

Lê Thao Chuyên

Giọt Nước Mắt Thủy Tinh

Chương 1

Nhung nằm gồi đầu trên cánh tay chồng vẫn vợ nhìn lên trần nhà. Dưới ngọn đèn néon, vài con thiêu thân bay lượn vui đùa với ánh sáng quên hẳn chị thằn lằn đang nín hơi giả chết nằm canh mỗi gần đấy. Chị thằn lằn đầy đà mang cái bụng tròn lẳn to tướng như thể khỏe ngày giờ sanh nở gần kề nhưng không dẫu được đôi mắt lơ dờ mệt mỗi khi phải tận dụng theo dõi con mồi đáng thương vô tình bay đến gần. Thời gian khá lâu vì Nhung đã nghe tiếng ngáy đều đều của chồng; nàng nghiêng người lẩn nhẹ tránh vòng tay cũng vừa lúc Tùng kéo vợ lại:

- Sao vậy?

- Em sợ anh mỏi tay.

Tùng mở mắt nhìn vợ:

- Nhẹ như con tép khô mà cứ lo sợ vẫn vợ.

- Anh không ngủ sao?

- Nằm một chút cho khỏe vì đã tới giờ phải vào trại.

Nhung buông nhẹ hơi thở:

- Anh đi hoài để em ngủ một mình buồn chết đi được.

Tùng xoa đầu vợ vỗ về:

- Ai nghĩ em đã 3 con còn dính chồng như sam thề!

Nhung nũng nịu áp má vào ngực chồng:

- Càng nhiều con càng đeo anh cứng.

Rồi nàng nói như mê ngủ:

- Đừng đi nữa nha Em lo giấy tờ cho anh giải ngũ.

- Đâu được, nói tầm bậy.

- Em thấy nhiều người mua giấy chứng nhận giả của bác sĩ.

- Thằng bác sĩ vô lương tâm.

- Hoặc chặt hai lông tay trở.

- Ôm em đâu còn cảm giác.

Nhung nhéo tai chồng:

- Để em nói xong đã mà.

Và nàng chồm cao đầu như vờ ngấm nghĩa:

- Anh đẹp trai thế mà mất đi ngón tay thì thật đáng tiếc. Hay chặt phăng ngón chân cái anh nhé!

Tùng cười khanh khách:

- Lại sắp vẽ trò, đùa nào xúi em đấy.

- Chẳng ai cả, tình yêu bắt em phải bảo vệ hạnh phúc.

- Em nghĩ rằng hạnh phúc khi sống với một thằng hèn ư?

Nhung tròn mắt nhìn chồng:

- Anh đâu có hèn!

- Sẽ, nếu anh trốn tránh bổn phận và trách nhiệm của một người công dân.

Mặt nàng tối hằm:

- Nhiều người đi lính như anh nhưng đâu có ai ứng chiến liên miên cách ngày một.

Tùng kéo vợ nằm xuống thở dài:

- Mỗi ngành mỗi khác, hơn nữa anh được ở cạnh vợ con tránh cảnh tác chiến xa xăm thì phải chịu ít nhiều thiệt thòi chứ! Dứt chiến tranh em muốn gì cũng được hết.

Nhưng thử hỏi:

- Cái gì cũng đổ cho chiến tranh. Vậy chứ chiến tranh có ảnh hưởng đến đời sống thực và động vật?

- Tất cả.

- Anh nhìn xem con thằn lằn kia, ngày nào em cũng thấy vợ chồng nó quần quýt bên nhau.

Tùng bật cười vì tánh trẻ con của vợ:

- Nhưng hôm nay chồng nó mắc đi vào trại.

Nhưng phụng phịu:

- Đừng có ngạo em, nhìn kia.

Theo cánh tay chỉ, một con nhỏ nhưng trông lanh lẹ hơn bò cách đó không xa Tùng trêu ghẹo:

- Sao em biết chúng là vợ chồng?

Nhưng đỏ mặt,

- Em thấy...

Không chờ vợ nói hết, Tùng phá lên cười:

- Cả ngày nhìn chúng sánh đôi hèn chi em cứ đòi đeo anh.

Nhưng xấu hổ vội lặn sang một bên để dấu mặt. Tùng ngồi dậy kéo vợ theo:

- Tối giờ anh phải đi, cho ly nước nghe.

Nhưng uể oải vuốt tóc giọng trông không:

- Mới 9 giờ tối mà buồn ngủ ghê.

Tùng nhìn quanh,

- Các con đâu hết rồi em?

- Nãy mẹ sang dẫn chúng chơi cả bên đây.

Tùng ngạc nhiên đưa mắt dò hỏi:

- Có tiếc mà sao anh không biết?

Nhưng hờn dỗi:

- Anh đi cả ngày còn biết gì, mà có biết cũng vậy thôi.

Tùng khó chịu:

- Cả ngày cứ nghe em mè nheo chắc đến điên mất, nói đến mỗi miệng cũng vẫn vậy.

- Thì đừng về nữa.

Giọng Tùng nửa đùa nửa thật:

- Em đừng thách anh nghe.

- Em không thách nhưng nếu mái gia đình này không đủ ấm cúng hạnh phúc thì cứ việc chọn chỗ khác.

Tùng thở dài rồi chậm rãi:

- Chỉ có nước chặt ngón chân cái.

Nhưng bật cười vì lời pha trò dễ yêu và đúng lúc của chồng; nàng ôm ghì tấm lưng rắn chắc găm gù trong cổ họng:

- Tại em yêu anh.

Tùng buông lơ sợi dây giày buộc dở vòng tay ra sau ôm lưng vợ:

- Yêu anh thì lo cho con cái, đừng bỏ bê chúng tội nghiệp.

Nhưng rơm rớm nước mắt:

- Và cũng đừng bỏ em nghe anh.

Tùng ngẩn người quay lại nhìn vợ:

- Em là vợ anh mà, nói gì điên vậy.

Nhưng không dám nhìn vào mắt chồng:

- Tự dưng em linh cảm anh dấu em điều gì.

Tùng lặng im một giây lâu đoạn thở dài:

- Anh sẽ lo tìm giấy giải ngũ để về với em. Chúng mình sẽ nhìn nhau chết

đói.

- Lương lính đầu bằng đi làm bên ngoài.

Tùng bực bội:

- Đứa nào nhận anh với cái giấy bắt lực vĩnh viễn dán trên ngực?

- Em phụ anh buôn bán.

- Không vốn, buôn thịt, bán xương người, cho chó, lấy tiền giấy à?

Biết chồng giận dờ giọng nói ngang nên Nhung đứng lên:

- Để em đi pha nước cam cho anh.

Giọng Tùng vẫn gắt gỏng:

- Khỏi, nghe riết hết khát.

Nói thế nhưng khi Nhung mang ly cam vắt sòng sánh những tép tròn vàng mơn, Tùng đỡ lấy làm một hơi cạn. Giọng nước mát ngọt thấm qua cổ họng khiến giọng chàng nhẹ hẳn xuống:

- Mình lấy nhau 10 năm rồi em à, phải tập tính người lớn chứ! Vài năm nữa có rể có cháu mà vẫn mè nheo với anh vậy sao? Không chừng chúng lại ngạo bà ngoại xí xọn với ông ngoại cho mà coi.

Nhung đỡ chiếc ly vỗ vai chồng:

- Anh đi kéo trề.

- Em ngủ một mình tối nay?

- Dạ, ráng tập làm người lớn để không phải cần anh nữa.

Tùng không để ý lời hờn trách của vợ đẩy chiếc vespa ra cửa. Những vệt đất bám từ hai bánh xe in đậm xuống nền gạch.

- Em ngủ ngon nhé!

Nhung không nhìn theo nhưng cũng nói với:

- Cả anh nữa.

Giọt Nước Mắt Thủy Tinh

Chương 2

Tùng đi rồi căn nhà trở nên im vắng. Mọi lần nàng còn vui đùa hoặc ngồi xem tivi với các con trong những đêm chồng vắng nhà. Hôm nay cho chúng về hết bên nội chỉ là một cái có bày ra để dễ dàng bắt ghen. Thật nực cười, nếu có ai đó tò mò xoi mói vào gia đình nàng; nhân vật chính đang nằm duỗi dài chân trên ghế đầu óc như mơ hồ quên lãng. Mọi chuyện sắp đặt suốt cả tuần qua; mọi công trình của mẹ và các em chồng từ sáng đến giờ thành công cốc. Nào là người rình đầu nọ, kẻ rình chỗ kia rồi cuộc chẳng đi đến đâu vì chưa có sự hưởng ứng nhiệt thành của nàng. Không phải Nhung không biết ghen cũng không phải đang trốn chạy một sự thật mà chỉ vì bản chất nhu mì, hơn nữa niềm tin và sự kính trọng chồng trong nàng đã đánh bật những nghi ngờ nhỏ nhen thường tình. Thói đời người ta hay ghen ghét khi thấy người khác hơn mình. Yêu Tùng, nàng có cái tự hào và niềm kiêu hãnh riêng thêm vào bộ mặt khá giả bên ngoài. Một căn biệt thự xinh xắn, hai chiếc xe thay đổi cho chồng, một chiếc xe Jeep, một chị giúp việc nhà và một đứa nhỏ giữ em như thế bảo sao không có sự tị hờn tọc mạch muốn cho gia đình nàng tan vỡ. Tuy nhiên, Nhung càng trầm tĩnh bao nhiêu thì mẹ và hai đứa em chồng càng sôi động, ồn ào bấy nhiêu. Chẳng hiểu đó là bản tính của những người quá nhàn rồi, ăn không ngồi rồi hay là muốn tỏ một chút

uy quyền của kẻ có thế lực với xã hội và là người cầm đầu trong gia đình.

Thỉnh thoảng bà đến mang những tin giật gân và lần nào cũng buông giọng giận hờn:

- Su con khi; có chồng mà không biết giữ để mai mốt nó đẻ ra một đàn chỉ có nước chống mông mà gào.

Con giun có xéo lăm cũng phải quẩn, nghe mãi những lời rĩ tai cũng phải tin rằng chuyện Tùng đang dan díu với một người đàn bà khác là có thật. Công việc sắp đặt để bắt ghen chẳng có gì là quy mô nhưng vẻ mặt nghiêm trọng của mẹ, sự hăng hái sôi bỏng của lũ em cho Nhung cảm giác của kẻ sắp xông vào ăn tươi nuốt sống tình địch. Buồn cười quá, không ngờ chưa gì mà nàng đã tập tành lạm dụng chức quyền của người vợ để tấn công kẻ yếu thế...

- Trời ơi sao giờ còn nằm ở đây! Thế thì hỏng chuyện cả rồi.

Giọng nói gay gắt pha lẫn trách móc làm Nhung giật mình và khi nhìn ra mẹ, nàng bỏ rột ngay dậy giọng áp úng:

- Mẹ à! Sao con lo ngại quá!

- Ngại cái gì? Có thay đồ ngay cho người ta nhờ?

- Cô Hoa và Quyển đuổi theo anh Tùng hả mẹ?

- Chứ còn gì nữa! Chúng về đủ bây giờ đây không lạc dấu được đâu, cả tuần nay chỉ tới có một con hẻm; giờ rình xem thằng chồng mày vào nhà nào là mình đến lôi con ranh đánh cho một trận.

Nhung ngập ngừng như muốn bào chữa:

- Con nghĩ anh ấy ham cờ bạc rượu chè ăn nhậu với chúng bạn nên nói dối để con đỡ bận tâm lo lắng. Thôi bỏ qua đi mẹ ạ!

Bà Ngôn nhìn con dâu lắc đầu:

- Nhu nhược quá thể chẳng trách thằng khốn qua mặt. Như vậy nó mèo mỗ cũng một phần tại mẹ Tùng đấy nhé!

Mỗi khi dùng tiếng mợ là Nhung biết mẹ chồng sắp sửa nổi giận. Nàng đành khất lần:

- Con thấy mệt quá, hay để mai sáng cho tỉnh táo.
- Không đi nổi để tôi sai chị bếp công mợ đi. Chờ đến mai tang chứng đâu mà đánh. Vác mặt đến cho con áy phạng vỡ ra à!
- Con nghĩ dù bây giờ có đến cũng nên giải quyết êm thấm.

Bà Ngôn không dẫn được lớn tiếng:

- Êm đẹp gì cho thứ bán tròn nuôi miệng; hạng đó chỉ bám vào để rút tia tiền bạc mà thôi. Bà xót của như chính mình đang bị đục đẽo.
- Biết đâu anh ấy lừa gạt người ta! Nhung buột miệng.
- Hừ, hết bệnh cho chồng giờ lại bệnh cho con khôn; người ta có phước nhờ đâu, còn tôi...

Nhung thở dài nhìn mẹ nằm vật xuống ghế. Kẻ nằm trên dầu sôi lửa bỏng lẽ ra phải là nàng mới đúng; sao mẹ phải khổ sở như vậy. Nhung ngồi bên cạnh đưa tay bóp nhẹ hai bắp chuối chắc nịch những thịt. Bà Ngôn rụt chân lại:

- Chả khiến.
- Chuyện chúng con mà phiền đến mẹ.
- ...
- Con đưa mẹ về nghỉ với các cháu, mai mẹ con mình cùng đi.
- Chẳng nhờ.

Nhung bật cười:

- Mẹ nằm đây ăn vạ bắt tội thầy lại phải lấy xe đi đón.

Bà Ngôn nằm im nhắm mắt. Cảm giác nóng ấm từ đôi bàn tay nhẹ nhàng thoa nắn trên những bắp thịt khiến nó nở giãn thiết dễ chịu nhưng đầu óc bà thì ngược lại. Nó như đang được nung nấu bằng cuộc bùng nổ dữ dội trong cảnh bắt ghen vĩ đại. Con nhân tình khôn kiếp kia sẽ phải bị lột không còn manh quần tằm áo để đền trả lại những ngày gặm nhấm rút tia tiền bạc của

gia đình bà. Đồng tiền đi liền khúc ruột; tiền mất là ruột bị chặt đứt lần mòn. Kẻ nào dám trêu vào tay bà thì kẻ đó phải chết chẳng những một đời cha mà cả 3 đời con nó. Bà ngồi bật dậy và nói như hạ lệnh:

- Nay mợ, để mình tôi đi thẳng đến đó đánh cho một trận tan hoang.

Nhưng hoảng hồn nhưng ngồi im không dám can cũng vừa lúc Hoa và Quyển ủa vào như gió lốc mang theo âm thanh ồn ào:

- Mẹ Oi căn nhà hết xảy, không thua gì đây đâu.

Nhưng gạt đi:

- Nhà của người ta chứ đâu phải của anh Tùng.

Bà Ngôn thấy máu chạy rần rật trong cơ thể nên xỏ vôi đôi dép:

- Chúng mày dẫn tao ngay đến đó.

- Chậm mất rồi.

Giọng nói của Quyển chặn ngang lại làm bà chung hửng:

- Sao vậy?

- Họ đã sửa soạn sẵn nên khi xe anh Tùng vừa trở tới là bà ta tót lên cùng lúc với đàn con 4 đứa.

- Trời Phật ơi, 4 đứa? Bà Ngôn hốt hoảng la lên.

- Vâng 4 đứa, thằng bé nhất ngồi giữa mẹ và bố, còn ba đứa kia ngồi ở băng đằng sau.

Mặt Nhung tái đi làm thành một bức tường vô hình cách biệt trong khi 3 khuôn mặt kia tươi cười sôi động vì chiến công oanh liệt.

- Thôi chúng mày về hết, mai vợ Tùng có muốn theo thì 10 giờ sáng tôi ghé lại đón.

Nhung phải tựa vào tường giữ thế đứng và khó nhọc lắm mới thốt thành tiếng:

- Vâng, cho con đi với.

Nhung vẫn để gương mặt hết thần sắc và thế đứng rũ liệt tiền mẹ cùng hai cô

em chồng ra cửa. Bất ngờ và kinh khủng quá, như một kẻ từ cung trăng rớt xuống chín tầng địa ngục, nàng không thể tưởng tượng nổi người chồng mà bấy lâu nay từng đầu ấp tay gối, từng nói với nàng lời mặn nồng thắm thiết và cũng là người nàng hết dạ yêu thương đã ngang nhiên phản bội một cách trắng trợn. Mười năm chung sống không lẽ anh đã phản bội từ ngày ấy?

Không, em không tin đâu Tùng ạ! Em không bao giờ tin dù chuyện có xảy ra ngỡ ngỡ trước mắt. Đôi khi người ta lừa dối nhau để phỉnh gạt tiền bạc, ái tình, nhưng với em người đã hết dạ yêu và tôn thờ anh không lẽ chưa đủ sao mà còn phải kiếm tìm kẻ khác? Hơn nữa anh đâu phải là diễn viên trên sân khấu để có thể đóng kịch một cách quá tài tình trong những đêm mặn nồng ân ái hoặc những lúc em bệnh hoạn, sanh nở? Nếu không có tình yêu thì sao bộc lộ một cách chân thành tha thiết như vậy phải không Tùng?

Nhưng đau khổ khi bệnh vực cho chồng rồi bỗng nhiên chợt cười khanh khách. Sao muốn điên quá trời ời! Giá mà hét lên được, đập phá lên được! Ta đang thềm nghe một âm thanh vỡ vụn. Những ngón tay mềm mại thon nhỏ của Nhung co lên như chân gà luộc. Mẹ Ơi, con dâu khờ của mẹ, con dâu hiền lành ngu si đang muốn đập tan hết những rổ chén đĩa. Nó mà rơi xuống cùng một lúc thì tha hồ vui tai, rồi những bức họa, những khung ảnh của vợ chồng nàng treo trên tường cũng phải được quăng xuống vì chướng mắt, giàn máy, đĩa nhạc, tivi, tủ lạnh, tủ đựng ly tách cũng phải được đá xiêu vẹo vì choán lối đi; và căn nhà này nữa chỉ có phương nổi lửa mới hả lòng nàng đang sôi sục.

Bàn tay Nhung di động nhưng đôi chân không thể cất bước, cả một khối ngu xuẩn trong nàng trù đôi bàn tay Nhung ôm mặt khóc ngất, khóc tức tưởi như bị đánh đập oan ức. Em có tội gì mà anh lại tệ bạc như vậy? Ứng chiến với cấm trại? Ứng chiến suốt đêm với nhân tình, cấm trại cười đùa với lũ con của người ta trong căn nhà mái ngói. Em không tiếc tiền bạc nhưng tiếc tình

cảm và thân xác anh đã mang đi chia xẻ. Đừng về nữa Tùng ạ! Chẳng thà em mất hết, chẳng thà em chối bỏ không có anh trong cuộc đời còn hơn nhìn anh banh da xẻ thịt mang từng giọt máu của mình phân chia cho kẻ khác ấp ủ trong chiếc bụng no tròn. Anh đã làm gì để có tới bốn đứa con? Trả lời em đi, mười năm rồi mình yêu nhau như thế, bao nhớ thương, bao kỷ niệm vun đắp và những lần con còn là trứng nước ai đã kề tai vào bụng nghe những máy đập với xúc động vô ngần? Ai đã rạng rỡ nụ cười khi thấy con chập chững biết đi và bập bẹ tiếng bà Nói đi anh, phải trả lời cho em biết nguyên do nào? Đừng nói tại anh lãng mạn đa tình; chồng em không có như thế vì anh là người vẹn toàn và là người cha gương mẫu. Cũng đừng bào chữa tại anh lỡ. Tùng ơi chẳng có gì làm lỡ xảy ra quá nhiều lần nếu không có sự cố tình.

Khóc được nên lòng nàng nhẹ bớt phần nào, Nhưng đẩy những bước chân nhẹ tênh bồng bênh trên nền gạch. A! Con ma, em là con ma đêm nay đến bên giường xem đôi tình nhân âu yếm. Khốn kiếp. Môi nàng mím chặt và gương mặt bỗng chốc lại tái xanh. Khóc chưa đủ, kêu gào chưa đủ vì con ghen đã đến thì chỉ máu mới nguôi giảm. Nhưng ơi, ai bảo mày hiền, mày cũng dữ dằn hung bạo nhưng cái hung bạo của một kẻ ngu si, của một kẻ cuồng điên vì sợ mất chồng. Nếu không muốn mất thì phải tìm cách giữ lại, tội gì ngồi nguyên rửa tên phản bội và kẻ ăn cướp ái tình; cái khôn khéo của mày là ở chỗ đó vì cuộc đời đâu mãi êm xuôi; tiếng nhạc còn có khi trầm khi bổng, khi vui tươi khi buồn héo hắt; cây vải dệt còn có chỗ lỗi thì huống gì con người?

Nhưng thở từng chập như sắp chết và thả người xuống ghế. Mảnh giấy xếp làm tư nằm bên cạnh làm nàng giật mình: 1487 Cô Bắc và những đường vẽ ngoằn ngoèo bắt đầu từ ngã tư gần nhà nàng. Vậy là tổ ấm của Tùng, không hiểu Quyên đã vô tình hay cố ý để rơi. Chỉ có 4 con số và một người đàn bà

mà anh mê mệt đến dối trá vợ con; chỉ vài đường ngoằn ngoèo mà anh vác bộ mặt trơ trên cùng tấm thân tồi bại lết từ nơi này sang nơi khác. Con ghen làm máu nóng bốc lên mặt. Không thể chờ đợi tới sáng mai đâu mẹ ạ! Mẹ trách con ngu thì cũng đành chịu; con không thể nào yên tâm ngồi đây khi nghĩ đến chồng con đang ôm ấp một người đàn bà khác.

Nhưng vào phòng thay quần áo và lấy chìa khóa ra xe mở máy. Chiếc mini Lambretta thường ngày ngoan ngoãn chỉ đạp nhẹ đã nổ sao hôm nay lì bướng quá chừng; ra máy cũng đòi vênh vực cho chủ nữa sao? Tức bực. Nhưng khóa trái cửa và bước ra ngoài.

Nửa đêm khu phố nàng ở thật yên ắng, con đường thẳng và dài hun hút chìm sâu khuất dưới hai hàng me dọc bên đường. Con đường Duy Tân mờ ảo ngọn đèn vàng, thơ mộng với những lá me bay mà khi xưa mỗi chiều.

Nhưng hay thả bộ cùng chồng cho giãn nở xương cốt và cho dễ sinh nở; giờ cũng con đường này trong bóng đêm mình em làm lũ đi tìm anh. Chưa bao giờ Nhung cảm thấy cô đơn bằng lúc này; từ ngày lấy nhau có khi nào nàng thui thủi một mình trong đêm hôm khuya khoắt mà không có con hoặc chồng. Thế mà đêm nay một mình lang thang đếm từng nỗi buồn cắn xé.

Một đôi lúc Nhung tự hỏi, tại sao không đến nhà cha mẹ? Bốn đứa con xinh như mơ lại ngoan ngoãn dễ thương chắc chắn sẽ làm nàng khuây khỏa.

Nhưng đã muốn chùn chân vì mỗi cộng thêm tư tưởng nhập nhằng lẫn lộn thì một chiếc xích lô đạp trờ tới:

- Lên xe đi cô ba, đêm khuya khoắt nguy hiểm lắm.

Nhung lẳng lặng leo lên ngồi trên chiếc nệm bọc vải hoa cũ quện đầy mồ hôi lẫn mùi hăng hắc của miếng bố trên mui xe đã đẩy lên quá nửa.

- 1487 Cô Bắc.

Người xích lô liếc nhìn cách ăn mặc và cử chỉ thanh nhã sang cả của khách nên tăng gấp đôi

- Dạ, cô cho 500 đồng.

Nhưng không trả lời dựa đầu vào thành ghế nhắm mắt cho đỡ mệt mỏi.

Chiếc xe đạp trên đường vắng chạy khá mau, gió mát mang hương vị hăng hắc của những cánh hoa thiên lý thoảng tới làm hồn nàng sống lại. Nàng nhớ giàn thiên lý sau nhà vào những tối có trăng, hai vợ chồng cùng lũ con ngồi trên ghế đu nhai những bịch đậu phộng da cá dòn béo. Nhưng nằm trên ghế gối đầu lên đùi chồng mặc các con đùa thọc léc, đùa vẽ nhột, cùng a dua với bố chọc cho nàng cười. Hết rồi phải không Tùng, có chăng chỉ là hình thức và gượng ép. Tình em cho anh đẹp và trong sáng như chiếc bình ngọc thạch. Anh đang tay đập nát thì dù có nuôi tiếc hàn gắn lại cũng không còn được như xưa; những lần nứt như những mảnh nhon cửa nát tim em vì chiếc bình quý kia chỉ có giá trị khi cắm vào cành hoa tươi mà nước không thể rịn ra từ những vết nứt.

- Tới rồi cô Ba.

Nhưng ngơ ngác nhìn chung quanh, từng dãy nhà khang trang nằm san sát trên con hẻm nhỏ. Ngọn đèn đường quá xa không đủ soi rõ từng quầng ngấn.

Nhưng buột miệng:

- Sao lạ vậy?

Thực tâm nàng muốn đi suốt đêm để cái đích không bao giờ đến nhưng bác phu lại hiểu lầm về giá cả.

- Không gần đâu cô Ba, cả một tiếng đạp ngược gió mệt muốn chết.

Nhưng ngồi trên xe ngần ngừ không muốn xuống:

- Mà bác tìm có đúng nhà không đó?

- Dạ đúng chứ, ngay đằng trước nè cô Ba.

Nhưng không dám nhìn theo ngón tay chỉ của người phu.

- Máy giờ rồi bác?

- Cũng gần 1 giờ. Thôi cô cho tiền lẻ tôi còn về đánh một giấc lấy sức

kiếm thêm vài cuộc sáng...

Nhung mệt mỏi xuống xe mở bóp rút ra hai tờ, mắt người phu xe rục sáng khi nhìn thấy đức Trần Hưng Đạo nhập nhòa dưới ánh đèn đêm.

- Đội ơn cô, đất trời sẽ phù hộ cô gặp nhiều may mắn.

Nhét vội hai tờ giấy 500 vô túi, bác phu công lưng ra sức đạp thật mạnh về phía trước như sợ Nhung tỉnh trí đòi lại vì bác biết với số tiền này làm quần quật nguyên ngày mai cũng chưa chắc kiếm được. Còn lại một mình Nhung thấy sờ sờ; thật là liều lĩnh với một thiếu phụ chân yếu tay mềm không một tác sát tự vệ nếu lỡ có chuyện bất trắc xảy ra. Cũng may khu xóm yên tĩnh; hơn nữa, giờ này ai nấy đều yên giấc trừ những kẻ trộm đạo và những kẻ ngu xuẩn như nàng.

Nhung ngược lên nhìn căn nhà mái đỏ, căn nhà mang số 1487 đâm nhói vào tim. Nhà không cổng, không hàng rào cũng chẳng có chó dữ mà đã khóa được Tùng từ bấy lâu nay, căn nhà không có tàng cây bóng mát, không một hương hoa ngào ngạt cũng chẳng có chiếc ghế đu trĩu tình nhưng vẫn làm chàng say mê ngơ ngẩn. Chiếc xe Jeep thường ngày chở Nhung và con nằm ép sát bên hông nhà trông khiếp nhược đê hèn. Hẳn người đàn bà, kẻ tình địch của nàng phải có một sắc đẹp ghê hồn, phải có những lời mật ngọt và cử chỉ lơ lả đa tình mới có thể làm chồng nàng đang tâm phá hoại hạnh phúc bé nhỏ của vợ, làm kẻ mặt dạn mày dày, làm người lòng lang dạ thú. Nhung run rẩy bước lên thềm tránh hơi sương và tránh cái lạnh về đêm, nền gạch hoa đen trắng chạy dài trong khoảng thềm rộng, con ngựa đu bằng gỗ chông gọng nằm ở một góc. Chỉ có thằng bé 2, 3 tuổi mới ngồi trên con ngựa này trong khi nhà nàng Tùng chẳng hề nghĩ tới.

- Em à! Con gái cho ngồi đu ngựa trông hết hay đi, lỡ té sút đầu bể trán lại thêm cái sẹo xấu cả đời.

Tùng thay vào đó bằng những con gấu bông, những con búp bê xinh xắn, đôi

khi chàng ôm về một lô nồi niêu soong chảo chén đĩa bằng nhựa:

- Tập cho con chơi trò này thú lắm, biết đâu khi già anh lại chẳng được ăn cơm do con nấu.

Nhưng ứa nước mắt! Anh thương con là thế, còn con của họ chắc đâu có thua gì. Từ con ngựa đu, từ cây súng bắn nước cho đến những chiếc xe lửa chạy bằng pin, rồi những bộ đồ rằn ri cao bồi những chiếc mũ lưỡi trai con con...

Nhưng tần ngần nhìn vào khung cửa sổ có những bông sắt được che nửa kín nửa hở bằng chiếc màn sáo - Cùng một tấm sáo trong phòng nàng - Từng bảo mỗi lần nhớ anh em gọi gió về vờn nhẹ nhẹ trên những khoanh trúc vân, sự rung động của sáo sẽ tạo thành khúc nhạc tình hay nhất. Nhưng chưa chát. Anh và người ta đang nghe bản nhạc gì qua tiếng em nức nghẹn và hơi thở buốt giá? Nhưng loạng choạng vịn vào thành cửa. Gặp làm gì quân phản bội, gặp làm gì bộ mặt ngái ngủ vì muộn màng ân ái và gặp làm gì người đàn bà trơ trên bên chiếc áo hở hang mỏng dính. Tình cảm trong nàng thay đổi thật lạ lùng. Mới vài tiếng trước đây ghen hờn giận dỗi để rồi chấp nhận thứ tha và bây giờ lại thấy lòng đứng đưng nguội lạnh...

Lê Thao Chuyên

Giọt Nước Mắt Thủy Tinh

Chương 3

Nhưng ngồi bệt xuống nền gạch lạnh, lưng dựa vào tường và thả hai chân

dài sống xoài. Nàng đang chơi thả chân cá mè với các con những hôm chồng
cắm trại. Con bé xiu khi nào cũng đòi đọc một mình dù giọng ngọng đót:

Thả cá mè. Bè cá chép.

Chân nào đẹp thì đi mua men.

Chân nào xấu thì ở nhà làm chó...

Con chó mẹ ngu xuẩn bên đàn chó con trong khi chó bố đi rêu khắp cùng
phố phường mà không hề hay biết.

- Mẹ chơi cắt vó đi mẹ. Lũ con nhao nhao.

- Chờ bố về con ạ! Mẹ mới chân lắm. Nàng vờ bóp chân ra chiều mỗi mết.

Đứa lớn không buông tha:

- Tối mai bố mới có nhà

Đứa kẻ đưa thêm một ý kiến

- Vậy chơi úp lá khoai.

Cả đám con xúm lại kéo bàn tay mẹ để lưng chừng và úp mặt xuống. Người
mẹ ngu ngơ:

- Ai đọc và ai chỉ?

- Kêu chị bếp để chị ấy "thúi" chơi. Đứa lớn khôn ngoan trả lời.

Úp lá khoai

Mười hai chong chóng.

Đứa mặc áo trắng.

Đứa mặc áo đen

Đứa xách lồng đèn.

Đứa cầm ống khói.

Thụt ra thụt vô.

Nhằm đứa nào đứa đó phải... thúi ừm.

Lẽ dĩ nhiên trong nhà chỉ có chị bếp hoặc đứa coi em là thúi mà thôi; vô
phước những khi chỉ lộn qua nàng hoặc 3 chị em là có nước giải tán sớm vì

đưa thì khóc đưa thì cào cào chị Ổ. Nhưng thở dài. Những lúc đó chúng có biết đâu bố cũng đang chơi trò thụt ống khói với ả nhân tình trong phòng kín...

Nhưng thở hắt từng chập, chẳng còn nước mắt đổ ra cho mờ cảnh vật và mờ tâm trí, mỗi một động tác của nàng lại kéo theo một kỷ niệm. Tàn nhẫn quá! Và còn gì tàn nhẫn hơn khi em ngồi đây trước một tổ ấm để nhìn anh ôm người ta ngủ. Tại sao em không đủ can đảm hét lên đánh thức vạ vật, đánh thức mọi người và đánh thức sự mê muội của anh? Tại sao anh bán rẻ hạnh phúc chồng vợ, bán rẻ lương tâm, trách nhiệm, bán rẻ sự khinh chê của họ hàng bè bạn để chỉ đổi lấy một con nhân tình? Tại sao vậy?

Nhưng co chân lại, khoanh tròn hai cánh tay trên đầu gối để mặt úp xuống cho đỡ mệt.

- Mẹ chơi trò ú tim hả mẹ? Chúng con trốn nhé! Một hai ba...

- Đếm đi mẹ, năm, mười, mười lăm, hai mươi, hăm lăm, ba mươi...

Trốn đi, trốn hết đi mẹ chẳng muốn tìm kiếm nữa khi bố đã cố tình chạy xa. Còn lại gì bây giờ? 10 năm chung sống, một đàn con và một hạnh phúc giả tưởng.

Nhưng ngồi chết dí ở cửa cho đến khi ngoài đường cái đã có xe chạy và một vài căn nhà gần đó bật điện sáng. Dù gì cũng đã qua một đêm, một đêm thật vẹn toàn. Em đã chẳng để anh phải xấu hổ với xóm làng và chẳng làm người ta phải bẽ mặt. Đã tránh được cả đêm giờ thêm một vài giờ nữa có xá gì.

Nhưng đứng dậy thất thểu đi ra đầu ngõ tìm một quán cóc. Quán vừa mở cửa nên chỉ có bình trà nóng. Bà chủ mập phục phịch nhìn nàng:

- Cô cần gì mà tới sớm quá vậy? 5 giờ mới mở cửa lặn.

Nhưng ngồi xuống chiếc ghế đầu của một bàn kê khuất nói bừa:

- Cũng gần 5 giờ rồi đó di ơi.

Bà chủ quán không nhìn lên chiếc đồng hồ nhưng nói chắc:

- Đâu có, mới hơn 4 giờ hà. Mà thôi, cô rảnh thì ngồi chơi chờ tôi nấu nướng. À! Cô uống một cái cà phê xây chừng hả?

- Dạ cho cháu thật nóng.

Chủ quán ra chiều ân cần:

- Cô kêu thêm món chi khác không để tôi biểu sắp nhỏ nấu trước.

Nhưng đến đây đâu phải đói ăn mà cũng chẳng phải đói tình. Qua một đêm nàng thấy người chai cứng:

- Cứ từ từ đi đi, con ngồi nghỉ chân chờ người nhà tới đón đó mà.

Chủ quán quay lưng trở vô trong không quên để lại đôi mắt lạ lùng khó hiểu rồi như chợt gật gù vì sự hiểu biết của mình - Có lẽ một thứ bò non bị lạc.

Trời đã hừng sáng, Nhung vẫn ngồi đăm chiêu bên ly cà phê nhỏ mặc cho những đôi mắt tò mò của đám phu khuân vác và những tài xế xe lam. Cũng may họ là người lớn tuổi làm ăn vất vả lương thiện nên không buông lời trêu ghẹo sỗ sàng. Ngoài đường thiên hạ cười nói tạo thành một khung cảnh nhộn nhịp sống động. 6 giờ sáng, một vài phút nữa Tùng sẽ rời đây để ăn điểm tâm với mấy người bạn ở Xinh Xinh trước khi đến sở làm - một thói quen đã có sẵn từ hồi hai người chưa lấy nhau - Nhung đi về phía bếp xin nước rửa mặt và vuốt lại mái tóc trước tấm gương mờ bám đầy bụi máng gần rỗ chén. Mới có một đêm không ngủ mà mắt nàng sâu hoắm. Thật đúng là ái tình tuột dốc. Chủ quán áy náy nhìn Nhung:

- Cô không ăn gì sao cô?

- Con không đói đi ạ.

- Có mỗi ly xây chừng mà cô cho nhiều quá lấy mang tội.

Rồi như tỏ ra thông minh bà ta nhanh nhẩu:

- Hay cô cần tôi giúp gì? Ai chớ xóm này tôi biết hết ráo từ thầy cho đến tớ.

Nhung lắc đầu trong khi bà ta xếp vội tờ giấy trăm bỏ vào túi gài kim băng cẩn thận rồi ra chiều thân mật:

- Ai mà thất nhân bắt cô chờ cả buổi, hay để tôi kêu xích lô cho cô nha.

Nhung gượng cười cảm ơn sự tốt bụng của bà ta rồi bỏ đi. Con hẻm dẫn vào nhà cô nhân tình của Tùng vẫn còn ngủ yên. Giàu sang sung sướng có khác, 7 giờ rồi còn gì nữa mà nằm ngủ nướng, chồng tôi đã đi rồi cơ mà. Máu nóng từ đâu lại dồn lên mặt, Nhung gõ mạnh trên cửa; một lúc lâu không thấy ai lên tiếng, nàng gõ liên tiếp. Vẫn không có tiếng trả lời. Ăn no ngủ kỹ, ngày ngủ đêm thức làm gì chồng tôi không say mê. Sự ghen hờn bùng lên lấp cả trí khôn nàng đắm chìm. Lần này có điếc cũng phải nghe thấy. Nhung chợt dừng lại vì tay đau rát cũng vừa lúc cánh cửa bật mở, một khuôn mặt xanh mét bệnh hoạn với đôi mắt cau có khó chịu:

- Xin lỗi cô tìm ai mà sáng sớm đập cửa nhà người ta như ăn cướp vậy?

Nhung nhìn người đàn bà cục mịch to lớn với áo quần tầm thường của một người ở đợ.

- Tôi là người nhà của ông Tùng. Mời bà ấy dậy tôi có chuyện cần giải quyết gấp.

Giọng nói cứng đầy uy quyền và khuôn mặt lạnh lùng kẻ cả của Nhung làm mặt bà ta đã tái giờ tái thêm, cả một khối thịt như muốn ngã đổ nếu đôi tay không kịp bám vào chốt cửa. Nhung nhìn rõ hai vai áo bà ta rung lên từng đợt và phải đến một khắc chiếc miệng tái ngắt kia mới lập bập:

- Tôi là vợ anh Tùng. Mời... cô vào trong nhà.

Cảm giác run rẩy đang từ người đàn bà giờ truyền sang hết cho Nhung, nàng đứng chết trân nhìn sững người đối diện. Không thể ngờ nhân tình của Tùng lại là người già nua xấu xa bệnh hoạn và rề tiền đến thế. Nhung không tin ở mắt mình nhưng chính miệng bà ta đã xác nhận kèm theo khung ảnh lớn của hai người treo ngay trên tường.

- Hình chúng tôi chụp cách đây 9 năm khi tôi chưa bị tai nạn.

Nhung lão đảo té ngò xuống chiếc ghế bành bằng mây. Chiếc ghế mây có

nệm và gối dựa lưng nhưng sao nàng thấy người đau rần, các khớp xương như rụng ra đánh vào nhau kêu lộp cộp trong khi người đàn bà khó nhọc lắm mới ngồi xuống được chiếc ghế đối diện. Về mặt kinh dị và hãi sợ nhưng không che nét đoan hậu của nàng làm bà ta bình tĩnh và lấy giọng thân mật:

- Tôi biết cô là em gái của anh ấy. Nghe Tùng nhắc đến cô luôn và các con tôi cũng đều mong đợi ao ước một ngày cô đến chơi để thỏa tình chị em, cô cháu.

Nhưng chết cả nửa người trong khi người đàn bà vẫn vô tình:

- Cháu lớn 12 rồi cô ạ. Cả 4 cháu đều giống bố như đúc. Hàng xóm vẫn khen là có phúc nên sanh tứ quý. Cháu út được 3, cậu này vừa giống bố lại vừa giống ông nội mới chết chứ.

Giọt nước mắt lăn dài trên làn da không còn chút máu trong khi giọng người đàn bà vẫn đều đều như đục đẽo nốt phần sống còn lại trong trái tim nàng:

- Ngày xưa nếu cha mẹ anh ấy bằng lòng thì đâu đến nỗi chúng tôi phải lén lút thế này. Đâu cũng là số trời cả cô ạ! Tuy đến trước nhưng tôi vẫn chịu thiệt thòi làm bé vì không một mảnh giấy hôn thú. Tội nghiệp cho các con tôi...

Nhưng đã thấy trái đất quay tròn và chung quanh đảo lộn ngả nghiêng

- 9 năm trước nếu tôi không ham vui đi Vũng Tàu với anh ấy thì tai nạn đâu xảy ra.

Tùng ơi, một tháng công tác của anh khi mình mới cưới nhau được một năm, một tháng em dồn tiền cho anh ăn ở và lo lót với ông lớn để anh khỏi phải đi xa, một tháng anh say đắm bên người ta trong khi em mệt mỏi vì con hành trong bụng.

- Lần đó tôi bị cưa nguyên một ống chân. Cô xem từ trên xuống dưới toàn bằng gỗ.

Vừa nói người đàn bà vừa vén cao ống quần kịp lúc Nhung nấc lên thật lớn

và thoát chạy ra ngoài. Nàng nghe rõ bên tai lưng bùng có tiếng gọi hốt hoảng và tiếng chân gỗ luống cuống va mạnh trên nền gạch...

Giọt Nước Mắt Thủy Tinh

Chương 4

Nắng ban mai thật nhẹ nhàng tươi mát, nhưng người Nhung đầm đìa mồ hôi, đôi giày cao gót vướng vít xiêu vẹo theo đà chạy tất tưởi chao nghiêng. Nhung loạng choạng bám vào cột điện thờ dốt, tim nàng đập loạn xạ như muốn vỡ toang lồng ngực, các mạch máu chạy ngược xuôi cùng dòng tình uy hiếp kẻ thế cô tạo khung cảnh mờ ảo lung linh trước mặt theo dòng nước mắt vỡ vụn. Thế là hết, tình nghĩa vợ chồng hơn 10 năm chung sống một sớm một chiều gãy đổ theo chiếc chân gỗ tật nguyên. Kẻ đáng thương hại tội nghiệp không còn là nàng mà là người đàn bà khốn khổ kia, một sợi dây leo phải sống gửi vào một thân cây khác và Tùng đã là người có trách nhiệm với sự sống còn đó. Rồi còn 4 đứa con? Nhung lạnh người tuy mồ hôi đang nhỏ giọt. Con của nàng hay của người đàn bà kia thì cũng đều cần phải có cha. Dù Tùng có là người đàn ông gian dối phụ tình và dù nàng có chối bỏ Tùng ra khỏi cuộc đời thì trên thực tế Tùng vẫn là cha của những đứa con ấy. Nhung úp mặt vào lòng bàn tay mặc cho nước mắt chan hòa và mặc cho những người qua lại đưa mắt tò mò dòm ngó. Khóc chán khóc chê đang vén tay áo lau mặt thì có tiếng đằng hắng ngay bên và tiếng kêu ngắn gọn:

- Khánh Nhung.

Nhung giật mình quay sang nhìn người đàn ông đứng trơ như tượng rồi giọng nàng thẳng thốt:

- Trời, anh Tịnh.

Tịnh cũng đứng lặng hồi lâu:

- Nghĩ là đúng nhưng vẫn cảm thấy liều khi gọi, ai ngờ...

Nhung quay đi dấu đôi mắt đỏ hoe:

- Kinh khủng thật, từ ngày lấy chồng bây giờ mới gặp lại anh.

Đám con nít đi học dừng lại bọc vòng quanh hai người, Tịnh e dè:

- Hay vào quán nói chuyện?

Nhung gật đầu lẻo đẻo theo sau, họ băng qua đường lộ bước vào một quán tương đối sạch sẽ vắng vẻ:

- Kể em nghe cuộc sống của anh.

- Chẳng có gì lạ.

- Anh chưa lập gia đình sao?

- Chắc không bao giờ.

Tịnh cười có vẻ bí mật nên Nhung không hỏi thêm, nàng cầm chiếc muỗng nhỏ khuấy tan lớp đường mỏng nằm dưới đáy ly sữa tươi:

- Đang có tâm sự buồn? Tịnh hỏi.

Nhung cúi đầu tránh đôi mắt ái ngại của Tịnh:

- Nói chuyện khác đi.

- Còn chuyện gì đâu để nói.

Có lẽ Tịnh nói đúng, ngày xưa tình cờ biết nhau trong buổi tiệc liên hoan của trường. Tính tình của Tịnh thật thà ngay thẳng nên dễ gây cảm tình với mọi người và Nhung cảm thấy mến chàng khi vừa mới gặp. Từ đó Tịnh hay đến nhà chơi chỉ thêm bài vở, đôi khi dẫn Nhung và lũ em đi ăn kem, thu đủ bò khô, thạch chè v.v.. Chưa lần nào Tịnh tỏ tình ý yêu thương hay có chiều

hương sẽ tiến xa hơn nữa. Vì vậy ngày cưới dù Tịnh không có mặt Nhung cũng chẳng bận tâm thắc mắc.

- Nghĩ gì đó?

Nhung ngượng ngập:

- Chuyện ngày xưa với 8 chén bò viên đánh cá ở Hiền Khánh. Lẽ dĩ nhiên, lần nào anh cũng thua.

- Sao lại lẽ dĩ nhiên?

- Vì anh muốn trả tiền mà.

Tịnh đánh trống lảng:

- Thời gian qua mau thật.

- Vâng, mỗi tuổi mỗi thấy già.

- Nói gì bi quan vậy? Tôi muốn nói thời gian qua mau nhưng thiên hạ vẫn không có gì thay đổi, không chừng lại có phần mặn mà quyền rũ hơn.

Nhung cúi gầm mặt che tiếng thở dài. Tịnh bông đùa:

- May mắn gặp lúc thiên hạ đang khóc, đẹp như tranh vẽ. Này mà sao khóc vậy? Đứa nào cắn?

Nhung nhìn Tịnh với đôi mắt sững ướn:

- Tại sao anh lại cứ thích nghe chuyện của người khác?

- Tại muốn biết để thông cảm.

- Cái vui anh không được xớt chia thì cái buồn mang lấy làm gì?

- Vậy mới nói, nghề của tôi mà lại.

Nhung ngẩn người nhìn Tịnh, lối xưng hô có vẻ cách biệt lạ lùng, thoát đầu chỉ gọi trống không chẳng có tên tuổi, giờ lại thêm vào tiếng tôi nặng nề ấy.

Nhung buột miệng:

- Trông anh đạo mạo như một ông thầy tu.

- Chứ còn gì nữa.

Nhung lặng người:

- Là cha?

Tịnh bật cười:

- Giống lắm sao?

Biết Tịnh đùa cợt nên Nhung làm mặt giận hờn:

- Cái tật giỡn dai khi xưa vẫn không bỏ.

- Tại vậy mà đến giờ vẫn chưa đâu ra đâu.

- Đàng hoàng coi nào, bây giờ anh làm gì?

Tịnh hỏi lại:

- Tại sao chuyện mình thì đầu mà chuyện người lại muốn nghe?

- Nhưng hứa sẽ kể.

- Khi nào?

- Không phải lúc này.

Mặt Tịnh thoáng đăm chiêu rồi chậm rãi:

- Nhà không ở đây mà lại thất thủ khóc lóc ngoài đường ngoài xá như kẻ thất tình...

Mặt Nhung tối xăm:

- Em không ở đây chắc là anh quá?

- Dĩ nhiên rồi, một khu phố nhỏ với vài trăm nóc nhà san sát mà suốt hơn 30 năm cứ dòm tới dòm lui muốn mòn con mắt. Con ruồi lạ từ đâu bay vào tôi còn biết nữa là.

Nhung mím môi:

- Anh biết vợ chồng ông thiếu tá Tùng không? Ở ngay con hẻm bên trong.

Tịnh giật mình:

- Bạn cũng khá thân, bà vợ có chiếc chân gỗ.

Mặt Nhung chai lạnh:

- Mười năm trước em báo tin lấy chồng. Trung úy Tùng ngày xưa trong thiệp cưới đấy.

Tịnh mở to mắt nhìn Nhung, không có vẻ gì đùa cợt trong câu nói. Từ lâu Tịnh vẫn nghĩ Liễu là người quá bất hạnh vì không được gia đình bên chồng chấp nhận. Ai ngờ...

- Em về đây.

Tịnh luống cuống:

- Để tôi đưa về nhé!

- Thôi chẳng cần, em gọi taxi cũng được.

- Tôi thích làm tài xế, vả lại cũng muốn đến chơi cho biết nhà.

Biết Tịnh muốn lui tới để an ủi Nhung tìm cách từ chối:

- Gia đình em đang xào xáo sợ bất tiện cho anh, hơn nữa đi bên nhau lỡ có ai tọc mạch lại vô tình làm anh mang tiếng xấu.

- Tùy ý, có điều nếu khó giải quyết, lúc này nên tìm về bên hai bác là tốt nhất.

- Anh quên em đã có gia đình và 3 mặt con?

Tịnh thở dài:

- Hy vọng mọi rối rắm sẽ chóng qua Mong người ta bình tĩnh và sáng suốt, bất cứ quyết định gì cũng phải suy nghĩ vì không những ảnh hưởng cho cuộc đời chính mình mà còn luôn cả các cháu nhỏ nữa.

- Cảm ơn sự lo lắng của anh, Tịnh ạ! Lúc nào anh cũng tốt bụng.

Nhung vội vàng bước ra khỏi quán để Tịnh ngồi lại bên ly cà phê đã nguội lạnh...

Giọt Nước Mắt Thủy Tinh

Chương 5

Có cơn mưa nào không tạnh, cuộc vui nào không tàn và buồn phiền nào chẳng nguôi ngoai; thế mà trong lòng Nhung vẫn đeo nặng ngàn vạn nỗi sầu; môi nàng không thể nhếch nụ cười và đôi mắt trong xanh ngày nào đã gần như bất động. Nàng đứng dưng lạnh nhạt với mọi người ngay cả đến con cái, suốt ngày thui thủi trong phòng lặng lẽ như một cái bóng mặc Tùng với những van xin tha thứ. Bà Ngôn nhìn con dâu xót xa nhưng hình ảnh 4 thằng con trai, cái thằng lớn có thể sẽ là cháu đích tôn tuổi mới 12 mà khôn đáo để chẳng khác gì người lớn. Hôm đầu tiên bà đến nó đã chạy lại ôm lấy chân mếu máo khóc gọi nội. Mẹ nó quả lợi hại dạy sẵn cho chúng từ hồi nào; 3 đứa kia cũng không kém, chúng chạy cả đến xà vào lòng, đứa ôm cổ, đứa bá vai. Bà nhìn Liễu cũng không đến nỗi ghét cay ghét đắng như khi xưa lúc Tịnh mang hình người định cưới ra thuyết phục mẹ. Đứa con gái có khuôn mặt tròn, đôi mắt biết cười mà bà cho là dâm đãng đã quyến rũ Tùng và qua mặt tất cả gia đình bà. Thế nên chẳng cần tìm hiểu, bà nhất định chống đối tới cùng. Giờ đây cái nhan sắc kia đã xuống dốc một cách thâm trầm, thân hình cục mịch bệnh hoạn và khuôn mặt héo hắt vì buồn khổ khiến bà động lòng thương hại. Giá ngày xưa được chấp nhận thì giờ này Liễu cũng thành mệnh phụ như ai, cũng ăn sung mặc sướng, cũng kẻ hầu người hạ chứ đâu

đến nỗi khổ sở thế này. Thằng Tùng lui tới chỉ vì con chó đâu phải vì cái nhan sắc đã rửa tòn. Bà hài lòng với thực trạng hiện tại nên lời nói đã bớt gay gắt nhất là khi Liễu phủ phục dưới chân như kẻ đày tớ, chiếc chân gỗ cứng còng bị một mảng quần kéo lên vì vô ý trông phát sợ. - - Một chứng tích thua thiệt đến muôn đời. - - Nó có làm bé con bà thì cũng chẳng thiệt hại tiền của trong khi bà lại được thêm 4 thằng cháu giống bên nội như khuôn đúc. Bà vò đầu từng đứa một và ẵm thằng út trong lòng. Một hành động quyến luyến yêu thương mà chính bà cũng không ngờ làm mẹ con Liễu òa lên khóc vì xúc động. Quyển và Hoa cũng lau vội nước mắt bước ra ngoài. Nhưng cười cho thế thái nhân tình, chưa có con trai chứ nào đã hết sanh đẻ mà mẹ chồng vội cuống lên. Nhưng tránh né cả với bà, nhất là mấy cô em chồng; những mẫu chuyện họ vô tình kể mang đến cho Nhung một sự chua xót não nề. Nàng chẳng cần ai thương hại nên cũng chẳng muốn mang sự thương hại cho kẻ khác...

- Ngủ đi em, khuya rồi.

Tiếng Tùng vang sau lưng cắt đứt dòng tư tưởng và bàn tay nóng ấm nắm lấy tay nàng. Nhung rung mình, ai bảo lòng mình đã chai cứng? Chai cứng sao còn tiếp nhận được cảm giác, còn khao khát một vòng tay?

- Nghe Nhung, 3 đêm liền em cứ đứng như thế!

-...

Tĩnh ạ! Em đứng chai lỳ lạnh lùng như tượng đá. Nhưng tượng đá biết đau đớn biết khóc thỏn thức khi trái tim bị vỡ vụn.

- Anh lấy thuốc an thần cho em uống nhé. Ngủ một giấc sẽ tỉnh táo lại ngay.

-...

Anh làm em căng thẳng thần kinh, anh thấy em ngụp lặn trong vũng muộn phiền thì thuốc nào giúp được cho tâm hồn tỉnh táo?

Tùng bỗng vội đặt nằm trên giường:

- Chửi mắng la hét đánh đập anh đi Nhung. Anh có lỗi đã làm em khổ. Tha thứ cho anh lần đầu và cũng là lần cuối cùng. Anh yêu em, anh thề chỉ yêu có mình em.

-...

Lần đầu cũng là lần cuối kéo dài đến mười mấy năm. Một lần của anh đấy. Một lần của kẻ yêu mình, của kẻ biết thề thốt. Anh yêu em mà có với người ta những 4 đứa con.

- Nói câu thứ tha đi Nhung, cho anh một hơi thở một sự sống. Bây giờ em muốn gì anh cũng làm theo hết. Đời anh chỉ cần có em thôi.

-...

Xảo trá, không tin được nữa rồi, chỉ cần có em mà đi ứng chiến ở nhà người ta suốt từ ngày mình mới cưới. Có ai ngu như tôi không, có đứa nào tin chồng như tôi không hờ trời. Lòng Nhung lại như sóng cuộn cuộn đổ tới trong khi bộ mặt lạnh lùng đứng đưng như người câm người điếc. Tùng khô sở:

- Khóc đi Nhung, anh sẽ ôm em để nghe khóc suốt đêm nay, khóc được sẽ nguôi ngoai và tha thứ. Anh thề sẽ bỏ hết, bỏ cả địa vị đang có, anh sẽ giải ngũ mình dẫn nhau lên Đà Lạt mở đồn điền trồng cà phê Chiều chiều anh sẽ lái xe chở em và con thăm đồi.

-...

Trễ quá rồi Tùng ạ! Khi yêu người ta dễ tha thứ và cũng dễ hận thù. Nhưng cả hai điều đó lại không có trong em vì em biết kẻ thứ 3 xen vào đời sống mình quả là nguy hiểm; nó không chiếm đoạt anh bằng thể xác nhưng bằng tình yêu bao la và lòng chân thành dâng hiến. Còn em chỉ biết cho đi thì ít nhưng đòi lại quá nhiều.

- Chị bếp bảo mấy hôm em chẳng ăn gì cả, anh lấy cháo đút em ăn một chút cho tỉnh sức mai đi bác sĩ nhé!

Nhưng nằm trên giường mắt vẫn mở trừng trừng răng cắn chặt trong đôi môi khô đắng mặc cho chồng năn nỉ, mùa may quay cuồng với vi thuốc ngủ và chén cháo đã nguội. Tùng khỏ sở ôm vợ, một cái xác nhỏ bé nhưng cứng lạnh như đá.

- Em không còn chút cảm giác nào hết sao?

-...

Khi trái tim đã ngừng đập, các mạch máu đã thôi luân lưu chảy thì anh muốn xác thân em cử động sao được.

Tùng thoa nhè nhẹ trên lưng vợ:

- Mình ra ngoài nằm nhìn cặp thần lữ hôm trước. Anh nghĩ vợ nó đi sanh nên trông anh chàng buồn bã tội nghiệp lắm.

-...

Anh đánh đòn tâm lý đó phải không? Hay anh đang mê hoặc làm ý chí trong em ngã gục? Quá muộn rồi, đầu óc em giờ chỉ còn có mỗi chiếc chân gỗ.

Anh tàn nhẫn lắm, đã không bỏ được họ sao lại còn cưới em? Em đâu có làm gì nên tội, cũng đâu có đòi hỏi chúng mình phải sống chết có nhau, mình làm đám cưới vì bị ép buộc mà. Một cuộc hôn nhân do người lớn sắp xếp nhưng thật trớ trêu vì khi vừa gặp mặt em đã thương anh ngay dạo ấy.

- Nhưng, anh chở em đi một vòng dạo mát nhé!

-...

Dạo mát hay dạo lạnh? Anh không thấy thân em cứng đờ hay sao.

- Hay mình ra ngồi xích đu anh hát em nghe. Em vẫn thích mỗi lần anh ôm em hát nho nhỏ bên tai.

-...

Lòng Nhung đã chùng xuống, còn lời nào êm đềm tha thiết hơn, còn cảnh yêu đương nồng thắm nào hơn bằng được tình tự với trăng, cảnh vật khuất mờ dưới tàn che của giàn thiên lý, mùi hoa nhẹ nhàng quyến rũ như mùi hơi

thở của anh, của người chồng em yêu mến nhất đời. Mặt Nhung lại đổi sắc. Không, chồng của người ta, em làm rồi vì cách ngày anh vẫn đi đến đó, không tài nào em quên được, không cách gì em tha thứ được. Tùng nâng vợ dậy khoác áo lạnh cho nàng rồi choàng vai dìu ra ngoài vườn. Thật là ngốc, mang con bệnh sắp chết vì thiếu dinh dưỡng, vì lao tâm quá độ, vì buồn khổ chất chồng ra ngoài ngắm trăng. Trăng có làm cho em quên bớt phiền muộn? Hoa thơm có làm em hết đói khát? Nhung ngồi xuống ghế đu mặc cho Tùng vuốt ve mơn trớn, bàn tay mềm mại đi khắp vùng da thịt và cũng bàn tay đó bò điên cuồng trên chiếc chân gỗ cứng còng. Nhung cười lớn, nụ cười dòn tan pha âm thanh nức nở như tiếng chó tru trắng.

Đúng, chó trắng tru trắng là nhà sắp có người chết. Em chết để anh mang người ta về Tùng nhé! Nàng cười sặc sụa, cười ngật nghẻo, cười đau cả bụng, cười gập cả người và chảy cả nước mắt. Tùng buông vợ ra nhìn sững, dưới ánh trăng lờ mờ khuôn mặt Nhung xanh mét; đôi mắt long sòng sọc như một kẻ loạn trí; mái tóc phủ lòa xòa rối bù che phủ gần hết tấm thân gầy gò ốm yếu. Em tàn tạ mau thế này sao! Tùng ôm mặt khóc cho cuộc tình tan vỡ! Ừ, mà có tình đâu để khóc. Chỉ có tôi đang khóc cho tôi, khóc để chôn một mối tình. Biết không Tùng, khóc là cười. Cười là tiếng khóc khô không lệ đấy, cười là vui sướng là hạnh phúc ha ha ha...

Sau đêm ngắm trăng bất đắc dĩ, Nhung nằm liệt trên giường, thoát đầu chỉ là cảm lạnh nhưng vì ốm yếu lại không chịu ăn uống, thêm vào sự buồn phiền làm cứ thế nàng kiệt sức dần mòn. Tùng mời bác sĩ tư đến tận nhà thuốc men nhưng con bệnh muốn chết nên đâu chịu nghe lời bác sĩ. Mấy đứa con thấy mẹ nằm một chỗ cũng lơ ngơ láo ngáo thật tội nghiệp; chúng không còn bắt mẹ chơi úp lá khoai hay cát vó nữa; mỗi đứa ngồi một góc im lặng sợ mẹ nhức đầu. Có máu có đau, một con ngựa đau cả tàu không ăn cỏ. Hai đứa ở ra vào len lén; mâm cơm lúc nào cũng nguội lạnh, dọn ra không có người ăn.

Nào trong nhà đã có ai chết mà không khí lạnh lẽo tang thương thế này? Nhưng nằm nuốt những giọt nước mắt mặn đắng. Không còn giận hờn oán trách anh nữa đâu Tùng ạ! Số phần em ngán ngùi nên bằng đó năm tháng bên nhau cũng đủ cho một cuộc đời. Dù tình anh có chia xẻ nhưng ai dám bảo em là người không có hạnh phúc. Tự nguyện yêu anh cũng đã là hạnh phúc rồi huống hồ gì được anh yêu lại. Nhưng có điều em không phải như những người khác để chỉ sống trong mộng tưởng và níu kéo một quá khứ huy hoàng. Nếu hiện tại đã giết chết tình yêu thì tương lai sẽ được những gì? Thôi thì tha thứ cho em đã không cùng anh đi hết đoạn đường dài...

Hai tuần nằm ở nhà, thêm 3 tuần nằm trong bệnh viện, tình trạng Nhung vẫn không khả quan chút nào. Tùng bàn với mẹ và cuối cùng đành mang vợ về nhà để săn sóc dễ dàng và gần gũi con trước ngày nhắm mắt. Bà Ngôn cũng cảm thấy xót thương dâu, nếu ở hoàn cảnh bà cũng phải đành như thế; tình yêu mang cho con người sự sống nhưng ngược lại cũng mang đến sự chết. Chỉ tội cho đám con mất mẹ, người ta bảo xẩy mẹ bú vú dì, nhưng không có dì lấy ai chăm sóc. Ở với dì ghê thì con chồng đâu bằng con đẻ, ở với nội thì gái cũng đâu bằng trai, còn ở với ngoại thì đã mất mẹ giờ lại phải xa cha Nghĩ cũng tội...

Nhung đang nằm mê mê nghe giọng quen quen từ ngoài đi vào phòng mình.

- Nhung ơi anh nhờ thầy đến đọc Sách Thánh em nghe đỡ buồn.

Nhung ứa nước mắt, đã chết đâu mà rộn với ràng.

- Thầy là bạn thân với anh nên sẽ đến đây thường xuyên bầu bạn tâm sự mỗi khi anh đi làm.

Anh chiều người sắp chết hay quẳng gánh lo cho người khác? Thầy nào lại có lòng từ tâm và phí uổng thời giờ như thế! Thấy vợ nằm im không quay ra Tùng hơi ngượng.

- Con bệnh nào cũng khó chiều, mong thầy cố giúp cho.

- Không có gì đâu, chỗ quen biết cả mà hơn nữa thăm người bệnh và an ủi giúp đỡ họ là công việc của chúng tôi.

Nhung lạnh người, rõ ràng tiếng nói trầm ấm của Tịnh. Nhưng sao lại là thầy? Không lẽ...

- Thôi thầy ở chơi và cứ tự nhiên như trong nhà dòng vậy.

Nhung cảm thấy choáng váng và hai lỗ tai lùng bùng như con muỗi nhỏ vô tình bay lạc vào đựng gần màng nhĩ. Nước mắt nàng tự dưng ứa ra cùng lúc với đôi giày nhà binh nặng chình chịch của chồng xa dần.

Nhung tưởng tim mình ngừng đập khi nghe tiếng thở dài đứt đoạn kèm theo giọng nói buồn thảm như tiếng kêu thống thiết của một con chim vừa mất bạn:

- Bệnh thế nào vậy?

Nhung để thân xác mình bồng bềnh lướt trên mây, người nàng nhẹ hẫng:

- Chị nhận ra tôi chứ?

Vừa nói Tịnh vừa khom xuống nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của người thiếu phụ bất hạnh, bàn tay khô đét với chiếc nhẫn mặt ngọc thạch lỏng lẻo đeo ở ngón tay trở.

- Ôm quá vì không chịu ăn đây mà. Tôi bảo chị bếp lấy cháo cho chị nhé!

Nhung vẫn nằm im mặc cho hờn trách:

- Hèn chi bệnh mãi không khỏi, cứ nằm khóc như thế này thì sống sao được cơ chứ!

Tủi thân Nhung không đề được tiếng nấc nên vội đưa hai tay che lấy mặt.

Tịnh thở dài sau khi lấy thêm chiếc gối kê đầu nàng cao lên:

- Chỉ được khóc một lần này nữa thôi rồi từ mai cấm tuyệt.

Tịnh chẳng cần cấm thì Nhung cũng không thể khóc được nữa. Những giọt nước mắt đã chảy theo khí quản bưng kín hơi thở làm Nhung phải há miệng để tiếp nhận không khí vào buồng phổi trong khi Tịnh ra ngoài tìm chị bếp

và tự mình lấy khăn lau mặt cho Nhung. Khuôn mặt nàng ửng đỏ vì sự cọ sát của chiếc khăn xả bằng nước ấm.

- Sao tỉnh chưa? Giờ nghe chuyện tiểu lâm hay võ hiệp kỳ tình?

Nhung hé mắt nhìn Tịnh cảm động và nói trong hơi thở nặng nhọc:

- Em mệt lắm cần sự yên tĩnh.

- Mệt mới cần nghe cho tỉnh, cứ nằm li bì "đi" lúc nào không hay.

Nhung để đôi môi khô thoáng nụ cười buồn rồi đôi mắt nàng lại bắt đầu khép chặt.

Tịnh gọi giật, giọng khá lớn:

- Lại tiếp tục "thăng" nữa hay sao? Mình không cứu mình thì có trời cứu.

Nhung vẫn nằm chập chờn lúc mê lúc tỉnh trong khi chị bếp đã hâm nóng cháo và bung vào đĩa trên chiếc bàn con cạnh đầu giường, mùi hành hoa quyện lẫn vị thịt ướp thơm thơm. Nhìn tô cháo bốc khói, Tịnh gạt đầu hài lòng và ra dấu cho chị bếp ra ngoài.

- Nhưng, chị ngồi dậy ăn chút cháo cho tỉnh nhé!

Thấy Nhung không trả lời, Tịnh đâm ra xôn xang:

- Hay nằm gối đầu lên cao tôi đút cho.

Tịnh nâng nàng lên để kê vào đầu chiếc gối thứ 2 trong khi Nhung vẫn cứ muồn mê man trong chuyện tình phiền muộn:

- Chịu khó há miệng ra, được cháo chim bồ câu là nhất rồi.

Nhìn Nhung mím chặt môi Tịnh bật cười:

- Ai mà được tôi đút cháo là phước 70 đời, sống tẻ lắm cũng hơn trăm tuổi.

Từ thuở cha sanh mẹ đẻ đến giờ lần đầu tiên có cảnh này đây. Há miệng coi! Tịnh lập đi lập lại có đến 5 lần mà con bệnh vẫn cứ trơ trơ, thí đồ mãi không được, Tịnh đâm gắt:

- Người đâu quái lạ, tôi nào có phải là chồng mà bắt năn nỉ lắm thế. Đã vậy tôi đi kiếm nhang cắm vào chén cháo cúng chị là vừa.

Vẫn không có gì lay chuyển, Tịnh chán nản:

- Thứ bương này chỉ có nước trôi ghì lại rồi lấy ống tre cho vào miệng mà đồ để cháo trôi xuống.

Gắt chán cũng không hiệu quả, Tịnh lại xuống nước năn nỉ:

- Làm ơn làm phúc ăn đùm cái đi, chị ăn cho tôi sống, còn chị có chết thì tôi cũng hài lòng.

Nãy giờ tuy mê thiếp nhưng mọi hành động và lời nói của Tịnh đều được Nhung tiếp nhận cho đi thẳng vào tâm hồn. Những câu nói chân thành phát xuất từ đáy lòng của một con người với một con người, những vỗ về xoa dịu từ một tình cảm xa xưa làm Nhung bồi hồi xúc động. Nàng hé mắt nhìn Tịnh nhưng chỉ thấy lung linh mờ ảo, giọng nàng mệt nhọc đứt khúc:

- Em muốn ăn cho anh vui nhưng ăn không nổi.

Con lừa con đã chịu hé môi, Tịnh mừng rỡ:

- Vậy thì uống nước cháo thôi. Nửa chén cũng được đi Nhung à. Có tí hơi hồ vô, người sẽ khỏe ngay.

Nói rồi Tịnh bưng tô cháo kề gần sát miệng và múc vội như sợ con bệnh thay đổi ý kiến. Muỗng đầu ngậm búng hồi lâu nhưng sau vài muỗng thấm giọng Nhung bắt đầu ăn một cách dễ dàng. Tịnh đùa cho vui để Nhung quên đếm từng muỗng một. Cuối cùng thì chén cháo sạch nhẵn. Nhìn Nhung vẫn há miệng chờ đợi như sáo con chờ mẹ mớm mồi, Tịnh bật cười:

- Còn đâu nữa mà cứ há hoài. Bữa đầu như vậy đủ rồi, để lát tôi dặn chị bếp nấu thêm và dậy ít chiêu mới để chị ấy biết lối năn nỉ.

Nhung mỉm cười, ăn được chút cháo nàng thấy hơi tỉnh nên gượng ngồi dậy uống hết nửa trái cam vắt và ít thuốc rồi nằm trở lại.

Tịnh đứng lên:

- Chị nghỉ đi tôi về thôi.

Nhung nhìn Tịnh bằng đôi mắt hàm chứa bao cảm tình:

- Mai anh lại không?

- Đến chứ nhưng với điều kiện từ giờ tới trưa mai phải ăn thêm 5 lần cháo nữa.

- Em hứa.

Tịnh bắt đầu lấy lại oai phong:

- Phải để cho chị bếp đút?

- Vâng.

Tịnh có vẻ yên tâm khi con bệnh ngoan ngoãn một cách bất ngờ nên quay đi nhưng Nhung đã gọi giật lại:

- Anh Tịnh, em nhớ rồi hình như anh đang ở trong nhà dòng?

- Không phải hình như mà sự thực như thế, tôi đã chịu chức 4 rồi.

Nhung thoáng thở nhẹ:

- Anh được mấy năm thần học?

- Hai.

Nhung chớp đôi mắt buồn:

- Uống một đời.

Tịnh cười lớn:

- Ai bảo thế! Lãnh sứ mạng tông đồ rao giảng lời Chúa mà bảo uống một đời vậy lấy chồng lấy vợ thì không uống chắc?

Nhung nghiêng mặt nhìn Tịnh giọng thều thào:

- Sao anh đi tu vậy?

Tịnh gạt ngang:

- Thôi để mai nói chuyện tiếp, bây giờ ngủ đi, mà này đã hứa phải nhớ lời.

Năm lần cháo nữa là phải tỉnh táo đi đứng đàng hoàng chứ không phải liệt giường liệt chiếu để bắt vạ nữa đâu đấy!

Nhung mỉm cười:

- Tại sao anh lại phải lo như vậy?

- Không lo nhỡ chị chết vừa mất thời giờ đọc kinh cầu nguyện lại tốn tiền xin lễ ma chay.

Chưa nói xong Tịnh đã mất hút sau cánh cửa phòng để lại Nhung với thoáng xuyên xao trong lòng kèm theo hình ảnh thân thương của ngày xưa với con bé tóc thè và anh chàng sinh viên văn khoa cù lần nhưng tốt bụng. Nhung mỉm cười xoay nghiêng gác chân lên chiếc gối ôm và bỗng dưng thềm ngủ một cách lạ lùng...

Giọt Nước Mắt Thủy Tinh

Chương 6

Hôm sau khoảng quá trưa Tịnh đến, nhìn thấy Nhung khỏe mạnh tươi tắn khác thường chàng giật mình:

- Không ngờ chỉ có 5 chén cháo mà một cái xác chết đã hồi sinh.

Nhung đang ngồi trên giường dựa lưng vào tường uống dở ly nước cam:

- Không phải nhờ cháo mà nhờ người đút cháo...

Giọng nói ngọt và nũng nịu làm Tịnh thoáng cau mày:

- Hôm qua chị là con bệnh hôm nay là bà Tùng và xin nhớ luôn dùm là đang nói chuyện với một thầy tu.

Nhung cười cười:

- Dạ vâng em biết rồi anh ạ!

Tịnh nghiêm mặt:

- Đã đi tu chị đừng gọi như thế. Chúng ta đã có một khoảng cách trong lối xưng hô.

Nhưng tỉnh bơ:

- Anh Tịnh, trả lời đi sao anh đi tu vậy?

Tịnh nhăn nhó:

- Gọi thầy xưng em dùm cái, cứ anh anh em em nghe phát khiếp.

- Vâng tại phát khiếp nên ngày xưa anh đâu nói yêu em.

Tịnh lắc đầu:

- Con cái ma quỷ khôn ngoan quỷ quyết hơn con cái Thiên Chúa. Nhưng ma quỷ đâu trêu ghẹo những người sợ nó mà chỉ tìm đến những người chống đối nó thôi.

- Em đâu phải ma quỷ mà anh nặng lời như vậy?

Tịnh nói hơi gắt:

- Chị gọi tôi bằng thầy nếu không tôi rời khỏi đây liền bây giờ.

Nhưng ngạc nhiên vì sự cáu kỉnh bất thường của Tịnh nhưng vẫn còn bướng:

- Đến thăm con bệnh hay để giết nó?

- Về thôi, nếu hôm nay ăn được thêm 5 chén cháo nữa thì mai tôi sẽ trở lại.

- Còn không?

- Cũng trở lại nhưng để đọc kinh cứu rồi.

Nhưng bật cười:

- Vẫn lối nói chuyện có duyên như ngày nào, sao hồi xưa em không...

Tịnh chặn lời:

- Gọi thầy.

- Vâng, sao hồi xưa con ngu xuẩn không yêu thầy nhỉ?

- Nhảm nhí, vậy mà bảo bệnh với hoạn, vẫn còn pha trò được thì đâu đã muốn chết.

Nhưng cốt nhả:

- Nhờ có thầy.

- Láo toét.

- Thật mà.

Rồi Nhung nhại lại:

- Tại con nhờ có thầy.

Tịnh lắc đầu:

- Đàn bà đúng là loài ma quỷ. Hồi xưa chưa lấy chồng chị hiền lành lắm cơ mà.

- Em phải đợi lột mới lấy được chồng chứ.

Tịnh nhìn gò má Nhung ứng hồng theo câu nói:

- Chắc tôi đến làm nhà.

Nhung ngạc nhiên:

- Sao vậy?

- Mới có một ngày mà chị bây giờ không giống chị ngày hôm qua.

- Đã không giống lại còn "nói" khoẻ như điên. À! Mà sao thầy đi tu vậy?

- Chị hỏi đến lần thứ ba rồi. Có cần phải nghe lắm không?

- Nếu không em hỏi chi cho mất thì giờ.

Tịnh nhìn Nhung bằng đôi mắt hơi ngạo mạn:

- Chị tưởng tôi thất tình?

- Em không dám nghĩ như thế.

- Không dám nghĩ là phải vì có bao giờ một người nặng đầu óc vì tình yêu trai gái mà còn có thể tỉnh táo để tìm một hướng đi khác.

- Sao lại không? Em thấy nhiều người bị bỏ đá lặn đá lóc vẫn tu được như thường.

- Chị có đạo mà ăn càn nói bừa. Chị không thấy rằng những người trước khi chịu chức linh mục đều có lời hứa trọn đời độc thân à?

- Hứa là một chuyện làm được hay không là chuyện khác. Đó là chưa kể có

những trường hợp đặc biệt mà lời thề bị xóa bỏ.

- Cái lý của chị cũng khá vững nếu đứng nhìn ở một góc hạn hẹp nhưng ai cũng phải hiểu rằng đó là cái lý của một kẻ khôn ngoan nhưng không có sự sáng. Chị Nhung này, tôi đã qua hai năm thần học thì bảo đảm không có thể vặn được tôi cho nên bỏ những câu hỏi nhảm nhí để tránh càng lúc càng lộ sự nông cạn dốt nát của mình.

Nhung đỏ mặt:

- Em cũng chán nghe chuyện đạo nghĩa khô khan nhảm chán nhức cả đầu.
- Vậy thì nói qua chuyện khác. Chuyện buồn bực để sinh ra bệnh hoạn của chị.
- Nhưng thầy vẫn chưa trả lời câu hỏi của em.

Tịnh chậm rãi:

- Tôi đi tu chỉ vì tôi thích sống và phục vụ cho tha nhân. Hơn nữa qua nhiều năm thử thách tôi thấy rõ mình được lựa chọn và được ơn kêu gọi riêng. Chị nên nhớ rằng không phải 10 người đi tu sẽ trở thành 10 vị linh mục cả đâu.
- Nhưng thầy mới chức 4 thì vội gì nói trước. Biết đâu đấy...
- Ủ, thì cứ chờ rồi sẽ biết.

Nhung nói khích:

- Em nghĩ nếu Chúa chọn thầy thì chọn làm người.
- Ma quỷ, lại sắp sửa kiếm chuyện trêu chọc đấy.

Nhung tỉnh bơ:

- Thường thường các cha ai cũng đạo mạo, ăn nói diêm dăm đáng dấp khoan thai...
- Còn tôi? Nếu tôi cũng giống họ thì tôi đâu phải là tôi nữa.
- Không cần phải giống họ nhưng thầy như người phạm tục.
- Như 100% đi ấy chứ! Chị không thấy đức giáo hoàng, các vị thánh và ngay cả đến Chúa Giêsu cũng là người sao?

Nhung đáp ứng:

- Em muốn nói thầy không có vẻ siêu thoát.
- Siêu thoát là khi chết còn bây giờ tôi vẫn ăn cơm ngày ba bữa mà đòi siêu với thoát sao được.

Điều bộ Nhung trở nên luống cuống:

- Thật khó diễn tả nhưng ý em muốn nói nhìn thầy không có căn tu.
- Căn tu lộ ra ngoài cho chị thấy?

Nhung ức mình:

- Sao thầy cứ vắn vẹo hoài vậy? Tóm lại tướng tá thầy không cách gì làm cha được.
- Tại cù lần, bụi đời hay bản tướng?

Nhung ôm lấy đầu:

- Tại... chà! Khó nói quá, thầy đừng hỏi nữa được không!
- Dĩ nhiên tôi cũng chẳng muốn nghe chuyện lắm cảm đó.

Im lặng một thoáng Nhung nói đột ngột:

- Em hỏi tại sao vì trong em có giác quan thứ sáu.
- Gì nữa đây?
- Em linh cảm chắc chắn không sao thầy trở thành linh mục được.
- Lại linh cảm, ba cái linh cảm vớ vẩn cố tạo dựng ra để bào chữa những ý nghĩ chẳng ra đâu vào đâu.

Tức mình Nhung nói bừa:

- Em đã tìm ra nguyên do thầy đi tu.
- Dai dẳng quá, chị cố nói cho bằng được. Lợi ích gì chứ?
- Em muốn cho thầy thấy những sai lầm khi chọn lựa.
- Thì nói đi.
- Vì lời nói chuyện như dùi đục chấm mắm tôm chẳng cô nào thêm thương nên thầy buồn bã quá đi tu cho rồi đời.

Tịnh thắc mắc:

- Sao khi này chị hối tiếc là lúc xưa không yêu tôi?

Nhung cười khỏ lấp:

- Đàn bà có muôn vàn lối nói. Cũng như em chê thầy nhưng trong lòng chưa chắc đã nghĩ thế.

Tịnh cười nhếch môi có vẻ chế diễu:

- Chị Nhung này, có cần phải mời thêm bác sĩ tâm thần tới đây không?

Nhung cười tươi:

- Không ngờ em đã làm thần kinh thầy xáo trộn.

- Láo toét, thân mình không lo, lại lo cho người khác.

Rồi Tịnh quay nghiêng dợm bước:

- Chán nghe rồi, tôi về thôi.

- Mai thầy lại mấy giờ?

Tịnh ngạc nhiên

- Để làm gì?

- Để ăn dần bụng trước không thôi nghe thầy nói lâu quá chết lả mất.

- Vậy là đã có một con bệnh biết thèm ăn rồi. Chúc mừng cho chị nhé!

Nói xong Tịnh quay người nhưng Nhung gọi giật lại:

- Thầy này.

Tịnh đứng im không nhìn trở lui:

- Gì nữa đây?

- Hay chờ em rửa mặt mình ra phòng ngoài nói chuyện nhá.

- Để hôm khác, chị nằm nghỉ đi ngồi lâu có hại cho sức khỏe.

- Em khỏe rồi mà.

- Đừng vội mừng rồi lại ỷ y.

Nhung kéo nài:

- Em vừa ăn cháo vừa nói chuyện được không?

Tịnh phân vân nhưng quyết định ngay khi nhìn con bệnh héo hắt chẳng khác bộ xương khô ngoại trừ đôi mắt trũng long lanh:

- Được rồi, chị chỉ được nói khi đã ăn xong muỗng cháo cuối cùng.

Nhưng bỏ vội hai chân xuống giường quờ quạng tìm đôi dép:

- Em hứa nhưng chỉ ăn nửa chén nhỏ thôi.

Tịnh tìm chị bếp dẫn dò theo lời Nhung rồi lững thững ra ngoài phòng khách, căn phòng rộng nhưng đồ đạc quá nhiều thành ra trông vướng mắt. Trên tủ buffet bày la liệt những con búp bê đủ cỡ lớn nhỏ, tóc dài tóc ngắn tóc quăn tóc thẳng trông thật ngộ nghĩnh. Mặt bàn cạnh đó kê một hàng loạt gấu con gấu mẹ đủ loại đủ màu sắc và ngay cả trên ghế salon Tịnh đang ngồi cũng nằm chõng gọng một con gấu lông mịn màu xám tro với chiếc cravatte xanh lơ to tướng; có lẽ của Nhung vì 3 cô con gái kia đời nào chịu ôm gấu đực trong lòng. Góc tường bên này là cái tivi với màn ảnh lớn; góc kia kê một giàn máy hát, băng và đĩa nhạc quá nhiều phải dồn sang một chiếc tủ kính khác. Kể ra gia đình nàng thuộc loại khá giả và hạnh phúc nếu đừng vướng bận chuyện của Liễu.

- Thầy nghĩ gì mà thù người ra thế?

Tịnh giật mình khi nhìn Nhung đã ngồi xuống ghế đối diện tự lúc nào.

- Chị ăn chưa?

- Hết nửa chén như đã hứa.

Tịnh cười thoáng chút nghi ngờ:

- Đang tập nói dối?

Nhung không trả lời nhưng tỏ thái độ qua đôi môi mím chặt khiến khuôn mặt đỏ hồng theo lớp phấn trắng phơn phớt nhẹ.

- Chị đánh phấn cho ai nhìn vậy?

- Đó là thói quen của những người đàn bà biết mình còn sống.

- Còn sống là còn phải làm đẹp?

- Vậy mới gọi là phái đẹp. Thầy không nghe nói đàn bà thiếu son phấn như đàn ông thiếu rượu và thuốc lá?

- Triết lý vụn cũng khá đúng nhưng nào tôi có thấy đẹp hơn tí nào đâu.

- Với thầy thì không nhưng với thiên hạ khác nhiều chứ.

- Sao, chị muốn tôi ở lại để nói chuyện hay nhìn bộ mặt phẩn?

Nhưng hất nhẹ mái tóc cho buông hết về phía sau:

- Nãy thì thích nói nhưng giờ thì không.

- Sao lạ vậy?

- Tại chén cháo.

- Nó làm chị no bụng nên nói không nổi?

- Không đủ no nhưng đủ tỉnh người.

- Tỉnh người hay tỉnh trí?

- Cả hai thầy ạ!

- Chị nói rõ hơn đi.

- Em muốn nói khi đói là thì lời nói và hành động của họ đều ở tình trạng mê sảng.

Tịnh tỏ vẻ đăm chiêu:

- Lúc nãy chị có nói gì quá lỗ đâu.

Nhưng hạ giọng thật thấp:

- Nhiều khi những bốn cột không đúng lúc làm cho người khác dễ hiểu lắm.

- Chị Nhung này, đừng suy nghĩ những chuyện vớ vẩn có hại cho sức khỏe.

Tôi biết chị vẫn ngoan và dễ thương như ngày nào.

- 10 năm rồi em thấy em đã hoàn toàn đổi khác.

Và rồi giọng Nhung bỗng trở nên khách sáo:

- Ôn cứu mạng của thầy em chẳng biết lấy gì đáp trả.

- Đừng nói vội, biết đâu sau khi tỉnh lại là lúc chết dễ dàng nhất.

Đôi mắt Nhung bỗng long lanh khi dừng lại trên khuôn mặt Tịnh và cử chỉ

nàng trở nên bối rối:

- Em đang nghĩ đến câu mắt đền mắt, răng đền răng và mạng đền mạng.
- Đó là ví những trả vay giữa hai kẻ thù oán.
- Thì ân tình cũng vậy thôi.
- Ân tình mà được trả như vậy thì thiên hạ đại loạn.
- Người ta bảo sau cơn mưa trời lại sáng, qua cơn bão vạn vật sẽ trở nên yên bình nhưng riêng em sau cuộc vật lộn với tử thần mới thấy mình không còn là mình, không phải là Vũ thị Khánh Nhung của trường Trung Vương nữa. Tịnh nhìn Nhung khó hiểu trong khi nàng đan hai bàn tay vào nhau một cách vụng về:

- Quá khứ như bị cắt lìa, em chỉ biết hiện tại ngồi đây với thầy, tâm hồn mới trong một thân xác mới và nhìn nơi thầy với một dĩ vãng không quen.

Tịnh cười ngắt lời:

- Không ngờ cô học trò hạng bét về văn chương mà giờ cũng nói khá đấy.
- Em thấy em đang đi về một thế giới khác, một vườn địa đàng thì đúng hơn vì ở đó chỉ có Adam và Eve lúc chưa ăn trái cấm.
- Chị có chắc thật là chưa ăn trái cấm? Tịnh cười đùa cợt.
- Chắc chắn vì lòng em thanh thản nhẹ nhàng như lơ lửng trên mây. À thầy ơi, hay sau này thành cha cho em làm bồ nấu cơm cha ăn nhé!

Tịnh phá lên cười:

- Ăn xong chén cháo coi bộ bệnh mê sáng tăng mạnh hơn.
- Lúc này là lúc em tỉnh táo vô cùng, bằng bất cứ mọi giá mạng phải trả mạng.

Tịnh đùa:

- Tôi có làm tổn hại gì mà chị bắt vạ tôi như thế. Thì ra Khánh Nhung đâu phải tay vừa, chỉ chuyên bắt nạt cha cụ, có ngon sao không bắt vạ Tùng ấy, một đền những 4 cơ mà!

Nhưng sa sầm nét mặt.

- Anh ấy đã đi ra khỏi cuộc đời của em.

- Sao lạ vậy? Đàn bà có khác.

- Người ta khi sắp chết mới cảm thấy sanh mạng mình cần thiết; khi bị phụ rầy mới thấy cái tình yêu xác thịt chỉ là tạm bợ; khi sống gần con người lừa dối mới nhận chân giá trị của sự thành thật. Có thể bây giờ thầy cho là em ngu xuẩn vội vã nhưng sau này chính sự ngu xuẩn đó sẽ làm cuộc đời còn lại của em có ý nghĩa hơn.

Nhưng dựa lưng vào ghế thở nhè nhẹ để đè nén cơn xúc động:

- Thầy có biết rằng những lúc nằm thoi thóp chờ chết em đã bị ám ảnh cùng cực bởi một câu nói: "Sống không ra sống thì đừng nên sống." Cuộc sống hiện tại của em, có những gì? Một lễ giáo suy đồi, một hạnh phúc vá vúi, một tình nghĩa giả dối. Em chết tự tâm chết ra như một cây chết tự trong bụng vô phương cứu chữa. Tưởng như thế đã xong một kiếp người ai ngờ thầy đến như một liều thuốc hồi sinh, chính lòng thành thực cởi mở của thầy đã đánh gục cơn bệnh nghi ngờ trong em, chính sự thánh thiện trong sạch của thầy đã xóa hẳn những nhòe mờ của sự lọc lừa giả dối. Thầy đến như một nguồn sống, như một mạch nước mát tươi trên đồng lúa khô cạn hạn hán...

Tĩnh ngắt lời:

- Nói vậy đủ rồi đừng đưa lên cao mà tôi không còn là tôi nữa, cũng đừng thăng hoa quá làm tôi tự thẹn với lương tâm vì thực ra tôi cũng chưa hiểu đã làm gì cho chị.

Nhưng vẫn không để ý lời Tĩnh:

- Thái độ khiêm nhường nhã nhặn là một đức tính cao quý hiếm có; con người ta đa số đều có hai mặt như khúc vải bông mặt phải và trái đều khác biệt nhưng ở thầy...

- Thôi chị Nhung ạ! Chuyển đề tài khác vì tôi không thích cái lối thổi phồng rẻ tiền.

Nhung cũng muốn không khí nhẹ hơn nên cười đùa:

- Văn chương rẻ như bèo giờ thầy mới biết sao?

- Ai bảo văn chương Việt Nam rẻ như bèo? Tự mình hạ thấp nó rồi cứ đổ thừa.

- Vâng, tự mình hạ thấp nó cũng như thầy vừa bảo em thổi phồng rẻ tiền.

Thổi thế nào cho đáng giá hơn thầy chỉ cho em với.

Tịnh lắc đầu và đưa hai tay giơ cao:

- May phước chị mới ăn có nửa chén cháo chứ đây có lẽ tôi phải về vì chịu thua cái tật "nói khỏe" của chị.

Nhung cười bảo chữa:

- Tánh em ít nói nhưng hơn một tháng trời không mở miệng nên phát thanh hơi bừa bãi lộn xộn.

- Tôi cũng chỉ mong sao chị nói hết những uất ức buồn phiền trong lòng vì có như vậy tâm hồn mới thanh thản vui vẻ được.

- Thầy chịu làm cái thùng rác?

- Có sao đâu nếu không tôi tới đây làm gì?

- Tội nghiệp thầy.

- Thật là ngược đời, trong khi chị tội nghiệp tôi lại cảm thấy thích thú.

Nhung hỏi vặn:

- Tại sao lại thích?

- Vì ít ra cũng nhìn thấy chị vui vẻ và tìm được nguồn sống.

- Không còn lý do nào khác hơn nữa sao thầy?

- Bằng đó với tôi đủ rồi, nghĩ làm gì thêm cho phiền phức.

Nhung nhìn bàn tay thắp bút nhỏ nhắn của Tịnh đang châm lửa mồi thuốc.

Nàng nhú mày:

- Không ngờ thầy lại có bàn tay đào hoa.

Tịnh bật cười:

- Lại vẽ trò, xưa nay tôi chỉ nghe người có số đào hoa chứ còn tay đào hoa thì chịu thua.

- Số mạng con người đều nằm gọn trong bàn tay, những lần nhỏ ngang dọc thể hiện tử sinh may rủi cũng như tình duyên. Bàn tay đào hoa nắm gọn đường tình duyên mà lại đi tu thì thật tội nghiệp cho đàn bà con gái.

- Nếu ra đời thì cũng chỉ lấy một vợ chứ đâu ôm hết được, vẫn khổ cho thiên hạ vậy!

- Chẳng thà lập gia đình có nơi có chỗ thì lại không ai dám chàng ràng. Đàng này...

Tịnh bật cười:

- Đàng này lại có người thích vẽ chuyện vẽ trò. Chị khá lắm chị Nhung ạ! thế mà chẳng hiểu sao anh Tùng lại nhập nhằng chị với người ta cho sinh tội. Tịnh uể oải vươn vai muốn đứng lên ra về trong khi Nhung vẫn ngồi im.

- Thầy có vẽ sợ em?

- Sợ sao được nhưng tôi không thích nói chuyện lằng nhằng.

Nhung vẫn lờ đi như không thèm nghe:

- Với con người và đôi tay đào hoa, em biết chắc cuộc đời hiến thân của thầy sẽ bị gặp rất nhiều chuyện trở ngại mà em chỉ là một trở ngại rất nhỏ, giống như cái mô con con nhô cao giữa khoảng đường dài. Nếu vì một cái mô con mà thầy đã sợ trốn tìm một lối quanh co dài dằng khác hơn thì khi nào mới tới đích?

Tịnh tỏ vẻ khó chịu, khuôn mặt nhăn nhăn:

- Tôi chẳng sợ mô lớn mô nhỏ, cũng chẳng đến nỗi khiếp nhược phải chạy trốn vào đường quanh co. Có điều không muốn tạo cho người khác những hy vọng lầm lẫn vì như thế chính là tạo cho ma quỷ có cơ hội cám dỗ.

- Nếu thầy không yếu lòng thì sao ma quỷ cảm dỗ được thầy?

Câu nói nhẹ nhàng pha lẫn tiếng cười nhưng lại là một sự thách thức. Tịnh ngăn người nhìn Nhung; người đàn bà này chắc chắn không tầm thường và cái vỏ bệnh hoạn đau ốm quả là một đòn độc thật tai hại nếu nàng lợi dụng nó để có một tình ý riêng. Chẳng ai nhẫn tâm trách cứ hay giận dữ với một con bệnh sắp chết cũng chẳng ai can đảm đánh một tên giết người khi nó đã nằm phủ phục dưới chân mình kiệt lực. Khuôn mặt xinh đẹp nhưng nhợt nhạt mang hơi hám của thần chết làm Tịnh phân vân. Nếu vì bị hiểu lầm để cứu được một mạng người thì chàng cũng sẵn sàng làm huống hồ đây mới chỉ là trong ý tưởng hoặc ở một sự tình cờ trêu ghẹo. Tịnh bằng lòng với điều mình vừa nghĩ, thêm vào câu thách thức rất khôn khéo làm Tịnh không thể lùi bước. Tìm cách trốn lánh Nhung có nghĩa là chàng sợ sẽ bị sa ngã. Đã chọn con đường theo chân Chúa mà sợ ma quỷ thì sao cho xứng danh? Tịnh đứng lên cáo từ về với nụ cười hiền lành trấn an:

- Chị yên chí, tôi sẽ đến đây ngày một cho tới khi nào chị thật bình phục rồi tính sau.

Nhung gật đầu chào trong nụ cười rạng rỡ, và đôi mắt chan chứa cảm tình...

Giọt Nước Mắt Thủy Tinh

Chương 7

- Cô dùng một chút cho khỏe đi cô!

Nhưng quay lại đỡ ly trà sâm:

- Từ mai đừng bày đặt nữa nghe! Còn trẻ mà uống thứ này cho nứt hết da...
- Chị Tư pha loãng lắm, hơn nữa cô đang yếu phải cần uống để mau bồi bổ sức khỏe.

Nhưng cười dễ dãi:

- Đúng là một khuôn ra, ép được là ép lấy cổ.
- Nếu thầy Tịnh không ép ăn thì giờ này cô đâu được như vậy.
- Ủ, thầy Tịnh của bây giờ lắm. Cứ nghe lời riết lại tốn tiền sắm xe lăn.

Tào ngạc nhiên:

- Mua xe lăn để làm gì? Chân cô còn tốt lắm mà!
- Tại mập quá đi sao nỡ phải nhờ nó chớ!
- Đừng có lo, nếu cô mập con sẽ là người theo đẩy cái xe đó cho.
- Ôi còn đâu là con người nhưng tại sao phải a dua như vậy?

Tào cười bí mật:

- Tại "có người" dặn phải theo dõi cô sát nút nhất là vấn đề ăn uống ngủ nghỉ.

Nhưng vờ trách móc trong khi cử chỉ lại là kẻ đang sung sướng:

- Đúng là nuôi ong tay áo.
- Cô nuôi trứng ong mật nên nó đâu biết chích.
- Khỉ! Mấy giờ rồi mà cứ đứng đó léo nhéo. Sao không đi đón em?

Tào nhìn đồng hồ:

- Dạ 4 giờ 15 phút.

Nhưng hốt hoảng:

- Trời đất, bệnh nằm một chỗ để bây thành giặc hết ráo.

Tào tủm tỉm cười:

- Hồi nãy bác Tám xích lô ghé qua có nói đi công chuyện gần đó tiện đường sẽ vào tận lớp đón luôn.

Nhưng thở ra:

- Bởi vậy nằm bệnh chứ nào có yên tâm.

Tảo bào chữa:

- Các em ngoan lắm mà cô.
- Ngoan lắm, nếu có người chịu làm trâu bò cho chúng cỡi.
- Có sao đâu cô, con cống một lúc cả 3 cũng được.
- Tới hồi gãy sống lưng đừng có ngồi khóc.

Nhưng đưa mắt nhìn Tảo, nó lớn đại rồi nàng lắc đầu:

- Cái xác tông ngồng như gái 18 không biết giữ để thành tật là hết lấy chồng

Tảo cười hai má đỏ hồng vì mắc cỡ:

- Còn lâu lắm cô ơi, khi nào các em vô đại học hết con mới nghĩ tới chuyện đó.

- Bây nói thì nhớ đó, nay mai đứa nào năn nỉ xin về quê lấy chồng đừng có trách.

Thẹn quá Tảo cúi gằm, đôi dép cao su di trên nền gạch hoa bóng loáng:

- Đừng gheo nữa mà cô.
- Ai hơi sức nào mà gheo, thật cũng còn chưa muốn nói nữa.

Chị Tư thấy chủ vui cũng đến góp chuyện:

- Nó đang tính sang năm xin cô cặp áo cưới để lấy chồng đó.
- Bậy quá, áo cưới để chồng sắm chứ tội gì phải lo.
- Chị Tư xạo đó cô ơi. Tảo phát vào vai chị bếp một cái đau điếng rồi lùi mất.

Chị Tư nhìn chủ thoáng chút lo âu:

- Cô đi nằm chút cho khỏe chứ từ trưa đến giờ thấy cô vui quá mà quên băng không chừng bị lại là nguy.

Nhưng vươn vai:

- Nằm hoài riết muốn khờ người, tôi đang tính đi dạo một vòng cho dẫn

xương cốt.

- Ý không được đâu cô ơi, gió máy nguy hiểm lắm; hơn nữa thầy Tịnh có dặn kỹ rồi; cô muốn gì để chờ mai thầy tới rồi thông qua mới được.

- Sao cứ thầy Tịnh hoài vậy hả? Ai trả lương cho mấy người?

Sợ Nhung giận, chị Tư vội bào chữa:

- Cô bệnh hôm rày cũng lâu rồi; thầy mới tới có vài bữa mà em thấy bệnh tình cô khá nhiều nên dù muốn dù không cũng phải nghe lời thầy thuốc chứ. Nhưng chép miệng tỏ ý bất đồng nhưng thực ra trong lòng nàng rộn ràng niềm vui.

- Tối nay có gì ăn vậy? Nhung chuyển hướng một cách đột ngột để cắt ngang câu chuyện trong khi nàng còn đang muốn nghe.

- Em tính ra chợ mua con cá lóc về nấu cháo đổi bữa chứ hôm rày thầy cứ nói nấu cháo bồ câu hoài, cái mùi bắt lên mũi phát ón.

- Chị nghĩ không nổi mà ép tôi ăn?

Chị Tư cười hề hề:

- Không ép ăn đồ đi tội chết.

- Đứng đó mà giỡn nữa, nói cho mấy người biết, tối nay tôi ăn cơm.

- Ý, không được đâu cô ơi, cái bao tử còn yếu.

- Yếu hay mạnh nó cũng là của tôi.

- Nhưng...

- Không nhưng với nhị gì cả, chị đi chợ mua miếng thịt thăn về làm chà bông, đừng xào khô quá nó bung toi như bông gòn hết cả thơm ngon.

Chị Tư đưa bàn tay thô kệch gãi đầu, mái tóc bôi dầu dừa bóng loáng:

- Hay mai đi cô.

- Sao lại ngày mai?

- Chờ em hỏi ý thầy Tịnh đã.

- Lại thầy Tịnh, vậy thì cứ nấu cháo trắng để tôi ăn với chà bông cho mấy

người vừa lòng.

Mặt chị Tư rạng rỡ:

- Vậy em đi liền cho kịp bữa, cô nằm ngủ chút đi cô.
- Có nghe lời ai nữa không đấy? Người thì ép ngủ, kẻ ép ăn có nước chết sớm.
- Thiệt, thấy cô thềm ăn tụi em mừng ghê nơi, tội gì chết cho thiên hạ nhào vào hưởng hết gia tài.

Nhưng thoáng nhăn mặt:

- Thiên hạ là ai mà chị nói sẽ nhào vào?

Tuy hiểu mọi chuyện nhưng lại không từ miệng Nhung than vãn nên chị bấp rứt rề:

- Ấy là em nói chơi vậy mà.

Nhung thở dài, giọng nói mang chút nghiêm nghị:

- Chuyện chơi hay thiệt có biết cũng để trong bụng đừng tọc mạch ngòi lê đôi mách mà có ngày ân hận.
- Dạ em đâu dám thừa cô.

Bữa cơm tối thật vui với không khí ấm cúng trở lại sau ngày Nhung bệnh. Đám con quần quýt bên cạnh hỏi chuyện không ngừng làm mấy lần Tùng hắng giọng ngăn lại:

- Để mẹ nghỉ thêm vài hôm nữa cho khỏe hẳn đã nhé!

Bé Ly ra vẻ không bằng lòng:

- Con chỉ muốn mai sáng mẹ dậy sớm thắt bím tóc cho con thôi mà.
- Bố đừng tin, nó nhõng nhẽo mẹ đó.
- Mẹ à, chị Loan ghẹo con kìa. - Ly phụng phịu.
- Ghẹo hồi nào? Bày đặt, út muốn đòi gì cũng được sao. Thúy cô lớn nhất cũng xen miệng.
- Bộ ghen hả? - Ly trề môi.

- Ai thất bín chả được sao lại cứ mẹ? Thường ngày thì sao?
- Thường ngày như cái đuôi bò. Nói xong Ly kéo đuôi tóc rom róm nước mắt.
- Mít ướt, chị Tảo dẫn nó đi chỗ khác cho mẹ nghỉ. Thúy đồng dạc giọng chị cả.
- Đố đó, ai đụng vào là biết ngay.
- Biết gì? Khóc nhè...
- Im con, sao lại trêu em? - - Nhưng ôm Ly vào lòng vuốt lên lọn bím không được đều. - - Mai mẹ cột cho thêm sợi dây hồng nữa nhé!
- Còn con nữa, tụi bạn cũng ngạo quá trời.

Ly được mẹ Ôm vững bụng nhìn Loan trêu lại:

- Có người đòi nhõng nhẽo mẹ.
- Chưa biết ai.
- Còn ai vào đây? Ly không vừa.
- Đứa nào bắt mẹ Ôm?
- Vậy chứ ai vừa đòi "Còn con nữa?"

Đám con không dám quấy rầy mẹ lại quay ra giành nhau. Tùng thấy Nhung buông chén cũng thôi ăn:

- Thiệt còn hơn đám giặc, may mà có 3 cô chứ thêm cậu con trai vào thì bẽ nhà.

Mặt Nhung hơi biến sắc làm Tùng chạnh lòng:

- Em vào nghỉ cho khỏe, hơi sức đâu mà chiều hết được. Nhung nhìn Tảo và chị Tư đang đứng xớ rớ gần đây:
- Hai chị ăn cơm đi và coi cho mấy em ăn no hộ tôi.

Thúy vội buông đũa:

- Con ăn no rồi.
- No đâu mà no, mới có một chén à cô! Tảo đến gần định bới thêm cơm cho

Thúy:

- Không, đã nói no rồi. Thúy gắt lên.
- Ráng thêm chén nữa đi, chị năn nỉ mà.
- Đã nói không là không, coi chừng ăn dép.
- A! Thúy, sao con vô phép vậy? Nhưng nghiêm mặt nhìn trong khi con nằng cú đầu rơm rướm nước mắt. Tảo được dịp mách tội:
 - Hôm nọ con đang ngồi nói chuyện với chị Tư bị cô ấy cầm chiếc guốc gỗ đập lên đầu một cái nháng lửa.
 - Chuyện động trời như thế mà chị không mếc tôi hay thầy. Con nít nuông chiều là hư hết.
 - Con tính thưa lại thầy cô nhưng nhà đang gặp nhiều chuyện rắc rối nên im luôn. Mà thôi chuyện qua lâu rồi con đâu có để bụng giận hờn.

Nhưng thở dài nhìn sang chồng trách móc:

- Em bệnh nằm chết một chỗ anh không ngó ngang gì đến các con sao?
- Anh đi làm ngày hai buổi, tôi về lo cho em thì còn thời giờ đâu nữa chứ!
- Như vậy lỗi tại em?
- Không phải nhưng ít ra em cũng nên hiểu cho anh.

Giọng Nhung bỗng dưng cứng lại:

- Thôi đủ rồi, chị bếp xuống tìm cho tôi chiếc roi mây.

Thúy tuy lớn xác nhưng lại nhất đôn nghe đến roi oà lên khóc.

- Nhà mình đâu có roi cộ Tảo nói khẽ.
- Không có thì mua, không mua thì tìm, tìm không được ra ngoài hàng rào chặt khúc nào thiết bị mang vào đây.
- Con chưa rồi, con sợ rồi mẹ Oi. Thúy vừa khóc vừa chạy lại ôm bố cầu cứu.
- Anh buông con ra. Thúy lại đây mẹ bảo. Tại sao chưa đánh đã khóc; nói mau.

- Thôi em, trời đánh còn tránh miếng ăn, để con ăn xong đã.
- Vừa nãy anh không nghe con nó nói ăn xong rồi cơ à!
- Thì để hôm khác, em còn đang mệt mà.
- Đám cháy nhỏ ở bụi cỏ anh không dập tắt chờ cháy trụi cả nhà.
- Nào đã cháy đâu mà em rộn, con nít biết gì mà đánh nó.

Nhưng giận nên thở hổn hển giọng đứt quãng:

- Anh không dạy được con để em lo cho chúng.
- Em vào nghỉ để anh xử cho.

Nhưng hét như gân khóc:

- Em không cần. Thúy lại đây con nghe chưa.

Thúy thấy mẹ giận lại khóc nên sợ hãi im bất tiếng, mặt xám như chàm.

- Đứng xích lại gần đây rồi nói cho mẹ biết tại sao?

Tuy sợ nhưng vẫn còn đủ khôn lanh, Thúy đảo mắt một vòng sang hai đứa em cầu cứu. Khác với mọi ngày, Loan và Ly chỉ lăm lét nhìn chị rồi như sợ tội vạ lây qua mình, chén cơm đầy không người bắt ép tự động mức đưa lên miệng nhai ngấu nghiến. Thúy dừng mắt nhìn chị Tư, hy vọng tiêu tan vì khuôn mặt đang tiu ngui chỉ có mỗi Tảo là khác, một tay đẩy cánh cửa sau bước vào, một tay cầm khúc cây dài vung vẩy. Nhưng nhịp nhịp thanh cây dòn và khô kèm theo tiếng khóc vỡ lớn của Thúy:

- Con nhớ, tội đánh chị Tảo bị hai roi nhưng nếu chưa đánh đã khóc bị thêm hai roi nữa.

Thúy đưa tay bịt chặt miệng; tiếng nức nở vẫn thoát ra ngoài.

- Con biết nhưng không nín được.
- Tại sao không nín được?
- Tại con sợ.
- Con sợ roi hay sợ mẹ?
- Con sợ cả hai.

- Cái roi không bao giờ đụng được tới người nếu con không làm điều gì lỗi cũng như mẹ không khi nào dùng đến nó nếu con ngoan ngoãn.

- Dạ con biết.

- Con người khác vật ở chỗ có đầu óc suy nghĩ để phân định phải trái cho nên người ta chỉ xử dụng roi vọt với những loài vật vì bảo mãi không được.

Con có bảo được không hả Thúy?

- Con hứa với mẹ từ mai không bao giờ dám vậy nữa.

- Còn đánh chửi chị Tảo nữa hết?

Thúy lại nắc lên...

- Mẹ hỏi sao con không trả lời?

- Dạ hết.

- Từ mai có gì không bằng lòng phải mách mẹ nhớ chưa?

- Dạ con nhớ.

Nhưng nhẹ giọng:

- Lần này mẹ cho khát, lần sau còn tái phạm sẽ bị 5 roi. Giờ con xin lỗi chị Tảo đi.

Thúy nắc từng tiếng dài đưa mắt nhìn; thấy Tảo đang cố dấu nụ cười mãn nguyện, nó mím môi:

- Chị Tảo hèn.

Nhưng cầm nhánh cây khô lên ngắm nghía, đúng là một thứ mã hèn chi con bé không sợ. Nàng nghiêm giọng:

- Vừa xong con đã hứa gì với mẹ?

- Nhưng con không muốn xin lỗi chị Tảo.

- Có phải con muốn mẹ dùng đến roi vọt?

- Con chỉ có lỗi với mẹ chứ không có lỗi với chị Tảo.

Nhưng nhìn sững con, nó mới 9 tuổi mà đã bắt đầu bướng bỉnh lý sự - không dặt chặc hư mất - Nàng đổi qua thái độ Ôn hòa trầm tĩnh:

- Con có lỗi gì với mẹ?
- Vì đã không nghe lời để mẹ buồn.
- Tại sao mẹ buồn?
- Vì con đánh người lớn tuổi hơn con tức là hỗn.

Nhung nhìn con hài lòng:

- Con đã xin lỗi mẹ được sao không xin lỗi chị Tảo?
- Tại chị ấy nói xấu bố.
- Nói thế nào mà con cho là xấu?
- Chị ấy nói với chị Tư là bố có những hai vợ 7 đứa con.

Không hẹn mà cả Nhung lẫn Tùng đều đưa mắt ngó Tảo chết sững. Tảo cũng ghệt mặt ra và trong thoáng chốc khuôn mặt ấy biến thành màu xám ngoét. Nhung nhắm mắt uống cạn ly nước cam rồi dằn mạnh xuống mặt bàn:

- Vụ này em để anh xử...

Tùng xoay cửa đến lần thứ 10, tiếng lách cách vang lên theo vòng xoay nhưng bên trong vẫn không động tĩnh. Đồng hồ đã chỉ 10 giờ đêm, tiếng Tùng vang lên khe khẽ:

- Nhung, mở cửa đi em.

Chỉ tiếc công năn nỉ vì cho đến 1 giờ sau Nhung vẫn trả lời bằng sự im lặng, cuối cùng Tùng đi vòng bên hông lấy chiếc xà beng nạy cửa sổ trèo vào.

- Em chưa ngủ sao cứ để anh gọi hoài?

Tùng cầu nhàu, vừa phúi bụi đất ở quần áo vừa nhìn vợ nằm trên giường thản nhiên xem tivi. Cái màn ảnh có hình nhưng không có tiếng đủ soi rõ gương mặt Nhung lạnh như tiền.

- Anh hỏi sao em không thềm trả lời?

Nhung không nhìn chồng:

- Anh cần nghe đến độ đó sao?
- Ít ra cũng phải biết anh là chồng em chứ!

- Là chồng thì sao?
- Được quyền vào phòng vợ.
- Còn em không có quyền gì ngay cả trong phòng mình?
- Vậy chứ này giờ ai đứng ngoài gõ cửa năn nỉ?
- Gõ cửa hay phá cửa?

Tùng cố nén sự bức tức:

- Em đã làm cho anh biến thành một tên ăn trộm hèn hạ nhưng không như thế sao vào đây được.
- Anh trèo vào đây làm gì?
- Xem em ngủ thức thế nào.
- Không ngờ anh tử tế quá mà giờ em mới biết.

Tùng leo lên giường nằm bên cạnh vợ:

- Chuyện qua lâu rồi cứ bồn cũ nhai lại hoài nghe riết chán quá.
- Thì đừng thấy mặt nhau nữa. Anh xem cả tuần nay em đã tránh mặt mà anh vẫn chưa vừa lòng. Cây muốn lặng nhưng gió chẳng muốn ngừng.
- Ai là cây và ai là gió?

Nhưng thở dài:

- Anh về phòng ngủ đi, khuya rồi.
- Anh muốn hỏi nguyên do nào em lạnh nhạt với anh?

Nhưng cười, nụ cười không kém phần chua chát:

- Anh chưa hỏi thì đã tự có câu trả lời, bắt em lặp lại làm gì. Đẹp tốt chi đâu anh.

Tùng nhìn vợ đau đớn:

- Anh đã nói với em trăm ngàn lần chỉ tại yêu em nên mới gây cảnh oan trái này chứ lúc xưa anh liêu lĩnh cái mẹ bỏ đi thì đâu đến nỗi!
- Anh yêu em hay tham lam? Em nghĩ anh đã dùng sai chữ. Đàn ông ai chả muốn bắt cá hai tay.

Biết càng nói càng đi vào thế bí, Tùng vào ngay ý chính:

- Em biết anh đang muốn nói gì không?
- Xin xỏ tình yêu?
- Sai rồi, anh vừa quyết định xin nghỉ một tuần phép đưa em đi Đà Lạt dưỡng bệnh.
- Cho cả con đi nữa chứ! Nhưng cay đắng.
- Không tiện lắm vì lại phải kéo lòng thông cả chị Tư lẫn con Tảo theo.
- Có sao đâu, dù gì cũng một chuyến xe. Một chuyến xe chở heo đực heo nái, heo lứa, heo sữa cả thấy 12 con chẵn chòi.
- Đừng châm biếm nữa mà em. Anh đã không còn liên lạc với họ.
- Vậy chứ tuần rồi ai qua đó 3 lần?

Mặt Tùng thoáng nét sượng sùng:

- Anh đến đưa thằng út đi bác sĩ, nó bị thương hàn.
- Nó bệnh hay mẹ nó bệnh? - Nhưng hừ trong cổ họng. - Kể ra cũng hay, 4 thằng con có hiếu thay phiên nhau thì cả đến 50 năm sau cũng chưa hết bệnh.
- Em cứ cay đắng với anh hoài, con người anh không dư thừa tình cảm đi ban phát nhưng cũng không phải là người tàn nhẫn hoặc đã mất lương tâm...

Nhưng cắt ngang, giọng hơi lớn:

- Đừng nói nữa hãy để tôi thở.

Tùng sững sốt nhìn vợ:

- Sao lại xưng tôi với anh? Em điên rồi à! Từ hồi nào đến giờ có thể đâu.
- Giá điên được để không phải suy nghĩ những chuyện anh đang làm thì sung sướng biết bao.
- Chuyện qua rồi em, anh hứa mà.
- Anh hứa gì? Nhưng gần giọng.

Tùng áp úng trong khi Nhung cười khẩy:

- Anh hứa sẽ ở với tôi cách ngày, anh hứa...

Tùng gãi đầu khổ sở:

- Sao mình cứ mãi đi trong cái vòng luẩn quẩn.

- Vòng luẩn quẩn khốn khổ chỉ có anh và người ta, không có tôi.

- Anh nghĩ không những cả 3 chúng ta mà còn ảnh hưởng lây đến con cái gia đình. Em xem thầy mẹ già rồi đâu còn sống được bao lâu.

- Cha mẹ tôi chắc vui sướng lắm?

Tùng vòng tay ôm lấy vợ:

- Đừng dùng tiếng tôi anh sợ lắm.

Nhung lách người tránh vòng tay chồng:

- Đừng đụng vào người tôi.

- Mình là vợ chồng mà.

- Nói lại đi anh là chồng ai?

Tùng tránh tia mắt giận dữ của Nhung:

- Ai bảo em hiền lành?

- Đúng, tôi chỉ ngu chứ không có hiền. Ngu nên bây giờ mới thế.

- Thôi để anh ra phòng ngoài cho em ngủ.

- Biết được điều đó là tốt.

Tùng nghiêng người hôn lên trán vợ:

- Em ngủ ngon.

- Hơi thừa.

- Tha thứ cho anh.

- Quá thừa.

- Anh xin lỗi.

Nhung hét lên nước mắt dàn dụa:

- Muốn giết tôi chết hay sao? Cút ra khỏi đây.

Tùng lồm cồm bò dậy giận dữ:

- Ai cũng chỉ có sức chịu đựng trong một giới hạn nào đó.

Nhung lạnh lùng:

- Đúng, sức chịu đựng chỉ có giới hạn.

Biết vợ xiên xỏ Tùng lại xuống nước:

- Anh đã làm em khổ bấy lâu nay, thôi mình xí xóa, anh đền em nhé!

- Không cần.

- Lâu quá mình không gần gũi em lọt lạt với anh là phải.

Tùng đưa tay cởi nút áo vợ bị Nhung hất ra và dùng hết sức tống mạnh gót chân vào đùi chồng:

- Tồi bại, sao không chờ lúc liệm tôi trước mặt mọi người anh làm chuyện này.

Mặt Tùng tái ngắt, phản ứng quá đột ngột của vợ làm cổ họng chàng đặc nghẹn. Còn hành động và lời nói nào kinh khiếp thù hận hơn!

- Lần cuối cùng nhắc lại, nếu muốn tôi sống hãy để thân tôi yên. Nó không còn cảm giác một khi đã hết yêu anh.

Bộ mặt võ vàng, đôi mắt sâu, làn da tái và mớ tóc lòa xòa trên gối làm Tùng rùng mình. Hết rồi, có lẽ Tùng chỉ yêu qua cái nhu mì xinh đẹp của nàng giờ có khác chi một con ma dại. Cơn giận bùng lên đầu óc làm Tùng thở hổn hển:

- Được đảng chân lân đảng đầu, cả hơn tháng nay anh nhịn nhục quá mức biết em đối xử như thế này anh đã chẳng bị dẫn vật khổ sở.

Nhung nằm quay nghiêng vào tường mặc Tùng đay nghiến trách móc. Lòng nàng trống rỗng, sự buồn phiền cũng đi đảng nào khi hình ảnh Tịnh đang quay về ngự trị. Nàng thấy mình như đã thoát xác, để rồi giọng nói, nụ cười, muống cháo đứt lần lượt hiện ra. Nhung khép đôi mắt và giấc ngủ đã đến liền sau đó...

Giọt Nước Mắt Thủy Tinh

Chương 8

Nhung ngồi trên ghế xích đu nhìn bóng tối loang gần hết khoảng sân sau. Lũ chim cũng thôi chuyền trên cành để về tổ tìm nơi trú ngụ. Mùi thơm từ trái công chúa đã chín rục tỏa hương ngọt ngào quyến theo gió mát hây hây đùa trên mặt trên tóc và cả trên bộ đồ lụa Nhung đang mặc. Trông nàng cực kỳ quyến rũ ở tuổi xấp xỉ 30, tuổi rục lửa yêu và trưởng thành toàn vẹn. Con ma đói cách đây vài tháng đã biến mất để thay vào đó Nhung của đài các kiêu sa, nàng mảnh như dây tơ, mảnh nhưng không giòn dễ vỡ, cái mảnh của người vừa lắn da thịt để ôm ấp cho vừa vòng tay Chấn vạm tên đàn ông nhìn nàng mà không khỏi rung động. Tịnh rùng mình xua đuổi những ý nghĩ quái đản vừa xuất hiện nhưng lại bào chữa ngay vì cho rằng đã là con người ai chả có lúc mềm yếu rung động, chẳng có lúc bị sóng tình dồn dập.

- Mùi trái công chúa thơm quá, thầy có muốn hái một ít mang về nhà không?

Tịnh giật mình vì tư tưởng đứt đoạn đột ngột nên khó trả lời một cách tự nhiên

- Có... Ờ mà không. Lấy làm gì thứ ăn không được đó.

- Nhưng nó thơm.

Nhìn từng chùm treo lơ lửng ngập nhòa ánh sáng, Tịnh nhắm mắt hít một hơi dài cho đầy mùi thơm trong lồng ngực, giọng chàng đã bình tĩnh trở lại:

- Thơm cách mấy mà không ăn được cũng vắt đi.
- Vậy chứ hoa huệ hoa lài cũng vứt đi hết sao?
- Hoa chỉ dành cho người thích mơ mộng, còn tôi sống thực tế hơn.

Nhung chỉ một chùm công chúa trên nhánh ngang xà gần chỗ nàng ngồi:

- Thầy hái cho em nhé!
- Sao không bảo chị Tư hái cho.
- Tội người ta, đàn bà con gái mà thầy bảo trèo.
- Đàn ông cũng chỉ có hai chân hai tay như họ thôi.
- Nhưng vẫn khác ở chỗ gan dạ, nhanh nhẹn và ga lăng hơn.
- Thế thì hỏi làm rồi vì tôi không có những thứ đó.

Nhung bủ môi trêu chọc:

- Cù lằn hèn chi phải đi tu.
- Nghe rồi nhảm quá còn câu nào mới hơn?
- Chẳng lịch sự chút nào.

Tịnh cười:

- Chính vì quá lịch sự nên mới không dám trèo, tôi đâu muốn biến thành khi cho các bà ngấm.

Nhung cười dòn, giọng nàng cao lên:

- Trời ơi ngấm thầy được gì? Cứ tưởng "đẹp giai" lắm.

Biết Nhung cố tình đùa ghẹo, Tịnh đứng lên đẩy chiếc ghế mây lùi lại phía sau:

- Chị có dám chắc rằng sẽ không nhìn khi tôi trèo?
- Ai nói dối có tội.

Nhìn chiếc miệng lém lỉnh của Nhung, Tịnh lắc đầu:

- Còn chị nói dối thì sao?
- Em đó hả? - Nhung nheo mắt - Hậu xét, giờ chưa nói được.
- Chỉ bịp được thiên hạ mà thôi.

- Bíp gì đâu em chỉ nói hậu xét. Nếu thầy ngại thì em nhắm mắt ngay tức thời.

Giọng Tịnh chợt trở nên cứng ngắc không một chút cảm tình:

- Làm gì có chuyện tôi trèo lên cây hái trái cho chị.
- Dẫu có thật như vậy thầy cũng đừng nên nói. Phải tế nhị một chút chứ!
- Cứ tế nhị mãi thì khi nào mới tu xong?

Nhưng bỏ ghế xích đu đứng cạnh bên Tịnh tay tì lên lan can sắt, mắt nàng đảo nhanh trên những chùm trái đã nhập trong màu tối xẫm.

- Trái công chúa có thể giữ lâu được đến hai tuần mà không hư thối, em muốn hái một ít để trong phòng.
- Từ phòng bước ra sân mấy hồi, không những một mà cả trăm chùm cho chị tha hồ ngửi hít ngậm cả buồng phổi.
- Nhưng em thích có cả ban đêm trong giấc ngủ.
- Thì mở cửa sổ.
- Thầy ác.
- Còn hơn làm đầy tớ không công.
- Em sẽ trả công bằng bữa cháo vịt.
- Cứ tưởng cháo vịt quý lắm.
- Hay bánh xèo?
- Để đàn bà ăn cho nó "lịch sự".

Nhưng nhún vai:

- Thật khó ưa.
- Thì đừng nhờ nữa.

Nhưng quay nghiêng năn nỉ:

- Em nói thật mà, hái cho em đi.

Tịnh tránh đôi mắt tha thiết của Nhung:

- Ồ hay sao đùa mãi thế!

- Em đâu có đùa.

Tịnh lúi Tùng vào để tránh né:

- Lát bảo anh Tùng hái cho.

- Anh ấy rờ phải, mùi công chúa sẽ biến đổi.

- Đôi khi thấy chị trẻ con một cách ngu ngốc!

- Tại ngu ngốc nên cứ đòi mãi một điều người khác không muốn làm.

- Tôi hái thì trái công chúa sẽ thơm hơn lên à?

- Không thơm nhưng ân tình nhiều hơn.

- Người được gọi là ân tình thì không nhờ hái, còn kẻ cò bơ cò bắt thì lôi kéo vào.

Nhưng tỏ vẻ bức dọc:

- Thầy đừng nhắc đến anh ấy nữa coi.

- Người sống chung với chị cả đời mà bảo không nhắc?

- Tại gặp nhiều quá nên nhầm chán.

Tịnh gật gù ra vẻ hiểu biết:

- Cho nên tôi cũng không nên lui tới nơi này nhiều?

- Em chưa có ý nghĩ đó.

- Chờ chị nghĩ tới thì chó đã cắn nát hai ông chân của tôi.

Nhưng định nói gì nhưng rồi nàng im lặng, một hồi lâu mới buông tiếng thở dài:

- Cảnh đẹp và nên thơ như vậy mà mình nói những chuyện đâu đâu.

Tịnh cũng chép miệng:

- Cảnh đẹp hay không do lòng mỗi người, riêng tôi đang nghĩ đến đàn muỗi đói có thể xuất hiện đột ngột và tha cả hai.

Nhưng khẽ mỉm cười:

- Em đang cầu mong chúng đến để "tha" mình đi về một nơi không có loài người.

- Lại sắp sửa đi vào mộng?
- Em cảm thấy chán nản nếu cuộc sống này mãi kéo dài.

Tịnh pha trò:

- Vậy thì kết thúc bằng một màn múa kiếm?
- Em không thích đánh nhau.
- Hay uống thuốc chuột?
- Không đến nỗi khiếp nhược như thế.
- Bình thân không muốn, sóng gió cũng không. Tôi chẳng hiểu chị đang muốn gì!

Nhung nhìn Tịnh, đôi mắt thật xa xăm:

- Em chỉ cầu xin một hạnh phúc thực sự.
- Hạnh phúc là do mình tự tạo.
- Nhưng không thể với người em ghê tởm.

Tịnh vẫn không rời đôi mắt Nhung, trông nàng quyến rũ cùng cực ở nét buồn man mác.

- Lại có tâm sự buồn?

Nhung cúi đầu:

- Vâng, như một chén cơm nguội mãi hâm đi hâm lại.
- Kể đi.
- Em không muốn làm thầy phải vương bận.
- Đã bảo cái thùng rác mà chứa cách mấy cũng không đầy.

Nhung tìm cách tránh né:

- Mình đi dạo một vòng thầy nhé!
- Cũng được nhưng kêu tụi nhóc theo cho vui.
- Thầy không sợ thiên hạ dị nghị?
- Có 3 đứa kè kè là đã tự khóa miệng thiên hạ.
- Với những người biết mình đã đành, còn người lạ sẽ cho chúng mình là cặp

vợ chồng hạnh phúc nhất.

- Vậy thì thôi, đôi khi dư luận làm phiền toái.
- Theo em nghĩ người sợ dư luận là những người hay làm điều sai trái.
- Sai rồi, dùng tiếng dè dặt thì đúng hơn.
- Cần gì phải dè dặt nếu mình không có tà ý.

Dưới ánh trăng chênh chếch xuyên qua tàng lá, khuôn mặt Nhung vẫn không biến đổi; thật khó đọc được tư tưởng của nàng. Tịnh mò tay trong túi quần tìm gói thuốc lá.

- Chị nghĩ tôi đang có tà ý?
- Không, em chỉ nói thí dụ vậy thôi.

Ánh lửa từ chiếc zipo lóe lên đủ soi rõ nét mặt Tịnh dăm chiêu:

- Đến chị mà còn không hiểu tôi thì nói gì người ngoài. Biết đâu Tùng lại là người nghi ngờ tôi trước tiên.
 - Sự thật vẫn là sự thật, cây ngay nào sợ chết đứng.
 - Cũng lắm lúc sự thật bị bóp méo.
 - Đâu dễ ai bắt nạt được thầy; cho nên nói gì thì nói, chung quy cũng ở một điều mà ra. Tâm đã không muốn thì người ta có hàng vạn lý lẽ. Em nói thật, nếu thầy cố tình chạy trốn em sẽ gọi điện thoại đến chủng viện ngay một.
- Tịnh im lặng khuôn mặt đầy vẻ bối rối, điều thuốc đưa vội lên môi tìm vị đắng, từng vệt khói dài bọc lấy hai người trước khi tan vào không khí.
- Chị tưởng ở chủng viện dễ cho mà gọi lắm đấy!
 - Ở đâu thì ở hễ muốn là được.
 - Vậy thì cứ tha hồ vì tôi có ở đó đâu.

Nhung ngạc nhiên:

- Em vẫn tưởng thầy phải về bên ấy?
- Ai cho về mà về. Đi tu chứ nào phải đi chợ mà muốn ra thì ra muốn vô thì vô.

- Sao thầy tới đây ngày một?

Giọng Tịnh hơi buồn buồn:

- Tôi được "nghỉ phép" một năm ra ngoài cai thuốc.

- Ai ngờ lại may mắn gặp thầy lúc em đang lang thang bên xóm Liễu ở. Âu cũng là cái duyên.

Nhưng vừa nói vừa nhìn từng cụm khói tròn bao quanh người Tịnh.

- Thầy hút thuốc tài ghê mà thôi cũng hay nữa, chắc phải xử dụng lưỡi nhiều hơn môi?

Tịnh lườm Nhung:

- Chẳng nhờ cái gì cả, tại ghiền nên giữ khói lại.

- Sẽ cháy phổi.

- Ôi có phổi đâu mà cháy.

- Em tưởng nhà dòng khó lắm chứ ai ngờ dễ vậy cho ra cả năm trời chỉ vì bệnh ghiền thuốc lá!

- Từ cái ghiền thuốc lá sẽ nảy sinh ra những đam mê khác. Ra ngoài cũng là một sự thử thách.

- Thầy tu dòng nào vậy?

- Đồng Không.

- Em không tin, sao thầy không mặc áo chùng thâm?

- Đã bảo bị nghỉ phép một năm cơ mà. Gọi là nghỉ phép cho thanh lịch chứ nếu không bỏ được thuốc cũng khó mà trở vợ Chị biết không, tắm mà còn phải mặc quần áo...

Nhung trố mắt:

- Tắm trong phòng có một mình?

- Chứ sao nữa.

- Sao khe khát vậy. Có ai nhìn thấy đâu?

- Mình nhìn mình đã là điều không nên rồi.

Nhung le lưỡi:

- Eo ơi vậy mà em lại yêu ngay một ông thầy tu, đúng là uổng cuộc đời.

Nhung vuốt lại mái tóc, điệu bộ như một đứa trẻ:

- Nhưng mà không sao vì ông thầy tu đã phá giới.

- Ai vậy?

- Thầy chứ còn ai, bằng chứng là khói thuốc mỗi ngày một tròn và một đặc thêm. Thầy ơi, đường tu trì còn xa lắm.

Nhìn vẻ hí hửng của Nhung, Tịnh phì cười:

- Còn những 8 tháng nữa để cai cơ mà.

- Em sợ bỏ được thuốc thầy lại đâm ghiền thứ khác còn quá tội.

Mỗi lúc Nhung càng tấn công dồn dập, tuy không quá lộ liễu nhưng vẫn có tình ngang nhiên coi như Tịnh đã chấp nhận. Tình trường có phải là những cuộc đuổi bắt không ngừng, càng cố trốn chạy thì lại càng bị dõi theo sát bóng? Đôi lúc mệt mỏi Tịnh muốn đứng lại để thách đố kẻ theo đuổi kia nhưng rồi đã biết bao lượt rùng mình sợ hãi vì biết rằng sự chống trả càng ngày càng yếu dần. Thì ra Tịnh cũng chẳng hơn gì những người khác, cũng có quả tim mềm căng tràn nhựa sống, cũng có những hơi thở nồng nàn và có cả sự rung động của xác thịt. Cũng bởi vì thế cho nên càng vùng vẫy thì càng chìm mau trong vùng nước xoáy vì không ai sống mãi trong một thể xác với hai trạng thái khác nhau, một cho con tim sôi bỏng và một cho lý trí bằng những lời cộc lốc cứng ngắt vô tình. Tịnh thở dài chuyển hướng câu chuyện.

- Tối nay Tùng về chứ hả?

- Có lẽ không.

- Đúng là thằng chồng khờ.

Nhung tắc lưỡi:

- Anh ấy chẳng khờ đâu, con người đã để xác thịt lên hàng đầu thì gian hùng

số một.

- Đã không ưa thì dựa có đòi.

- Có muốn ưa cũng chẳng được vì cứ vài ba hôm lại trở chứng hành tội em.

- Cũng lỗi tại chị, chuyện vợ chồng ăn nằm với nhau là thường tại sao lại cố tránh né?

- Không tránh né để anh ấy đi long nhong như con heo nọc!

- Hơi độc đoán vì chị nên nhớ trai 5 thê 7 thiếp...

- Thầy đừng bào chữa cho đàn ông bằng luận điệu đó. Theo em nếu không có tình yêu thì mọi hành động đều phát xuất từ lòng ham muốn chiếm đoạt, giả dối và bản tiện.

- Vẫn có nhiều người không yêu vợ nhưng lại làm đầy đủ bổn phận của một người chồng.

- Bởi vậy em mới nói là heo nọc.

- Chị không gột bỏ tư tưởng quá khắt khe thì gia đình sẽ tan vỡ.

Nhưng thử dài:

- Có hạnh phúc đâu mà sợ tan vỡ.

Tịnh tử về lo âu:

- Rồi chị cứ để cho anh ấy tiếp tục đi như vậy?

- Còn hơn nằm bên nhau gây gổ vì chuyện ấy.

- Ít ra chị cũng phải nghĩ đến gia đình và mấy đứa nhỏ chớ.

- Nhưng em không phải là một con điếm.

Giọt Nước Mắt Thủy Tinh

Chương 9

Khuôn mặt đau khổ và giọng nói uất nghẹn khi đối thoại làm Tịnh bỏ dở câu chuyện. Người thiếu phụ này đáng thương hơn chàng đã nghĩ, cái đáng thương từ một điểm ngu ngốc cố chấp mà nảy sinh ra những tưởng tượng quá đáng. Nếu không có Tịnh biết đâu Nhung đã tha thứ cho Tùng từ lâu. Như vậy nguyên do thúc đẩy Nhung lạnh nhạt với chồng chính là Tịnh, dù muốn dù không Tịnh cũng là kẻ gián tiếp phá hoại hạnh phúc gia đình của Nhung cho nên bằng mọi cách phải cắt đứt niềm hy vọng đó. Tịnh nói bằng một giọng đầy cảm xúc:

- Chị Nhung ạ! Tôi hiểu tình cảm chị đã dành cho tôi nhưng như chị biết, khi đã tự chọn lựa mà giờ bỏ ngang thì đáng nguyên rửa biết bao. Đã không trung thành được với Chúa thì còn trung thành được với ai nữa.
- Nhưng thầy đâu đã là cha!
- Dẫu không đi tu mình cũng không thể tiến xa hơn được vì hôn nhân đã ràng buộc cả đạo và đời của chị.
- Hôn nhân là bản án tử hình giết chết những kẻ chịu khuất phục hoàn cảnh.
- Càng vùng lên càng ngã thê thảm.
- Còn hơn chôn vùi cuộc đời còn lại.

Tịnh nhìn thẳng vào đôi mắt thật buồn của Nhung, cố lấy giọng ôn tồn của

một người anh:

- Hay là dọn đi nơi khác, dĩ vãng sẽ không còn đe dọa hay ám ảnh hạnh phúc hai người.

Nhưng lắc đầu thờ dãi:

- Anh ấy có thể chịu hèn để đảo ngũ trốn chui trốn nhủi loài người nhưng không thể trốn chạy lương tâm và trách nhiệm của một người cha.

- Cho họ một số tiền khá lớn để sinh sống cả đời không được sao?

- Với người đàn bà khác thì có thể được nhưng với Liễu và chiếc chân gỗ thì không, đã bảo bà ta là dây tâm gửi mà.

- Chị đâu phải là Tùng mà đoán được ý nghĩ của anh ấy.

Nhưng quay mặt đi tỏ ý muốn cắt ngang:

- Thôi đừng mở xẻ chuyện đã qua.

Tịnh cảm thấy bức mình nên gắt hơi lớn:

- Đang xảy ra mà bảo là đã qua Thật là ngu ngốc cố chấp, không biết nắm giữ hạnh phúc gia đình còn cứ gân cổ cãi lý.

Nhưng nhìn Tịnh sừng sờ:

- Ô hay sao bỗng dưng thầy lại gắt gỏng vô lối với em?

- Tôi chỉ muốn anh chị trở lại êm ấm như xưa.

- Chén nước đã đổ sao hốt lại được thì còn nói chi đến tình cảm. Khi đã khinh khi nhau, cổ nứu kéo thêm thì cũng chỉ là gượng gạo. Em có cảm tưởng như thầy sợ mang họa nên cố nài ép em phải quay về với Tùng.

Tịnh giật mình vì không ngờ Nhưng có thể nghĩ ra điều ấy, biết không tránh được, Tịnh nhận bừa:

- Có lẽ sợ mang họa thật, không phải đầu cũng phải tai cho nên từ mai tôi không tới đây nữa đâu. Khi xưa có cơ vì chị bệnh, bây giờ đã bình phục hẳn thì không còn lý do gì để tôi tới lui.

- Bạn bè cũng không thể thăm nhau được sao?

- Làm gì có bạn bè giữa một người đàn ông và một người đàn bà?
- Nhưng thầy đã đi tu ai chả biết mà sợ đàm tiếu.
- Lối biện hộ ngu xuẩn. Chị Nhung ạ! Hãy nhìn vào trong gương để thấy rõ nhưng nhan xinh đẹp của chị rồi hãy nói tiếp.

Nhung nhìn thật lâu trong mắt Tịnh cố tìm đọc những gì chàng đang suy nghĩ nhưng hoài công. Vùng bóng tối mờ ảo nhạt nhòa, mùi hoa thơm và đáng dấp gầy gầy xương xương chỉ tạo thêm mãnh lực thu hút. Nhung dò dẫm:

- Em vẫn nhìn mỗi ngày có gì khác lạ đâu.
- Ngốc, chị chính là ngọn lửa có sức nóng tàn bạo sẽ thiêu đốt tất cả những con thiêu thân bay đến gần ánh sáng.

Nhung đùa:

- Em chỉ đốt được loài thiêu thân bé nhỏ chứ đâu đốt cháy được loài người. Bằng chứng là thầy vẫn sống sờ sờ đây.
- Người tôi được bọc sắt.
- Sắt không chảy nhưng vẫn nóng bỏng.
- Nóng riết sẽ dòn và vỡ vụn như thế cũng đâu xài được. Có sống cũng như chết.
- Vẫn còn lại trái tim mềm.
- Tim ai chả mềm, không mềm sao thở?
- Chính vì vậy nên thầy đang tìm cách chạy trốn?

Rồi Nhung nhìn như buốt xoáy lấy Tịnh, nàng nói chậm từng tiếng một:

- Em nghĩ quá trẻ rồi.

Đôi mắt đẹp thật, lúc nào cũng làm chàng nao nao nhưng Tịnh vẫn phải tảng lờ:

- Chẳng có gì là trẻ hoặc lão cả, ngay đến người ăn cướp, ăn trộm vẫn có thể hoàn lương để bắt đầu một cuộc sống khác.

- Nhưng tình cảm đâu dễ dàng như thế. Nếu nó phát xuất từ đầu óc thì em đã tha thứ cho Tùng.

- Chị không đổ lỗi cho tôi đấy chứ?

- Không phải vì có thầy để em mang ra so sánh nhưng khi con tim đã yêu ai thì khó đổi thay.

- Ngày xưa chị không phủ nhận đã yêu Tùng?

Nhưng nhìn Tịnh đầy trách móc:

- Trời còn có lúc mưa lúc nắng, em ngỡ thầy hiểu em hơn ai hết nào ngờ...

- Nào ngờ tôi đã biết tánh tình phóng túng và lãng mạn của chị.

- Em hiểu sống phải thực tế nhưng với tình cảm thì chẳng bao giờ biết xét suy, chính vì thế mà em vẫn cứ yêu thầy mặc dù biết càng yêu càng đau khổ và càng đi vào ngõ tối.

- Ngõ tối hay ngõ chết? Đừng mang mộng mơ để đùa giỡn.

Nhưng thở dài, giọng nàng bi thương:

- Em không đùa giỡn, chẳng ai mang sanh mạng hay danh dự ra để đổi lấy nụ cười. Nếu chỉ vì em đã có chồng mà thầy chạy trốn tình yêu này thì em thù ghét thầy vô cùng.

Tịnh thở dài nhìn bầu trời, tất cả mang một màu ảm đạm ngay vàng trắng cũng khuyết quá nửa. Nửa vàng trắng chênh chếch ngang đầu xuyên qua giàn thiên lý với ánh sáng loang lổ thưa thớt đẹp một cách ma quái nhất là Nhung, đôi mắt nàng long lanh ướt tình và đôi môi đầy ngọt mang đầy hờn trách. Tịnh rung mình rời khỏi vùng bóng tối:

- Tôi về thôi.

- Không, Nhung hoảng hốt la lên.

- Mặc kệ.

- Em ôm đại ráng chịu.

Tịnh buông lỏng hai tay ra đáng khổ sở.

- Chị làm quá tôi chỉ có nước dọn đi nơi khác.
 - Em sẽ tìm hết mọi nơi mọi chốn.
 - Để làm gì cơ chứ?
 - Thì chỉ để nhìn và được nói chuyện với thầy, như thế đâu đã gọi là tham lam quá đáng. Thầy vẫn có quyền tự do của thầy.
 - Tự do sao được, để đàn bà đánh vào đầu óc là cứ suy nghĩ lung tung. Nhưng đứng sát bên Tịnh, mùi da thịt bọc quanh lấy chàng.
 - Chính vì đã suy nghĩ lung tung nên thầy chạy trốn là phải. Bằng đó cũng đủ cho em thấy tình cảm thầy dành cho em.
 - Đừng để mộng mơ đi quá xa mà hãy nhìn vào thực tại. Nhưng, yêu tôi sẽ được những gì sao ngu dại vậy!
 - Em chỉ cần một tình yêu chân thật.
 - Tình yêu mình sẽ chẳng đi đến đâu cả vì cho đến muôn đời tôi sẽ không bao giờ bỏ Chúa.
 - Em bằng lòng với điều kiện đó vì khi yêu người ta cho đi chứ không lấy lại.
 - Đừng, chẳng những chị mà ngay cả đến những đứa con sẽ bị thiệt thòi, hãy nghĩ đến tương lai của chúng. Hơn nữa Tùng hiền lành lại biết lo cho gia đình.
 - Em không bỏ Tùng cũng không trốn tránh bổn phận làm mẹ thì đừng cảm em không được yêu.
- Giọng Nhung muốn khóc làm Tịnh xôn xang:
- Cố gắng thay đổi tư tưởng đi Nhung.
 - Thay đổi sao được, quả ót muôn đời vẫn là quả ót đâu thể gọi là quả chanh. Đừng bắt em phải sống giả dối.
- Tịnh thở dài:
- Chị để tôi phải lo lắng mãi về chị thì cũng đến chết thôi.

- Vậy thì đừng chối là không thương em nữa nhé!

Tịnh không dám trả lời bước vội theo con đường nhỏ lát gạch dọc bên hông nhà. Mùi hoa ngọc lan phảng phất làm chàng ngẩn mặt tìm kiếm. Khu vườn thật rộng trồng đủ mọi thứ cây ăn trái từ ổi, mít, xoài, nhãn cho đến thông, khuy nh diệp và cả ngọc lan. Gốc ngọc lan to tương cả một tàn lá xòe rộng che khuất vùng ánh sáng.

- Em bảo Tảo hái một ít cho thầy nhé.

Tịnh quay lại ngạc nhiên:

- Chưa vô nhà à?

- Em đưa thầy ra xe.

- Vớ vẩn, vào đi khuya rồi.

- Đâu đã tới 8 giờ, hay mình vào nhà uống cà phê, em pha tuyệt lắm...

Tịnh lắc đầu:

- Luân quần loanh quanh một hồi 12 giờ đêm cũng chưa về đến nhà; có nước tôi bị gia đình đuổi cổ đi luôn.

- Hay thầy đừng về nhà nữa.

- Ồm ờ!

Giọng Nhung không chút cợt đùa:

- Và cũng đừng đi tu.

- Không được, con người sống cần phải có lý tưởng.

- Tình yêu cũng là một lý tưởng.

- Nhưng tình yêu Thiên Chúa bao la rộng lớn hơn.

Tịnh dừng lại nơi xe khom người lui cui mở khóa.

- Tự dưng em cảm thấy khao khát được nói chuyện với thầy đêm nay.

- Chẳng phải riêng đêm nay mà đã nhiều lần chị nói như thế. Vào đi Nhung, sương xuống rồi không tốt đâu.

- Chiều mai thầy đến nhé!

Tiếng máy xe Mobilette nổ dồn át cả câu hỏi của Nhung, Tịnh hạ bớt tay ga:

- Vài ngày nữa nhưng không hứa chắc.

- Hay em gọi sang bên đó?

- Đừng, cả ngày tôi không có nhà.

Nhung cảm thấy bồn chồn lo âu:

- Có phải thầy giận em?

- Không có đâu, vào nhà đi Nhung.

Nhung tần ngần nhìn Tịnh bằng đôi mắt nói ngàn lời triu mến! Một lúc lâu nàng mới buông lời thờ thẩn:

- Chúc thầy ngủ ngon.

Tịnh khẽ gật và chờ cho Nhung vào hẳn trong nhà mới rồ mạnh tay ga, cái ống bô rí sét lâu ngày rớt từng mảnh vụn trong tiếng máy rền vang.

Tịnh rời khỏi nhà Nhung mang theo tâm trạng hỗn độn. Tình cảm dành cho Nhung không phải bây giờ mới thành hình mà từ 10 năm về trước, cô bé có cái bím tóc dài đen mượt hay tròn mắt nhìn mỗi lần được Tịnh rủ đi ăn bò viên.

-Anh có tiền thật không đấy?

Dĩ nhiên những lần như vậy bao giờ Tịnh cũng thủ một xấp dây cộm mà nào Nhung để ý đến nguyên do của sự gặp gỡ, nàng chỉ muốn tỏ ra mình là kẻ thắng cuộc để khoái chí cười khi nhìn thấy Tịnh móc ví lớn ví nhỏ nhiều khi lục cả túi quần túi áo trả đủ cho chủ quán chứ đâu hề biết những tờ giấy trăm được dấu một nơi khác. Ăn uống chỉ tạo cho Nhung những cười đùa thích thú nhưng không thể dẫn dắt nàng tới yêu thương. Tịnh biết điều đó nhưng không muốn tâm hồn trong trắng ngây thơ kia vướng những nét buồn vì nhung nhớ chờ đợi. Vội gì khi nàng đang quá hồn nhiên trong lứa tuổi học trò?

Tịnh em gái được nuôi dưỡng theo tháng ngày cho đến khi bất ngờ nghe

được tin nàng đi lấy chồng. Âu cũng là duyên số, Tịnh thầm đổ cho số mạng nên nổi buồn qua mau. Thỉnh thoảng những kỷ niệm xưa hiện về nhưng thật dễ thương bé bỏng rồi lại mờ dần và đã thật sự tàn phai như những năm học lật qua từng trang sách. Hai năm sau chàng quyết định hiến thân cho lý tưởng nào ngờ lý tưởng đó bây giờ bị lung lay. Con ma ái tình lại trở về với quyền phép vạn năng. Nhưng vẫn là của ngày xưa nhưng trái xanh kia đang chín đỏ, những lời nói giận hờn nũng nịu của nàng vang vào tâm tưởng mạnh mẽ không khác mùi hương ngọt ngào của trái chín trên cây thật quyến rũ thật mời mọc kẻ lữ hành mệt mỏi đối khát trên bước đường dài. Nhìn Nhung Tịnh đã tìm lại những rung động nhẹ nhàng, những cảm giác kỳ lạ của cặp trai gái mới lớn. Chẳng lẽ 8 năm trong chủng viện mới chỉ là đoạn đường ngắn ngủi thử thách? Đường về nước trời còn khó hơn con lạc đà chui qua lỗ kim trong khi công lao tu luyện giữa chừng đã bị bóng hình người xưa hiện về mời mọc chờ đợi. Tịnh rung mình hãi sợ cho chính bản thân nên lại càng đến gần Chúa cầu xin.

Người có lòng thành, có niềm tin nhưng vẫn nặng nợ ái tình kia mãi mơ mơ hồ hồ không phân định rõ được con người của mình. Đôi lúc Tịnh thấy lòng chùng hẫ xuống khi môi tình bùng sống, những tưởng có thể buông rơi tất cả để chạy theo tiếng gọi con tim nhưng đôi lúc cái tình ấy lại mang đến cho chàng một bức dọc lẫn sợ hãi khi tưởng tượng đó là sự trêu ghẹo của ma quỷ. Có một cái gì khủng khiếp ghê gớm lắm đang tàng ẩn trong con người Tịnh, tuy nó chưa thành hình nhưng phải có sức mạnh ghê hồn nên đã làm đảo lộn một người đang vui vẻ hoạt bát tự đóng khung, trốn mình trong vỏ ốc. Tịnh sợ sự giao tiếp, sợ những cuộc họp hoặc bất cứ những chỗ đông người. Kỷ niệm, tình yêu, lý trí và con tim như những đợt sóng nhào lộn trong cơ thể, nó đưa Tịnh lên cao lơ lửng trong khoảng không để rồi lại nhận chìm sâu ngạt thở. Giấc ngủ đến muộn màng và trăn trở, những tiếng

thở dài cứ thi nhau liên kết thành chuỗi hạt mân côi. Tịnh trở về nhà cầu nguyện với lòng lắng đọng, ra ngoài đời lại phiêu diêu bay bổng. Nếu cứ tình trạng này tiếp diễn thì cho đến muôn đời Tịnh vẫn chỉ là thầy bốn. Phải chọn cho mình một tư tưởng dứt khoát. Không thể nào bắt cả hai tay vì với con người tham lam đó sẽ bị vượt hết...

Sau nhiều ngày khẩn nguyện, Tịnh đã tránh được những cú điện thoại bỏng cháy của Nhung. Cả nhà chàng có lẽ cũng lao xao vì tiếng than thở khóc lóc của người đàn bà nhưng mặc; dẫu bây giờ Nhung có đến và gục ngất ngay chân, Tịnh cũng đứng vững. Chàng không muốn tình cảm bị lung lạc, lại càng không muốn bỏ phí những năm trời theo đuổi nhất là đã khẩn dâng mình cho Chúa thì không có lẽ nào chỉ vì một vài phút yếu lòng, chỉ vì những rung động của xác thịt mà Tịnh quên đi phần đời sống thiêng liêng...

Giọt Nước Mắt Thủy Tinh

Chương 10

Tình cảm đã được mang ra cân lượng, con tim cũng ngủ yên và con quái vật tiềm ẩn tránh né hiện nguyên hình nhưng đành nằm im khuất phục. Lòng Tịnh lắng dịu dần và khi cảm thấy hình ảnh Nhung hoàn toàn lu nhạt, Tịnh quyết định trở lại thăm sau một tháng tuyệt vô âm tín. Con đường Duy Tân vẫn có lá me bay, cây bông sứ ngay trước cổng vẫn xòe bóng mát. Tịnh khóa xe như thường lệ và xoay cửa bước vào, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt làm

chàng nhói đau. Nhưng ngồi rũ trên ghế, chân bó gối và gục mặt xuống hai cánh tay gầy vòng qua đùi như một xác chết, mái tóc rối bời lòa xòa lười biếng chải. Lại đòn gì nữa đây? Tịnh rùng mình:

- Khỏe không chị Nhung?

Hỏi đến lần thứ ba vẫn không có tiếng trả lời, Tịnh buồn bã bước xuống nhà dưới, bếp núc lạnh tanh. Ngoài vườn sau, Tảo và chị Tư đang ngồi xì xầm to nhỏ dưới gốc cây công chúa, cả hai thấy Tịnh nhưng không vồn vã vui vẻ như mọi lần. Tảo gật đầu chào gượng gạo:

- Lâu quá không thấy thầy lại chơi.

Tịnh trả lời như người không hồn:

- Tại bận quá, nhà có gì lạ vậy?

Tảo đưa mắt nhìn sang bên cạnh, chị Tư vẫn không buông tay trên nhánh cây khây vu vơ những lá khô gần đầy. Tảo lẩy cùi chỏ huých vào hông bạn lúc đó Tư mới ngược lên:

- Dạ cô bệnh lại từ hôm rày.

Tuy biết trước nhưng Tịnh vẫn bàng hoàng, hơi thở đè nặng nơi ngực:

- Mất ăn hay mất ngủ?

- Dạ cả hai lại còn thêm mất trí.

Người Tịnh cứng đờ như pho tượng, tuy không lượng được sự hệ trọng của căn bệnh nhưng tia mắt hờn trách và thái độ của cả hai đã chứng tỏ cho Tịnh biết chính chàng là người có trách nhiệm trong vụ này. Tịnh rút khăn lau trán dù buổi chiều trời đẹp và diu diu mát.

- Có đưa cô đi bác sĩ không?

- Dạ thầy Tùng mang vô Chợ Quán hai lần nhưng họ nói tại suy nghĩ nhiều nên bị khủng hoảng tâm trí; chỉ cần uống thuốc và nghỉ ngơi là sẽ hết. Hơn nữa tuy bệnh nhưng cô hiền lắm chỉ ngồi một chỗ chứ không khóc lóc đập phá gì nên cũng đỡ.

- Cô bệnh lâu mau rồi?

Tuy biết câu hỏi hơi thừa nhưng chẳng hiểu sao Tịnh vẫn thốt như một cái máy.

- Dạ từ hồi thầy không đến đây nữa, cứ bệnh đi bệnh lại hoài chắc không hy vọng sống.

Tịnh thở dài bước nhanh vô nhà để tránh nghe thêm những lời chua chát của Tự Nỗi buồn như òa vỡ trong tâm hồn. Có phải cái hình dáng khốn khổ tàn tạ kia là do tình cảm gượng ép của mình nấn tạo? Nhưng bảo Liễu là cây tầm gửi sống bám vào Tùng mà nàng quên đi chính nàng cũng chẳng hơn gì Liễu, người đang sống bám vào hơi thở của Tịnh.

Trong nốt cùng xúc động khiến Tịnh cần che dấu bằng vị đắng của thuốc lá. Bàn tay môi lửa run run, những hơi rít dài thông suốt buồng phổi nhưng sao vẫn cảm thấy còn bị đè nặng trên lồng ngực. Khói thuốc tan loãng dần bên khung cửa sổ như minh chứng Tịnh vẫn còn ngồi đó, thân xác còn đó, nhưng đôi mắt đã chôn chết bên người thiếu phụ. Cái hình dáng gầy gò xương xương đang gục đầu bất động; không gian và cả thời gian như cùng đứng lại một điểm. Một xác chết được đặt bên cạnh thêm một xác nữa cho tới lúc tưởng chừng kiệt quệ; Tịnh cố đánh tan bầu không khí ảm đạm bằng tiếng gọi tắc nghẹn, tiếng gọi xuất phát theo giòng máu đang chảy về tim.

- Nhưng.

Cho đến lần thứ 3, thứ 4; âm thanh quãng cách ngậm ngùi như phím đàn rời rạc gảy giữa bầu trời lộng gió chỉ nghe vang vọng âm hưởng lạnh lùng. Tình cảm đã thành hình bùng sống lại và bắt đầu chuyển mình, con quái vật mở to đôi mắt muốn nuốt chửng lấy người thiếu phụ, bàn tay gồng cứng như muốn nhấc bổng nàng lên để phát ra lời gào thét điên dại. Tịnh thêm được la lớn cho vỡ toang bầu trời, cho rung chuyển mặt đất đang chứa đựng hai kẻ yêu nhau. Lý trí đã chết ngay từ lúc Tịnh đặt chân qua khung cửa để nhường lại

tình cảm ngút ngàn yêu thương. Trái tim bóp chặt bao tháng ngày giờ vỡ toang nối tiếp cho những đợt sóng bão bùng nhào lộn.

- Nhưng ơi!

Giọng Tịnh thật nhẹ trái ngược với những dây giụa của trái tim. Tịnh quỳ một chân xuống sàn gạch tay vòng ngang ôm gọn người thiếu phụ trong lòng. Vòng tay ấm, hơi thở nồng và tiếng gọi nghẹn ngào đau đớn bao quanh một xác chết biết thở làm Nhung ngẩng đầu đưa đôi mắt ngơ ngác khờ khạo.

- Biết ai đây không? Nhìn kỹ xem nào Nhung.

Chưa bao giờ Tịnh thấy một khuôn mặt thâm sâu như thế. Hai đôi mắt trũng sâu với viền thâm quầng lan rộng.

- Đừng nhìn như thế Nhung!

Mắt nàng long lanh như muốn khóc nhưng giọt lệ chợt đứng lại để lẩn trốn vào một cõi hư không!

- Nói đi Nhung, gật đầu cho tôi biết em đã nhận ra tôi.

Tịnh lay vai nàng, cả thân hình gầy gò xiêu đổ, mái tóc dài vương trong vòng tay Tịnh như một thất buộc vô hình, chàng rung mình nước mắt vòng quanh. Lần đầu tiên người đàn ông cứng cõi rơi lệ.

- Tha lỗi cho tôi Nhung ơi!

Tịnh áp mặt mình vào mặt nàng mặc cho cơn sóng tình thôn thức, mặc cho tình yêu dâng trào. Thời gian ngừng lại để cùng chia xẻ nỗi đau thương của họ. Không gian lắng đọng nhường chỗ cho nhịp đập của hai con tim.

Đúng, con tim Nhung đã bắt đầu đập rộn ràng khi tiếng xe gắn máy thân thuộc vừa dừng lại trước cổng nhưng thân xác nàng hoàn toàn kiệt quệ để không thể gượng nổi theo Tịnh ra vườn sau nơi có bóng mát của cây công chúa, nơi có mùi thơm và da thịt ngọt ngào của người yêu. Các mạch máu theo nhịp đập con tim bắt đầu luân lưu chảy, từng thớ thịt rung động theo tiếng Tịnh gọi. Người Nhung run lên như bị cảm sốt nhưng vẫn phải giữ vẻ

mặt đại khờ để chờ nghe con người ngang bướng chịu khuất phục trước tình cảm vì từ lâu nàng vẫn cho rằng Tịnh đã cố tình bùng bít những nỗi suy tư của mình.

Cuối cùng Nhung đã toại nguyện, mặc cảm của kẻ có chồng và tự ái không được yêu thương tan biến, Nhung để mặc giọt lệ chảy dài hòa theo dòng nước mắt của Tịnh. Khoảng cách giữa hai người không còn nữa vì ao ước thêm khát gì hơn khi đang vai kề má áp? Nhung nhắm mắt lại trong niềm xúc cảm rộn ràng mang toàn vẹn hình ảnh thương yêu, cuộn tròn một bức tranh tuyệt tác mà Thượng Đế đã uốn nắn. Tự nhiên Nhung thêm một giấc ngủ trong vòng tay người yêu, giấc ngủ thật khó tìm từ ngày Tịnh cố tình lánh mặt...

Thật lâu, có lẽ lâu lắm vì khi tỉnh dậy thấy mình nằm dài trên ghế; chiếc mền con được đắp ngang ngực; bóng tối đã nhập nhòa, phòng ngoài tiếng các con học bài ê a; Nhung chợt nhớ lại vừa xong mình đã thiếp đi trong vòng tay Tịnh. Nhung hoảng hốt vùng dậy nhìn chung quanh để rồi nàng thấy nhói tim khi ghế đối diện Tịnh ngồi mất dăm dăm về phía mình. Không thể mãi giả hình, Nhung ôm mặt khóc nức nở; tiếng khóc tức tưởi thê lương hờn trách làm Tịnh xốn xang và làm đám con nàng đến gần áy náy. Tịnh đứng lên bật đèn, ánh sáng xanh của ngọn néon chói lòa.

- Con xuống nói với chị bếp pha cho mẹ ly sữa nóng rồi ra ngoài học bài; mẹ khóc được là tốt rồi, sẽ chóng hết bệnh.

Tịnh nói với Thúy khi nó chạy đến gần Nhung; con bé ra chiều lo lắng;

- Thầy ráng thí cho mẹ đừng khóc nhá!

Tịnh xoa đầu đứa bé nhất:

- Ủ, mẹ sẽ hết khóc và hết bệnh, các con học bài cho giỏi rồi đi ăn cơm để thầy lo cho mẹ.

Đám trẻ thấy có người lớn vỗ về nên yên chí trở ra, lát sau tiếng học bài lại

rền vang, Tịnh nhìn Nhung bối rối:

- Đừng khóc nữa Nhung!

Lời Tịnh rơi vào khoảng không vì tiếng khóc vẫn không ngừng, cũng may Tảo đã bung sữa lên.

- Thầy cần gì nữa không?

- Có lẽ đủ rồi; à lâu nay cô ăn gì vậy?

- Dạ cũng bữa cơm bữa cháo, cũng có bữa cô nhịn đói luôn.

- Hôm nay cứ nấu cơm như thường lệ, bệnh không có gì nghiêm trọng đâu.

- Dạ.

Tảo để khay sữa lên bàn rồi lẳng lặng xuống bếp mặt thoáng sắc vui. Tịnh chờ cho đến lúc Tảo khuấy bóng mới đẩy ly sữa về phía Nhung:

- Uống chút sữa cho hết khóc đi nhè!

Đang khóc Nhung cũng phải phì cười!

- Vậy mà mấy đứa nói chị mất trí làm tôi hoảng hồn.

Nhung cầm ly sữa vừa đủ ấm uống một hớp lớn cho dần tiếng nấc mắt nàng mở tròn.

- Sao không nói cứ nhìn hoài vậy hả?

Mắt Nhung bắt đầu dài ra, nàng cười trong cổ họng.

- Sặc bây giờ, ngớ ngẩn vừa thôi chứ giả vờ mãi.

- Em mất trí thật đó.

- Nói vậy là biết đủ khôn rồi, tại sao phải làm như thế?

- Không giăng bẫy làm sao bắt được sư tử!

Tịnh thở dài ảo não:

- Tôi lại bị lừa nữa rồi.

- Đôi khi mèo mắc mưu chuột con, nhưng thầy đâu có mất mát gì mà hoảng hốt như vậy?

- Ủ, không mất gì...

- Yêu đâu phải là cái tội.

Tịnh thờ thần:

- Yêu không có tội nhưng đặt tình yêu không đúng chỗ mới là điều đáng tội.

Nhưng cảm nhận được những dần vật trong Tịnh nàng trấn an:

- Thầy yên chí sẽ không bao giờ mất phần linh hồn đâu.

Rồi Nhung đổi giọng thật đột ngột:

- Thầy về đi em muốn nghỉ cho khỏe.

Có lẽ con mèo đã bị nhìn thấu tim gan khiến Tịnh ngơ ngác:

- Lại sắp giảng thêm bầy gì nữa đây?

- Bắt được cái xác cò dói của thầy nấu không được nòi phở tội gì tốn công giảng bầy.

- Vậy chứ ai dạy cho hai đứa ở nói dối?

Nhưng nói lấy:

- Thân thể em ra nông nổi này không xót thương còn nói giọng tàn nhẫn như thế; biết vậy giả vờ luôn để được thiên hạ Ôm rồi khóc lóc khoái hơn.

Tịnh đỏ mặt, tay chân ngượng ngịu:

- Đừng vội hiểu lầm, khi xúc động ai chẳng thế?

- Bây giờ em mới thấy rõ thầy là người sợ và chạy trốn sự thật. Đã không dám sống thật với chính mình thì sao sống thật được với Chúa?

Tịnh thở dài thườn thượt:

- Thật hay không thì tôi cũng chỉ biết rằng đã làm một việc đúng, một hành động cảm thông giữa con người với con người trong lúc nguy cấp.

- Em lại ngỡ đó là tình yêu vì chỉ khi yêu tim người ta mới đập mạnh đến thế; hơn nữa dễ gì người đàn ông rơi lệ nếu không vì tình.

- Đừng quật mộ một xác chết mới chôn.

- Em chỉ muốn nói lên một sự thật. Tại sao thầy lại chạy trốn?

- Cũng có thể là tôi chạy trốn chỉ vì không muốn làm vẩn đục sự cao đẹp của

tình yêu.

- Mình yêu trong tâm tưởng thì có gì gọi là vắn đục?
- Lý thuyết thì nghe hay nhưng thực hành rất khó.
- Em tin chúng mình đều cùng có nghị lực.

Tịnh thở dài:

- Tình yêu phát xuất từ tim như chị nói nên đừng nài ép.

Nhung đứng dậy tiễn khách:

- Thôi em để thầy về.
- Chị giận tôi thật sao? - - Giọng Tịnh thoáng ngỡ ngàng khi phải đứng lên.
- Em cần yên tĩnh nghỉ ngơi. Nhung nhắc lại.
- Đau khổ như vậy đủ rồi đừng tự dày dọ bản thân mình nữa.

Nhung cười buồn nhưng giọng nàng thật tự tin:

- Ngày xưa em khổ sở vì không hiểu được tình cảm của thầy nhưng bây giờ dấu cho ngày mai có đem chôn thì hôm nay em vẫn phải chiến đấu để sống.
- Tịnh ạ! Em nói thật, anh càng chạy trốn thì em càng theo đuổi, em sẽ là một thứ quỷ ám lôi kéo anh xuống 9 tầng địa ngục.

Tịnh lạnh người, lời nói của Nhung không khác chi một án lệnh.

- Chắc chắn tôi sẽ phải trốn đi một nơi khác.
- Nhưng làm sao trốn chạy được tình yêu, được con tim? Thầy bảo em đừng tự dày dọ trong khi chính thầy đang làm điều đó. Hãy nhìn lại bóng thầy trong gương mà xem, chẳng ai thua ai đâu.

Có lẽ Nhung nói đúng, sự thật muôn đời vẫn là sự thật. Cái an bình trong Tịnh chỉ đến nhất thời như con hổ rừng tự kềm hãm sự đói khát bằng trí tưởng tượng để tìm giấc ngủ yên, cho đến một buổi sáng kia tỉnh giấc ngỡ ngàng khi nhìn thấy trước mặt là miếng mồi thơm ngon mới biết mình đang đói còn cào gan ruột. Tịnh không thích giả dối che đậy nhưng với tình yêu này thì nhất định phải lần trốn. Bước ra cửa Tịnh cất giọng buồn bã:

- Chị cố gắng giữ gìn sức khỏe, có lẽ lâu lắm tôi mới ghé lại thăm.

Nhưng choáng váng vì sự chối từ quyết liệt của Tịnh, nàng cảm thấy xây xẩm, tự ái như lẩn trốn đâu mất. Phải bằng đủ mọi cách để giữ lấy chàng; Nhưng ơi, mạng sống của mày đấy. Giọng nàng sưng ướn:

- Kể từ tội bao giờ cũng được một ân huệ trước khi nhắm mắt. Em không muốn van xin tình yêu nhất là đối với thầy nhưng hãy để một ngọn nến cháy trước nấm mồ.

Có lẽ Tịnh bị xúc động mạnh nên giọng lạc hẳn đi:

- Nghĩa là sao?

- Em muốn thầy tự tay thắp sáng ngọn nến đó.

Nhưng chờ đợi câu trả lời trong khi Tịnh dừng lại trước bậc tam cấp, ánh lửa lại bùng lên và mùi khói thuốc tan loãng.

- Chị vừa thấy ngọn lửa loé sáng chứ?

- Vâng.

- Chỉ một tích tắc đã tắt ngấm, ngọn nến trước nấm mồ sẽ kéo dài được bao lâu?

- Em hiểu, ngọn lửa chỉ hữu ích khi người ta cần xài đến nó, dù chỉ một tích tắc để mỗi điều thuốc nhưng ít ra cũng làm cho thầy cảm thấy đỡ thèm đỡ ghìen vì vị tê ở đầu lưỡi, làm cho người thi sĩ thêm được vần thơ và cho kẻ chết được sưởi ấm cõi thây ma nguội lạnh.

- Tôi thật sự không hiểu chị muốn nói gì!

Nhưng im lặng nhìn lên ánh điện vàng của cột đèn trước cổng, từng đám thiêu thân bay lượn dưới ánh sáng tạo thành vùng đốm xám nàng chép miệng:

- Ngay đến vật còn con mà cũng còn biết tìm nơi có ánh sáng để chết.

- Sao cay đắng hoài vậy?

Nhưng xoay người lại nhìn thẳng vào Tịnh, đôi mắt màu hạt dẻ buồn man

mác:

- Em chỉ xin một điều duy nhất là hãy tiếp điện thoại mỗi lần em gọi đến. Không ngờ sự đòi hỏi của Nhung chỉ có thế! Có phải tình yêu đi đến độ dâng hiến thì không còn suy tính thiệt hơn? Cảm động pha lẫn chua xót, Tịnh nói thật nhẹ nhàng:
- Nhưng không nên quá một lần trong ngày.
- Vâng em hứa...

Giọt Nước Mắt Thủy Tinh

Chương 11

Nếu mọi chuyện xảy ra đều êm đẹp và đúng như dự tính thì con người ta đã chẳng vướng vào những cảnh ngang trái đau khổ, cũng như Tịnh vẫn nghĩ mẫu đối thoại trong sạch dễ thương qua điện thoại sẽ không gây ảnh hưởng đến cuộc sống gia đình Nhung. Ai ngờ nó lại chính là khởi điểm cho cuộc tình tan vỡ mặc dù Nhung không còn hờn trách mĩa mai hay dằn vặt Tùng mà trái lại nàng cảm thấy vui và bằng lòng với cuộc sống hiện tại. Mỗi tối quây quần bên mâm cơm, dù có Tùng hay không cũng không giảm bớt không khí ấm cúng trong gia đình. Một tuần rồi hai tuần trôi qua, sự đi hay ở của Tùng như một bóng mờ hiện diện trong căn nhà bùng kín. Tùng đã bắt đầu đặt dấu hỏi khi thấy vợ càng ngày càng dửng dưng lạnh nhạt, đôi khi chàng dẫn về thằng con trai út để cố tình cho Nhung ghen

tương gậy gổ nhưng vô ích. Củi tươi nên không thể bén dưới ngọn lửa nhỏ. Cái làm cho Tùng khùng điên lên là càng ngày Nhung càng xinh tươi chín mọng như thứ trái cây trong vườn của mình mà không được quyền hái hay rờ mó. Ý nghĩ bị tước quyền làm chồng khiến tự ái Tùng bị tổn thương, con người đầy uy quyền chỉ biết ban phát tình yêu đã không còn mãnh lực thu hút mà ngược lại Tùng như bị quay tròn theo con lốc xác thịt, theo sự đòi hỏi mà chàng nghĩ chỉ có Nhung mới làm giảm bớt được sự khao khát. Nhung tự dung biến thành con người mới lạ hoàn toàn mà Tùng chưa từng được khám phá.

Càng thêm khát thì thể xác càng đòi hỏi để trí óc hao mòn đi đến độ mê muội ích kỷ. Tùng trở nên cay nghiệt với mọi người và ngay cả đến chính mình. Chàng thu gọn tư tưởng trong một vỏ hào, thù tiếng sóng thì thâm mê hoặc của đại dương, ghét ánh bình minh ló dạng, hằn học với ngay cả con ăn đầy tớ hoặc bạn bè thân cận. Tóm lại Tùng muốn mọi người phải chia xẻ sự đau khổ và mất mát của mình, sự mất mát mà chính ra chỉ có tình yêu mới bù đắp được. Tùng quên rằng mình đã giết chết tình yêu và niềm kính trọng của vợ, chàng cũng quên rằng sự lừa dối dù chỉ trong ý nghĩ hoặc việc làm tốt vẫn bị ảnh hưởng mạnh mẽ trong cuộc sống con người.

Khi vợ chồng đã mất lòng tin yêu thì mọi việc làm đều trở thành tro trên và vô nghĩa. Tùng sẽ phải đi lại từ bước đầu, phải tạo tình thương yêu và chinh phục như thời xa xưa. Trên đời có mấy ai kiên trì để làm như vậy? Một trăm cuộc tình đổ bể tan vỡ ai chẳng đổ lỗi tại nguyên nhân nọ nguyên nhân kia chứ đâu tự tìm lầm lỗi nơi chính họ. Tùng cho mình đúng vì những ngày tháng năn nỉ chiều chuộng đã là quá đủ để chuộc tội, những dè nén sinh lý khi Nhung bệnh là một hy sinh lớn lao của người chồng. Đâu ai ngờ sinh lý lại có một tầm mức quan trọng đến như thế, và cũng vì nó mà thêm một lần nữa Tùng lao đầu vào hố thẳm. Con người ta khi làm điều sai trái mà không

cho rằng đó là lỗi lầm cần tránh bỏ thì thật tai hại và nguy hiểm.

Ở Tùng, thoát đầu chỉ là sự vui chơi qua đường hoặc trao đổi thể xác trong những chốn thanh lâu, quán rượu, vũ trường. Dần dần sự trao đổi biến thành nhu cầu, một thèm khát cần thiết trong cuộc sống. Và Tùng càng say mê hơn từ khi gặp Hạnh, một vũ nữ quá điêu luyện, một người đàn bà đẹp với những ngón sở trường đặc biệt làm điên đảo ngàn vạn thanh niên và đã bắt hồn xác của Tùng một cách dễ dàng. Từ một ý tưởng bị vợ hất hủi bỏ rơi, bây giờ Tùng mang tâm trạng của kẻ chiến thắng ái tình. Không cay cú, không oán hận vợ mà trái lại Tùng còn cảm thấy thương hại cho sự đàn độn của Nhung. Trên đời chỉ có Nhung ngu dại mới để tự ái lên cao, để rồi mất hết, mất cả tình yêu và sự chiều chuộng của chồng.

Tự ái đã được xoa dịu và phục hồi, Hạnh lại khéo léo chiều chuộng và cử chỉ săn sóc âu yếm dịu dàng như một người vợ hiền lành ngoan ngoãn khiến đôi lúc Tùng thoáng có ý nghĩ Hạnh sẽ được thế vào ngôi vị đó. Nhưng bây giờ chỉ như một cục bướu nặng nề trên lưng cần cắt bỏ, đã không xơ múi được thì ly dị tội gì phải vất vả như thế. Ngày xưa cưới Nhung, Tùng theo đạo cho có lệ để dễ bề hợp thức hóa và theo sự đòi hỏi bên gia đình vợ. Thêm vào đó mẹ Tùng thờ Phật ăn chay trường mà còn tích cực khuyến khích con cứ theo đạo cho được vợ thì Tùng nghĩ theo đạo chỉ là hình thức tự đánh lừa mình.

Lòng Tùng dửng dưng, học đạo thì học, rửa tội thì cứ rửa nhưng của thiên sẽ trả địa. Tùng chẳng ham vợ đến độ phải mua bán tín ngưỡng nhưng có điều lúc đó còn đang say mê Liễu, sợ mọi phiền toái rắc rối sẽ động đến tổ ấm dẫu đứt lén lút của mình nên mọi chuyện tiếp diễn đều xảy ra thật tốt đẹp theo ý hai gia đình để đánh tan mọi nghi ngờ.

Cưới vợ xong Tùng tuyên bố thẳng đạo ai người đó giữ; Tùng chỉ theo đạo trong lòng, thích thì đi nhà thờ, không thích thì ở nhà. Đạo nghĩa nguội lạnh ngay từ đầu nên phép hôn phối đâu có nghĩa gì đối với Tùng. Với Tùng,

sống là phải hưởng thụ; có hưởng thụ có ăn chơi mới thực sự là người đàn ông. Ngày xưa vua chúa còn cả trăm vợ, bây giờ Tùng mới có ba vợ thì ăn nhằm gì. Hơn nữa đàn ông đã từng được ví như con ong cái bướm ve vãn bay lượn mặc tình hút nhị hương hoa - - nếu tả chân hơn như cái gậy muốn thọc đâu thì thọc - - Khi ý tưởng không bị bó buộc, giới hạn thì hành động đâu cần phải đắn đo suy tính. Tùng coi Hạnh như một nhu cầu, như một phần trong cơ thể, như con người ta cần phải ăn uống ngủ nghỉ thì những ngày giờ lui tới với Hạnh không có gì đáng phải suy nghĩ áy náy hay bận tâm.

Riêng đối với Nhung, tình yêu và sinh lý phải đi liền với nhau, nàng không thể âu yếm thân mật hoặc khao khát yêu thương với một người nàng không yêu. Có lẽ đàn ông khác đàn bà và cũng có thể nàng khác hẳn những người cùng trang lứa vì qua cơn giao động mạnh, lòng Nhung đã hướng trọn về Tịnh, mỗi ngày một vài phút thì thâm tâm sự để mang đến một giấc ngủ yên bình, một cuộc sống êm đềm không thêm mơ ước. Nhung những tưởng khi yêu chỉ cần hai tâm hồn cùng kề cận thì sẽ mãi bền vững đâu ngờ sự ích kỷ tiềm ẩn trong cơ thể như một thứ siêu vi trùng nguy hiểm ngủ yên chờ cơ hội để hoành hành. Con vi trùng trong Nhung lở nằm ở một tế bào sống với sự tăng trưởng cực mạnh, mỗi ngày một lan rộng. Lan càng nhanh thì sự lạnh nhạt với chồng càng tăng. Nhìn một cục bột, người nội trợ còn nghĩ ra cách chế biến những chiếc bánh thơm ngon nhưng nhìn Tùng, Nhung không hề có một cảm xúc, thua một loài cây cỏ dại trong vườn lúc nhìn ngắm. Ai bảo chỉ có đàn ông mới biết phụ bạc ruồng rẫy vợ con, chỉ biết ham vui xác thịt hoặc chạy theo tử sắc? Đàn ông khi hết yêu vợ đôi khi họ vẫn còn nghĩ đến bổn phận, vẫn biết tìm đường quay trở lại khi đã chán chê mê mỏi chứ với đàn bà thì tuyệt nhiên không. Có phải vì họ không đủ sức chịu đựng với miệng đời mai mỉa, không đủ sức kềm hãm đòi hỏi của xác thịt hay khi

quyết định thoát ly, chính là lúc họ vừa thoát khỏi một hỏa ngục trần gian? Có trời mới hiểu được lòng dạ đàn bà, và chỉ có Nhung mới hiểu được chính nàng.

Nàng hiểu rằng chu toàn bổn phận của người mẹ và giữ sự trong sạch với người yêu chỉ là cái lý do rất mỏng manh để bào chữa khi người đàn bà đã có chồng thâm lén yêu thương một người đàn ông khác. Không có một lý do nào chính đáng bênh vực cho sự hờ hững với chồng. Dù cho người chồng có thể nào đi nữa thì một người vợ gương mẫu nề nếp trong một gia đình cũng không thể nào vượt ngoài vòng lễ giáo để sống cho riêng tự. Chỉ có tình cảm con tim mới dám đứng ra bênh vực cho nàng, cho những hành động đang suy tính thiệt hơn. Nhưng không tính cũng không được vì nàng biết sẽ có một ngày Tùng chán nản buông rơi. Ngày đó sẽ không xa vì chẳng ai theo đuổi mãi một xác chết, chẳng ai yêu thương một con người đã hết cả tình cảm. Nhung rùng mình, sắp sẵn cho mình một hành trang, dành dụm ít tiền bạc phòng hờ lúc lang thang phiêu bạt. Có phải tình yêu nàng đang đi đến sự chiếm hữu, đang muốn độc quyền nắm giữ trọn vẹn trái tim của Tịnh?

Nhung để hồn lãng đãng theo cái tình yêu mà Tịnh luôn luôn nhấn mạnh sẽ không bao giờ có điểm tới, không hứa hẹn và không cả ràng buộc, một thứ tình chỉ biết cho đi và không được quyền đòi hỏi lại. Nhưng không phải là Tịnh dù rằng nàng cố gắng giữ giới hạn trong phạm vi cố định. Giới hạn của nàng là hàng rào hoa lài và chiếc điện thoại, không được đến nhà chàng, không được tỏ tình cảm qua những lời nồng nàn mật thiết vì như thế có hại cho cả hai người. Tóm lại chỉ được thăm hỏi vài câu xã giao là cúp. Chẳng biết bên kia đầu giây Tịnh như thế nào chứ riêng nàng từng thót thít rung động. Hơi thở, lời nói tiếng cười đó như đã khắc nhập trong tim, tiếng cười im vắng nhịp tim nàng chậm lại, hơi thở Tịnh kéo dài tim nàng bóp thắt từng chập. Tất cả những gì liên quan đến Tịnh đều mang sự sống cho nàng, ngay

đến chiếc điện thoại cứng còng cũng đã trở thành người bạn gần gũi thân thương nhất, mỗi khi nhìn nó Nhung thấy lòng ấm áp như sự hiện hữu của người yêu, mỗi khi có sự buồn phiền nàng lại chạy tới tựa thì thầm an ủi. Người thiếu phụ tự buộc cho mình sự cô đơn và tự mơ mộng để mà sống. Sự mộng mơ mà nàng nghĩ không ảnh hưởng đến thực tại, cho nên nàng đã tự coi mình như người yêu của Tịnh. Từ tư tưởng đó mà tình cảm Nhung càng ngày càng đi đến vương mắc, như cuộn chỉ tuột lối càng lúc càng rối tung lên. Cái làm lẫn tai hại của người đàn bà khi yêu ai họ đều nghĩ người đó phải yêu mình và thuộc quyền về mình cho nên thoát đầu chỉ là cuộc xung đột rất nhỏ bằng những sự lo âu hoặc tiếng thở dài. Vài lần sau tiếng thở dài thay thế bằng câu trách móc tuy nhẹ nhàng nhưng cũng đủ làm trận chiến bùng nổ...

Tịnh cố gắng nghe cho hết câu dù mặt chàng đang từ từ đỏ lên vì tức.

- Rồi sao nữa?
- Em nghe dạo này thầy đi chơi hơi nhiều.
- Ừ hử! Có sao đâu. Tịnh đã bắt đầu có lỗi trả lời cộc lốc.
- Lại còn uống rượu nữa.
- Đây, người ta nấu rượu để uống hay để ngắm chơi vậy chị Nhung?
- Nhưng mà rượu có hại cho sức khỏe.

Tịnh đằng hắng khá lớn rồi cất giọng chắc nịch:

- Chị đang tính dở thói "nhốt gà vào chuồng" đấy à! Nói thật tôi không phải là Tùng đâu.

Nhung thở dài, càng ngày Tịnh càng khó chịu với nàng, mỗi một lời nói như một vết dao đâm, mỗi một tiếng hắng giọng như bàn tay ai xò ra bóp cổ mình, giọng Nhung nghẹn lại:

- Thầy tàn nhẫn quá.
- Bây giờ mới biết sao? Tịnh đáp cộc lốc.

- Nhưng em có làm gì đâu!

Im lặng thật lâu có lẽ để dần sự cảm xúc của Nhung, Tịnh nhẹ giọng:

- Tôi không muốn ai đi vào đời tư của tôi.

- Em không nghĩ đó là đời tư mà là những tật xấu.

- Ô hay, chị là cái quái gì mà cứ nhảy xổ vào cổ họng người ta ngòi?

Chưa bao giờ Tịnh có thái độ khó chịu và nặng lời như thế, Nhung thấy chân tay mình run rẩy đứng không vững nhưng cũng cố nén hơi lấy giọng bình thản:

- Thầy đang có chuyện buồn?

- Đang bức mình thì đúng hơn.

Nhung thấp giọng:

- Cho em chia xẻ với.

Tịnh vẫn giữ sự lạnh lùng:

- Không cần thiết.

Lòng thấy tái tê và thèm khóc hơn bao giờ hết nhưng Nhung vẫn che đậy:

- Thôi thầy nghỉ lúc khác em gọi lại.

Chưa dứt câu, điện thoại đã cúp, tiếng ù ù bên tai thôi thúc cho nước mắt trào ra, Nhung dần mạnh chiếc điện thoại trở về vị trí cũ theo động tác trả thù. Không ngờ càng ngày Tịnh càng kênh kiêu quá đáng. Đâu phải bức rạo và cái vật đen đui ngu ngốc kia đủ nuôi sống tình cảm của nàng? Đâu phải mỗi ngày nói với nhau một vài câu ngắn ngủi là vơi đi sự nhớ nhung? Giận Tịnh thì ít mà giận mình thì nhiều, kẻ hèn hạ mới xin xỏ tình yêu. Chẳng bao giờ nàng có ý định tìm Tịnh hờn trách dù bức rạo chỉ là một cản trở vô hình. Yêu Tịnh nàng tự trói buộc trong một khuôn khổ, tự giam hãm trong một bức tường luân lý chứ không phải nàng bị khống chế. Có lẽ Tịnh nghĩ cắt được đường giây điện thoại là sẽ cắt được mối tình cuồng dại của nàng. Tịnh bảo yêu là cho đi chứ không đòi đáp trả mà trên đời mấy ai làm được như

thế? Cho dù có đi chẳng nữa thì chắc chắn con người si tình kia cũng đã làm chủ hoàn toàn được trái tim của người mình chọn. Có tình yêu thì mới có sự hy sinh hoặc tha thứ, tình một chiều là tình chết.

Nhưng đề mạnh nét nguyên tử trên tập giấy trắng, dòng chữ nguệch ngoạc đậm màu kéo theo sự hờn giận của nàng làm những trang đầu rách nát. Cũng may Tịnh không phải là tờ giấy. Từng trang rồi từng trang nàng lật qua rồi lại lật lại toàn đen nghệt chữ "hận," "giận," "ghét" và chữ "không" kéo dài đánh nhau tưởng không bao giờ dứt. Chắc chắn sẽ không bao giờ gọi cho con người khó ưa kia, từ nay ai sống chết cũng mặc...

Nhưng bỏ mặc cái "hơi thở và giọng nói" của Tịnh vào một xó không thèm nhìn tới nó nữa và ra vườn ngồi trên nhánh cây ngọc lan. Hôm nọ Tịnh phải dừng lại ngơ ngẩn vì hương thơm trong khi bây giờ cũng mùi thơm ngào ngạt đó. Nhưng còn ngửi thêm được mùi ngai ngái khó chịu của một loài hoa độc. Gió mát hây hây, hai giờ trưa thật im vắng, vạn vật chung quanh như chìm trong giấc ngủ của những người giàu có. Lòng nàng không thể thanh thản như lúc xưa mới về nhà chồng, cũng trên nhánh cây này Nhung cuốn thêm chiếc mền cho êm và thường nằm vắt vẻo nhìn bóng mát khổng lồ loang lổ ánh nắng, lúc đó nàng đang bước vào ngưỡng cửa thiên đường với ngàn vạn cặp mắt thèm thuồng ghen tức. Bây giờ 10 năm sau cũng vẫn còn chán vạn kẻ khao khát ngôi vị đó trong khi Nhung lại thấy chán ngẫm. Cuộc sống trở nên vô nghĩa, sự chung đụng giữa vợ chồng đâm ra lố bịch như phường tuồng chèo. Cố bỏ vũng phiền muộn ngoi lên nào ngờ lại bị đập trở xuống một vũng phiền muộn khác.

Nhưng không ngờ tình yêu của mình bị mang ra chà đạp. Có phải tại vì em là kẻ đã có chồng? Có chồng như gông đeo cổ, một bản án tù đầy ngàn năm không thể xóa tên trong hồ sơ, một vết trâm bị đóng dấu ngay trên mặt, kẻ đã có chồng thì không được quyền yêu thương đến người đàn ông nào khác.

Chúa đã tạo dựng ra con người và mong muốn họ được ầm no hạnh phúc, phép hôn phối cầm buộc để họ phải gắn bó với nhau suốt đời. Sợi dây cột mà không có đường mở; kẻ lỡ vào trong tù tàn một cuộc đời vì không có ngày ra. Dù cho có vùng vẫy tìm trăm phương ngàn kế để trốn thoát cũng vẫn còn mang vết tràm trên mặt. Tịnh ơi nào em đã tham lam và yêu cũng đâu phải là cái tội mà anh miệt khinh để tìm cách xa lánh? Anh mang mặc cảm yêu vợ người ta hay đang mang dùm cái mặc cảm cho em. Con đàn bà trắc nết lẳng lơ, chồng mày phản bội thì đã có sao đâu, trai năm thê bảy thiếp; đàn ông được quyền 5, 7 vợ, các vua chúa ngày xưa ngoài vợ chính, thứ phi còn cả trăm cung tần mỹ nữ mà có ai đã động hay lên án? Nhiều người đã bỏ cả tuổi xuân xấp, chôn vùi cuộc đời trong cung cấm cho đến khi chết hoặc chưa hề được một lần kề cận bên chồng mà cũng chỉ dám buông lời than thở với trời với đất chứ đâu có tác yêu tác quái như mày!

Mày còn có phúc hơn chán vạn người đàn bà khác, Tùng chỉ có vợ có con với người ta chứ nào đã bỏ bê mày? Và ít ra con người hét ra lửa đó đã từng quỳ bên đầu giường nhỏ những giọt lệ. Tội cho anh phải không Tùng?

Chẳng hiểu giọt nước mắt chảy từ trái tim mềm ướm hay từ cái dục vọng xác thịt làm anh mê muội? Chúa ơi, tại sao con không thể tiếp tục yêu và chiều chuộng Tùng như lúc xưa. Tại sao con không thể tha thứ cho người lầm lỗi đã muốn quay trở về và tại sao con không có sự chịu đựng an phận của một người vợ? Có phải tình yêu kia đã biến con thành một người đàn bà góm ghê hay sự hận thù vì bị lừa dối đã làm tình cảm trong con đảo lộn? Xin như một con sốt ái tình; xin cho mỗi tình ngần ngủ sớm ngủ yên để con quay trở về với bốn phận.

Phải có sự tha thứ, mình không tha thứ cho Tùng thì sao lại đòi hỏi nhân loại phải tha thứ cho mình. Tòa án miệng đòi khát khe dành cho những người đàn bà lầm lỗi, cay nghiệt bóp chết cuộc đời đau khổ còn lại để đền bù sự ăn

không ngồi rồi khi chồng quần quật nai lưng ra làm nuôi bằng đó miệng ăn. Mình không làm mà vẫn có ăn, có kẻ hầu người hạ, thì oan ức gì mà kêu gào, có khổ có đau cũng đâu chết được trong khi thiếu ăn vài ngày đã sắp đi đến cửa diêm vương chờ đợi. Nhưng ơi, mây bình tĩnh lại đi, đừng đứng núi này trông núi nọ; đừng tưởng ngọn núi xa kia sẽ có ngàn cụm rừng mơ, sẽ có hoa thơm cỏ lạ dẫn dắt mây đi về đỉnh hạnh phúc. Quá khứ mây đã được hưởng quá dư thừa cho kiếp làm vợ, mây còn hơn cả vạn người khác cơ mà...

Nhưng nằm lơ lửng trên nhánh cây mặc cho buồn phiền đi hoang, vài con chim sẻ chuyền trên cành cao kêu chirp chirp như tiếng gà con. Giống chim bé nhỏ mà còn được giang đôi cánh rộng giữa bầu trời tự do tại sao người đàn bà có chồng lại bị cột cổ như một nô lệ? "Làm thân con gái như hạt mưa sa giữa trời, trong nhờ đục chịu". Loài người tự làm án phạt để đeo vào cổ, hàng trăm hàng ngàn thứ gông cùm, xiềng xích nhưng chẳng thấy chiếc nào dành cho đàn ông. Gái chính chuyên chỉ có một chồng, gặp thằng chồng mèo mỡ bỏ nhà ra đi thì cứ ở vậy còng lưng làm nuôi con và chờ nó cho đến muôn đời muôn kiếp; có rục rịch thương yêu hoặc bước thêm bước nữa cũng phải chịu trăm ngàn mai mỉa xấu xa, chẳng những cho mình cho con mà còn ảnh hưởng cả đến giòng tộc tông chi họ hàng. Nhưng không muốn làm cái gai nhọn ở mắt mọi người nhưng nàng không thể chịu ép mình sống trong sự giả dối. Đã vậy tại sao mây không nói thẳng là đã hết thương Tùng? Ừ, mà đã nói rồi nhưng nào ai tin. Xưa nay chỉ có đàn ông mới bỏ đàn bà chứ đàn bà đâu dám bỏ đàn ông. Gái hơ hớ chỉ cần đi rước đèn với bồ vài lần ngoài phố mà chưa đám cưới là đã có chuyện xầm xì bàn tán. Cơ thể con người khi ốm khi đau hay trái gió trở trời cũng là đề tài cho xóm ngõ đặt dấu hỏi. Đàn bà ôi đàn bà...

Có ai làm đàn bà thì mới biết nỗi khổ của đàn bà, có ở trong hoàn cảnh éo le

mới biết sự thiệt thòi của người vợ và có ai đã từng yêu thương mới biết tình yêu làm họ vượt qua mọi giới hạn. Bởi vì không giới hạn nên Nhung đã quên nhìn lại ngôi vị của nàng, thả lỏng tình cảm theo Tịnh như tháng ngày xa xưa mới lớn. Có thể Tịnh e ngại không muốn làm tan vỡ giấc mơ của nàng nên tìm cách gắt gỏng cau có để tránh né. Đã không yêu thì thôi tội gì phải thương hại bằng kiểu ấy. Nhung thấy tim mình bị bóp thắt liên hồi, cơn đau càng lúc càng xâm chiếm mãnh liệt, người nàng rũ rượi như tử như vừa trải qua một cơn bệnh kịch liệt. Ánh nắng rọi nghiêng xuyên qua kẽ lá rơi đúng trên khuôn mặt trắng hồng, Nhung quay nghiêng ra chiều khó chịu.

Giọt Nước Mắt Thủy Tinh

Chương 12

- Chị khỏe không mà ra đây nằm tình tứ vậy?

Nhung nhồm đầu xoay lại. Hoa đứng lù lù gần đó tự bao giờ, chiếc áo đỏ phản với màu lá non làm nàng chói cả mắt. Tuy không ghét cô em chồng nhưng về cảm mến thì hoàn toàn chẳng có, nhất là mẫu đối thoại rời rạc nhạt nhẽo càng ngày càng đưa đến sự xa cách. Biết Nhung không mấy ưa mình nhưng Hoa vẫn cứ thường xuyên ghé mỗi khi có dịp đi ngang.

- Chị không ngủ trưa à? Hoa hỏi lại.

Từ lúc thấy Hoa cơn buồn ngủ từ đâu kéo tới. Nhung che tay ngáp nhưng vẫn nói khác:

- Ngủ mãi chết thì sao, còn chú Tường đâu không theo hộ tống à?

- Anh ấy có tống thì tống chứ chẳng có hộ đâu.

Nhưng ngồi dậy nhường một phần nhánh cho Hoa.

- Hai cô cậu lại giận nhau? Đây là chưa cưới chứ mai kia tha hồ chén đĩa bay.

- Tụi em cứ như mặt trăng với mặt trời, xa thì nhớ mà gần thì cãi nhau ỏm tỏi.

- Thì cô bớt mồm bớt miệng lại một chút.

Hoa đu đưa cặp đùi chắc nịch làm nhánh cây dùng dینگ lên xuống như đưa võng.

- Chị xem cả ngày em có há miệng nói nửa lời?

Nhưng mỉm cười ngẫm nghĩ, không nói nửa lời mà toàn phun những nọc độc. Con rắn đâu biết hăm dọa, chỉ biết mổ cái nào cái ấy chí chết.

- Nhưng rồi vẫn định tháng tám cưới nhau chứ nhỉ?

Hoa chép miệng:

- Vâng, cũng đành vậy thôi vì lỡ phóng lao phải theo lao.

Hoa làm như bị gả ép không bằng hoặc gả lỡ thời gặp thứ nào cũng ôm vào cho có tấm chồng với người ta.

- Nhưng đôi nghịch thế lấy nhau về chỉ khổ.

Hoa tặc lưỡi ra vẻ người lớn:

- Ái tình làm cho con người ta mê muội, đâu phải mình chị mà cả mẹ cũng còn mắng em bảo ngu dần lấy ngữ ấy về chỉ phục dịch suốt đời, nhưng khôn nổi em lỡ thương thì thôi dẫu khổ cách mấy cũng chịu.

Nhưng thờ dài, lỡ thương có khổ mấy cũng chịu trong khi Tịnh chỉ tỏ thái độ cau có nàng đã muốn thôi lui, chạy trốn. Nhưng nhìn Hoa thông cảm, lần đầu tiên con người lăm chuyen hay bươi móc những điểm xấu của nàng để về thọc mạch với mẹ chồng đã làm cho nàng cảm thấy gần gũi thân thiện

hơn. Có lẽ cùng ở trong một cảnh khổ người ta dễ dàng hiểu nhau và tha thứ.
Nhưng hỏi bằng giọng cời mở thân mật:

- Tường yêu em chứ hả?

Hoa cười hai má đỏ hồng, khuôn mặt đã tròn giờ như tròn thêm:

- Dĩ nhiên nếu không yêu tụi em đâu chịu đi đến hôn nhân.

Nhưng thở dài. Chưa đến hôn nhân thì đời còn đẹp lắm, còn mơ còn xinh lắm. Lỡ cột vào cổ nhau sợi dây thông lọng rồi thì có thù ghét nhau cách mấy cũng phải ở. Vợ chồng hạnh phúc gì khi mỗi đứa một phòng, tối tối ôm cái gối cho có với người ta Nhưng chột buồn cười cho thái độ thương vay khóc mướn của mình. Chính nàng tự chọn cho mình chiếc gối ôm, chọn cho mình cuộc sống riêng tư thì oán hờn gì nữa.

- Chị ăn không em hái? Hoa chỉ những trái ổi xá lị to bằng nắm tay treo lơ lửng trên nhánh xơ xác lá.

- Mới ốm dậy ăn vào nó vật chết tươi.

Nhìn trái ổi vừa độ chua dòn, Hoa nuốt nước miếng:

- Trái đó mà chấm với muối ớt thì phải biết.

- Vào bảo con Tảo nó hái cho.

Hoa thông chân nhảy xuống đất:

- Ăn ổi trên cây mới thú, tưởng chị thích thì mình cùng trèo còn không để một con khi hái cũng đủ.

Hoa cời giầy, hai ống quần tây xắn cao trên đầu gối và sợi dây lưng cũng được thắt gọn hơn, Nhưng bật cười:

- Còn hơn chạy loạn Mậu Thân.

- Không thể sao có chỗ chứa ổi.

- Ổi đâu chẳng thấy coi chừng kiến đen cắn sưng lỗ rốn.

- Ổi sợ gì, nó cắn em thì em cắn nó trừ lại.

Cái đuôi tóc của Hoa vất qua vất lại khi nó bám vào những nhánh cây và cỏ

sức kéo cái xác nặng nề lên. Tuổi trẻ hồn nhiên vô tư cho Nhung một niềm nhớ thương khó tả. Mới đó mà qua mau, ngày nào Tịnh vẫn còn lọc cọc chiếc Velo Solex cũ mềm xuống nhà nàng. Nhà tuy không có vườn rộng nhưng bố mẹ nàng cũng cố trồng vài gốc mít, vài cây vú sữa trắng và một cây ổi chim. Gọi là ổi chim vì trái nó tròn vo và nhỏ bằng đầu con chim sẻ, trong ruột dù chín đỏ nhưng vị nó chua và thơm một cách kỳ lạ. Cây ổi cũng phải đến 20 năm là ít vì từ hồi dọn nhà đến gốc nó đã to bằng bắp tay. Nhờ sự chăm bón và thương yêu ra rít của bố mẹ mà nó lớn dần theo ngày tháng để rồi các con của mẹ cứ thế mà được sinh sản ra cả đàn cả đống. Khi Nhung 17 thì gốc nó đã bằng cái thân hình dài ngoằng ốm nhom của Tịnh. Những cành tõe ra và xoè tròn như cây táo dai chi chít những trái. Nó thấp vừa độ nên Tịnh hay công lũ em Nhung trên vai để tha hồ bẻ; được trái nào chín mọng chị em nháy cho nhau và dĩ nhiên Nhung là thủ phạm bày đầu dùng mỹ nhân kế nhét ngay vào chiếc miệng tham ăn của Tịnh. Anh chàng khờ khạo chẳng biết mình đang ăn cả kiến lớn kiến bé cứ khoái chí nuốt vội hết trái này đến trái khác cho đến lúc thấy ngứa miệng ngứa môi mới vỡ lẽ. Quá hoá liều, Tịnh giận chị em nàng mấy ngày liền không tới. Tịnh ơi, Tịnh ơi, ngày đó xa rồi chắc chẳng bao giờ tìm lại giây phút dễ thương và lý lắc ấy nữa. Giờ có gọt một đĩa ổi thơm ngon dâng đến tận miệng anh cũng chẳng muốn ăn. Minh tuy gần mà lại quá xa, khoảng cách mỗi ngày một dài thêm vì con đường anh chọn ích kỷ độc hành. Mong thành bỏ nhưng bà bỏ tham lam sẽ bị đuổi cổ ra khỏi nhà xứ ngay từ hôm đầu chỉ vì muốn độc quyền tôn thờ và giữ cha làm của riêng mình...

- Chị ăn trái chín này nghe, không ngờ nó ngọt kinh khủng.

Hoa đã trở lại với đầy một bụng ổi, nhìn những vệt đỏ cào ngang dọc trên làn da trắng bóc Nhung lắc đầu:

- Có bị con "nái" chích không?

- Em chích nó thì có chứ nó nào chích được em. Hoa cười khi đưa tay chà vào những vết đỏ trầy trụa.

- Nói nghe oai lắm chứ không phải năm ngoái vừa thấy nó nằm một hàng dọc trên lá ổi đã la hoảng lên đến nỗi té xuống đất cái bịch; cũng may ở dưới thấp chớ không thì bỏ mạng rồi.

Hoa cười:

- Ai ngờ chị nhớ dai đến độ đó.

- Tại đề chết mấy cây thu đủ vừa ương mà anh Tùng phải xin hạt giống mãi tận Thái Lan gửi về nên không nhớ cũng không được.

Đang nhai ổi bỗng Hoa khựng lại rồi đột nhiên hạ thấp giọng:

- Đạo này anh ra sao chị?

Nhìn đôi mắt Hoa long lanh một cách lạ kỳ, Nhung nhún vai:

- Vẫn vậy.

- Không, em muốn nói chuyện giữa chị Liễu đi tới đâu rồi?

Nhung quay đi:

- Anh ấy rành hơn chị nhiều.

Biết Nhung không muốn nói nhưng bản tính tò mò Hoa vẫn hỏi tới:

- Em nghe đồn anh chị đạo này căng lắm phải không?

- Có gì đâu, vẫn hạnh phúc ấy thôi.

- Hạnh phúc mà đêm nào ánh cũng bỏ đi đến sáng rõ.

Nhung không nhìn Hoa nhưng mặt nàng đang lại:

- Đàn ông mà em, hơn nữa chị bệnh hoạn nên đâu thể tàn nhẫn bắt ép chồng rúc ở xó nhà.

- Người ta bảo chị còn ghen với Liễu nên không tha thứ cho anh ấy.

Nhung cau mày khó chịu:

- Người ta là ai mà lắm chuyện quá, chuyện mình không lo cứ lo chuyện thiên hạ. Thôi mình chuyển sang đề tài khác coi bộ hấp dẫn hơn.

Hoa đành im nhưng trong bụng vẫn âm ứ vì chưa nói được hết những gì đang muốn nói. Một hồi lâu như nhớ ra chuyện gì, Hoa hỏi đột ngột:

- Mẹ bảo em qua đây có chút việc nhờ chị.

Nhưng thờ ơ không muốn nghe vì quanh đi quẩn lại cũng chỉ dăm ba cái ái tình lằng nhằng vớ vẩn của Tùng.

- Mẹ hỏi chị còn tiền cho mẹ mượn ít ngàn để chung hội cho người ta vì tháng này con mẹ Lâm giựt mất hai chân nên mẹ phải đền.

Nhưng chỉ thoáng nhìn lướt trên mặt Hoa cũng đủ biết cô em chồng đang nói thật hay nói dối. Mỗi khi hai cánh mũi phập phồng là bắt đầu sắp bịa chuyện một cách rất tài tình nhất là chuyện bà phán Ngôn thiếu hụt vài ba ngàn bạc là chuyện không thể nào xảy ra. Tuy nhiên, Nhung vẫn giả vờ như không biết và bằng giọng rất thành thật nài nỉ than thở:

- Đạo này chị bệnh liên miên có bao nhiêu tiền đồ cả cho nhà thương; hơn nữa từ hôm bệnh chị đâu dám giữ tiền để mặc anh Tùng chi chế tiền điện nước chợ búa các cái. Nghĩ cũng tội, đàn ông mà phải lo cả đến chuyện nhỏ nhặt ấy.

Hoa cúi xuống buộc dây giày.

- Em về thôi, chắc phải chạy qua mợ Thảo mượn đỡ vậy.

- Hay ở lại ăn cơm chờ anh Tùng về hỏi xem sao?

- Em không chờ được đâu, mẹ cần liền bây giờ mà!

Mẹ cần liền mà nãy giờ hai tiếng còn ngồi ở đây, thật đúng đầu đầu hờ đuôi.

Nghĩ thế nhưng Nhung vẫn vịn nhánh cây nhảy xuống đất.

- Vào nhà uống nước đã.

- Thôi chị ạ để hôm khác.

Nhung làm ra vẻ ân cần:

- Thì cũng chờ một chút để chị gửi biếu mẹ ít hoa lài khô về ướp trà.

- Ở đâu mà chị lại có nữa?

- Đất đai rộng thế này nội đi dọc theo hàng rào hái cả tháng cũng chưa hết.

- Con Tảo hái hả chị?

- Đâu có đáng gì mà phải nhờ nó. Hơn nữa hái hoa cũng là một cái thú tiêu khiển, mỗi chiều mát chị mang giỏ ra đứng một lát là có cả đến mấy xâu cườc.

Hoa đưa mắt ra xa nhìn dãy hàng rào trồng bằng cây lài cao đến nửa ngực giọng hơi chút ghen tức:

- Em thích trồng lài nhưng mẹ không cho bảo cái mùi làm con người lãng mạn đa tình.

- Thành ra ở đây ai cũng như thế? Đầu tiên là anh Tùng rồi tới...

Hoa vội đính chính:

- Em không nghĩ vậy vì lãng mạn hay không là do mình chứ không phải do ngoại cảnh. Thử hỏi những người thích bơi lội thể thao mà bất cả ngày ngồi ngoài vườn uống nước trà, ngắm cảnh, làm thơ họ đâu có chịu; cũng như bắt nhốt chị vào nhà bếp hai ngày là chết ngay.

Biết Hoa mai mĩa, Nhung cười gượng gạo:

- Cô nói quá, việc gì cũng do thói quen, hơn nữa nhà có đầy tớ đưa ở mà lẩn xuống bếp làm gì?

Dĩ nhiên câu sau cùng Nhung hơi cao giọng vì đã đọc được nét ganh tị của Hoa qua ánh mắt - Sướng thật, ăn rồi chơi không thì sao mà chả xinh đẹp - Lời của bà Phán Ngôn được lập đi lập lại mỗi khi có ai vô tình khen về nàng - Ngay chúng mình già thế này mà ăn không ngồi rồi thì cú cũng hóa tiên - Bà bạn già cũng không kém nên câu chuyện cứ thế nổ như pháo rang. Lấy nhau cả 3 mặt con, dâu mới đã thành dâu cũ tự thuở nào mà họ hàng cứ tiếng bắc tiếng chì vì ganh ghét. Hoa cũng hiểu phần nào khó chịu của Nhung nên đi vòng ra lối trước:

- Để hôm khác mẹ xuống lấy, bây giờ em phải đi vì tối giờ hẹn với tụi bạn

rồi.

Nhưng vờ ngạc nhiên:

- Không xuống nhà mợ Thảo hả?

- Xuống làm gì?

Sau câu trả lời chợt thấy mình hớ hênh Hoa khóa lắp:

- Em nghĩ mợ ấy cũng chả có tiền thôi thì lại nhà bạn ngồi tán gẫu vui hơn.

Tối mẹ có chửi nhờ chị nói hộ.

Nhưng ra chiều thương hại gật đầu nhìn Hoa; nó chỉ là thứ thiên lôi chỉ đâu đánh đó. Chẳng hiểu bà Phán Ngôn dò tiền nạng để làm gì, chắc chắn phải có một mưu mô gì đó. Hoa đã đi ra đến gần xe; kể ra nó cũng khá xinh phải cái tội hơi có da thịt nên tướng đi lạch bạch nặng nề đã vậy còn để đầy ỏi trong bụng áo trông không khác gì con ếch ương. Nhưng muốn vào lấy cho Hoa cái túi giấy nhưng sợ lằng nhằng mãi đến tối vẫn còn ở đây dù biết rằng có Hoa khoảng thời gian như ngắn lại, sự buồn phiền cũng nguôi ngoa nhưng Nhung thêm ngồi một mình hơn. Kẻ đang yêu lúc nào cũng thêm khát những giờ phút được ngồi một mình để thả hồn đi hoang.

Chờ Hoa lái xe ra khỏi nhà một quãng khá xa Nhung mới trở vào và quyết định gọi lại cho Tịnh

- Thầy ấy đi vắng rồi.

Câu trả lời gọn và gắt gỏng của một người đàn ông khá lớn tuổi làm lười Nhung tê cứng, nằng chỉ lí nhí trong cổ họng được mỗi tiếng cảm ơn rồi vội vàng buông ống nghe. Mỗi lần gọi cho Tịnh nàng lại giả một thứ tiếng. Có đến cả 4, 5 chục giọng khác nhau nhưng cũng chỉ toàn bọn đàn bà con gái. Tội cho anh quá Tịnh ạ! Vì em mà anh trở thành người đào hoa bất đắc dĩ, chẳng sớm thì muộn anh cũng bị đuổi ra khỏi nhà thôi.

Lòng thì ăn năn hối hận nhưng không gọi không được, mà càng gọi thì lại càng thấy nhớ, càng nhớ lại càng bất chấp cả luật lệ. Có hôm nàng gọi cho

Tịnh đến 6, 7 lần cũng có khi đang đêm khuya nhớ quay nhớ quắt; tay nàng lại táy máy trên những vòng quay và đếm những con số quen thuộc trên điện thoại. Nhưng chẳng còn nhớ mình đã nói gì vì càng nói thì lại càng thấy thiếu, đôi khi cả hai cùng im lặng thật lâu cho đến lúc Tịnh buột miệng: "Im lặng thế này thú vị hơn." Nhưng tin chắc tình cảm của Tịnh không thua nàng bao nhiêu vì khi người ta thấy sự im lặng trở nên thú vị là lúc con tim đã tự động đến thật gần bên nhau. Không một ngôn từ nào đủ để diễn tả tình yêu của họ ngoài trừ từ tín hiệu ở con tim, ở thần giao cách cảm. Máu không chảy về tim con người sẽ chết, sống không tình yêu khác gì xác chết biết cử động.

Suốt buổi chiều ngồi bên điện thoại nhưng Nhung chỉ dám gọi thêm hai lần. Con tim nàng dần có nóng hổi khao khát cách mấy và tự ái có bị nhận chìm thì nàng cũng không thể mặt chai mày lỳ đến thế. Tịnh đã cố tình lánh mặt, con bướm lạ không thích vườn đào vườn mận; chàng sinh ra không phải để bị ràng buộc duyên nợ với loại đàn bà như mình thì mời gọi năn nỉ van xin làm gì? Trong tình yêu không đặt tự ái lên trên nhưng phải đặt dấu hỏi nếu tình chỉ ở một chiều. Chắc gì Tịnh đã yêu nàng? Những tháng ngày mãi mê bên điện thoại, những tiếng cười dòn dã, những mẩu chuyện vui vẻ chỉ là những thang thuốc cho con bệnh. Bây giờ bệnh trạng đã hồi phục thì có níu kéo thêm cũng chỉ xin ở Tịnh một sự thương hại. Em không cần ai thương hại hết nhất là anh Tịnh ạ! Nhưng mím môi. Dẫu có đi ăn mày em cũng tìm xứ khác, chẳng bao giờ thêm đặt chân đến nhà anh.

Nhung đứng dậy giựt tung sợi giây. Cho nó hư luôn vì nàng chẳng cần gọi đi cũng như chẳng thiết ai gọi tới. Còn một cái trong phòng ngủ nữa, cái thứ một dạ hai lòng khi yên ấm thì tử tế; khi buồn thì tráo trở không chịu nghe mệnh lệnh của nàng sai khiến. Nhung ném mạnh vào tường, cái vật đen đui xấu xa kia tưởng sẽ vỡ nát ai ngờ cùng a dua theo sợi dây đàn hồi nhún nhảy

lắc lư đến vài giây. Đập điện thoại cho hả cơn giận nào ngờ lòng Nhung đau như cắt, nước mắt chỉ muốn chạy quanh, càng ghét lại càng thương, Nhung vuốt ve mơn trớn nó như thể xoa dịu cơn đau cho chính mình rồi từ trong tiềm thức nàng cầm lại đầu dây và áp tai nghe ngóng. Hú hồn, nó vẫn còn kêu, tiếng ù ù thân thuộc vang lên như ngàn vạn lời thương nhớ. Sao không gọi cho em hả Tịnh? 7 giờ rồi anh đi đâu mà cũng chưa về ăn cơm tối? Lòng nàng lại sôi sục, - - con người ác độc tàn nhẫn. - - Nhung thở hắt như người hết hơi và cuối cùng chịu không nổi nàng lại giựt tung sợi dây nối. Thế là xong, dẫu có gọi đến cũng chỉ hoài công vì sẽ không ai nghe tiếng reo để nhắc lên.

Giọt Nước Mắt Thủy Tinh

Chương 13

Buồn bã Nhung lên giường cuộn mền. Mọi lần giờ này em như con sâu cuộn tròn trong chiếc kén, tai úp chặt ống nghe để mang giọng nói hơi thở của anh hòa ngập trong phòng. Cánh cửa bên hông em đã mở tung để đón hương thơm từ cây công chúa, tấm drap hôm nào anh ngồi vẫn còn mang hơi hám mà sao tình anh xa cách quá. Em hiểu anh yêu em, rất yêu em nhưng càng yêu anh càng tránh né sợ hãi. Được gì đâu, có ích lợi gì đâu hay chỉ mang đến dần vật khổ sở?

- Giờ này mà ngủ hả? Bệnh hay sao?

Giọng Tùng đột ngột vang lên cắt đứt tất cả tư tưởng hỗn độn đang nhảy múa trong đầu. Nhưng tung mền ngồi dậy:

- Định ngủ nhưng không ngủ được. Sao anh về sớm vậy?

Tùng nói trống không:

- Về tắm rửa rồi phải đi có công chuyện.

- Anh dùng cơm chưa, mình ăn luôn tiện thể?

Nhưng cảm thấy xấu hổ khi đang dùng những lời giả dối vì thực sự có bao giờ nàng muốn thấy mặt Tùng. Ngay chính Tùng cũng cảm nhận được điều đó nên hơn tuần nay chàng tránh về nhà và chỉ ăn ở nhà bè bạn hoặc ở tiệm.

Tùng nhìn vợ thoáng xoi mói bức dọc. Con đàn bà này tính dở trò gì? Hay là nó đã biết được việc mình làm? Tùng dè dặt:

- Chưa ăn nhưng không đói.

- Anh định đi đâu vậy?

Nhưng hỏi bằng một giọng thật nhẹ nhàng âu yếm. Mọi ngày có bao giờ nàng lưu tâm đến chuyện đi hay ở của chồng sao bỗng dưng hôm nay lại ra chiều thân mật? Tùng âm ự:

- Mừng tiệc sinh nhật của con người bạn.

- Ai vậy? Cho em đi với nhé!

Giọng Nhung vui vẻ trong khi Tùng lại cảm thấy khó chịu vì cảm tưởng bị rình mò theo dõi.

- Muốn đi sao không nói trước để họ sắp xếp? Đàn bà thật lắm chuyện quá!

Nhưng đang buồn nên cảm thấy cần ra ngoài cho thanh thản chút đỉnh nào ngờ Tùng dấm dỏ khác thường làm nàng ngạc nhiên:

- Ở sở có chuyện buồn phiền hay sao anh gắt với em vậy?

- Chẳng gắt chẳng gồng gì cả nhưng có điều hể thấy anh đi đâu là em bắt đầu hạch sách làm như đi theo con nào không bằng.

Nhưng cũng cảm thấy bức không kém:

- Em không có ý đó anh đừng vu vạ cáo gian

Như chờ sẵn dịp để làm lớn chuyện Tùng cao giọng:

- Vu vạ cáo gian? Thằng này mà lại đi vu vạ cho một cho chết tiệt?

Nhung tái người, cơn giận làm cổ họng nàng nghẹt lại, Tùng vẫn chưa buông tha:

- Khôn hồn liệu lời ăn tiếng nói. Vừa vừa phải phải thì còn cho ăn nhờ ở đậu, lộn xộn ông tổng cổ cả thầy lẫn tớ ra ngoài ăn mày cả lũ chứ đừng tưởng bỏ ở nhà chỉ tay năm ngón là xong đâu. Thử vợ không ra vợ ai mà sẵn tiền nuôi báo cô.

Nhung chết sững, mặc dù những lời lẽ không lạ gì nhưng phát xuất từ miệng Tùng, một người nàng đã từng ôm ấp say đắm một thời gian khá lâu; giờ không còn thương yêu nhưng Tùng vẫn là người có tư cách, có trách nhiệm và bổn phận. Chẳng lẽ cái xác thịt thường tình, cái dục vọng trong con người làm cho Tùng quản trí? Nhưng không dám hó hé nửa lời mặc Tùng lái nhai một hồi mỗi miệng chán lời rồi cũng phải im thôi. Gió bão cuốn tới nhưng không gặp vật cản trở thì lấy đâu tàn phá? Một người cố gây chuyện còn một người ngậm tăm lấy đâu mà bùng nổ? Nước sôi đổ trên tuyết thì nước cũng phải biến thành đá.

Tuy nhiên sự im lặng của Nhung trong lúc này đối với Tùng như một khiêu khích tột cùng, mặt đỏ gay theo từng câu trầm bổng, bao uất hờn chồng chất được dịp tuôn theo đôi tay vung vẩy và Tùng bỗng khựng lại. Chiếc đồng hồ đeo trên cổ tay như nhắc nhở tới giờ hẹn làm chàng xoay lưng vội vã nhưng vẫn không quên nện mạnh gót giày xuống nền nhà để tỏ sự bức tức.

Nhung muốn thót tim nhưng bên ngoài vẫn tỏ vẻ thờ ơ cho mãi đến khi tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm nàng mới tỉnh hồn. Nỗi buồn lại vây kín và như càng lúc càng mãnh liệt - nỗi buồn mà Nhung biết chắc nó không xuất phát từ Tùng - vì hiện tại đầu óc nàng đang đặc kín hình ảnh Tịnh. Gọi

cho em Tịnh ơi, khi cô đơn mới thấy rõ anh là người mà em vô vàn cần thiết, khi buồn phiền mới thấy rõ ở anh mới là nguồn an ủi.

Nhung cầm dây điện thoại và gọi lại một lần nữa. Lần này vừa nghe giọng nàng tiếng cúp cộc cần; chắc chắn là anh rồi, sao tàn nhẫn quá Tịnh ơi, Tịnh ơi. Nhung úp mặt xuống gối bật khóc nức nở. Yêu là như thế sao anh? Em có lỗi gì mà bị trừng phạt gớm ghê Sao không nói với em một lời dù là mắng chửi, sao mình không thể trọn vẹn như những ngày quạ Yêu nhau như thế này nào đã gọi là có tội? Minh đâu đã một lần hò hẹn dù em vô cùng thêm khát. Minh đâu đã cho nhau vòng tay dù em biết rằng vòng tay sẽ như chiếc dũa thần huyền diệu biến người thiếu phụ trong tranh biết cười biết nói.

Tịnh ơi, người ta bảo những người đi tu là những người hiểu rộng biết nhiều. Anh đã hiểu gì nơi em? Đã hiểu tình yêu của em phải ép trong một giới hạn? Kẻ tham lam bao giờ cũng là kẻ đòi hỏi nhiều nhưng cho hay không vẫn là quyền của anh, đâu thể viện vào một lý do nhỏ nhoi để buộc tội rồi xa nhau. Tịnh, em không thể thụ động như những tháng ngày trước; em cũng không thể bó gối nhìn thời gian. Tình mình sẽ không bị vãn đục nếu cả hai người biết và gìn giữ. Em nào muốn anh bỏ nhà dòng khi linh hồn đã dâng hiến cho Chúa nhưng em cũng chẳng muốn anh xa em. Hãy làm con người với hai thân xác như khúc vải có hai mặt. Cho em mặt trái với gút chỉ lỗi lổm rối tung. Tịnh ơi, anh phải hiểu em yêu anh từ điểm xấu nhất, anh có biết rằng anh càng cau có gắt gỏng thì em lại càng yêu anh điên cuồng vì anh biết không sự cau có đó phát xuất từ tình yêu không lối thoát. Buông tay đầu hàng đi Tịnh, gọi cho em...

Tùng trở lại phòng với âm thanh lạnh lùng của thân chết:

- Bây giờ giờ trò khóc ăn vạ để cản lối phải không?

Nhung lau vội nước mắt định bước ra khỏi giường bị Tùng xô lại.

- Tại sao hỏi không trả lời, khinh thẳng này hả?

Nhưng mím môi không phải vì đau mà để khỏi thốt lời miệt thị. Vợ chồng ăn ở với nhau đâu phải chỉ vì xác thịt, có nhiều người không đủ sức khỏe để chồng thỏa mãn cũng bị xô đẩy thế này sao?

- Nói, nói đi tao muốn mày nói.

Tiếng Tùng quát oang oang làm các con nàng xôn xáo chạy vào. Bé Ngọc thấy mặt mẹ tái ngắt không còn sắc máu sợ quá khóc oà lên ôm vòng qua người mẹ bảo vệ.

- Đừng đánh mẹ, đừng đánh mẹ!

Ngọc vô tình dẫn đầu cho hai chị cùng oà lên như một cái chợ. Con chim non gặp trời mưa bão chỉ biết rúc vào đôi cánh mẹ tránh những giọt nước lạnh vô tình, khi đói khát chỉ biết cào cấu rách mồm rách miệng của mẹ; còn các con, con của mẹ có khác nào chim non sao giang đôi cánh che chở?

Nhưng vòng tay ôm gọn 3 đứa vào lòng hòa cùng nhịp khóc. Tùng vò đầu khổ sở:

- Đi hết mau, đi ra ngoài. Con Tảo con Bảy đâu?

Nhưng thờ thẩn nhìn hai thiên lôi bé xóc con nàng kéo ra ngoài trong tiếng gào thét náo nức. Chúng nghe lệnh Tùng là phải, không nghe là mất việc, là bị đuổi cổ ra khỏi nhà. không nghe thì đâu có cơm ngon áo đẹp mà mặc. Còn mày, mày là vợ sao không biết điều, sao không biết hầu hạ chiều chuộng chồng mày? Sao không lựa lời ăn tiếng nói cho đẹp lòng chồng mày. Sao không giở thói lơ là để cho nó thỏa mãn mới hầu hạ giữ được ngôi vị của bà chủ nhà.

Tôi, tôi quá Tùng ạ! Tôi không phải là một con điểm anh nghe rõ chưa, dẫu anh có cho tôi một cuộc đời vàng son nhưng gấm, một uy quyền hoặc một nhan sắc mỹ miều cũng không thể nào mua được thân xác này thì đừng nói chi đến linh hồn.. Tiếng âm vang lên theo cánh cửa bị đập mạnh tường chùng nhà cửa rung rinh. Mọi âm thanh ngắt quãng, Tùng nhảy lên như một

con thú dữ:

- Nói đi, muốn giở trò gì?

Ồ hay, cây muốn lặng sao gió chẳng muốn ngừng? Anh chỉ bắt nạt được mấy tên lính chết nhát của anh chứ đừng hòng bắt nạt được tôi. Tội lính sợ chết nên phải ép lòng dưới sự sai bảo của anh để được ở trong thành phố chứ còn tôi kẻ đã từng đối diện với tử thần thì đâu có kẻ hòng súng ngay thái dương cũng chẳng hề bị khuất phục.

- Ngày xưa lấy tao mày đâu có câm. Nói... nói...

Tùng xắn xỏ tới xia xối đầy Nhung té ngựa. Hình ảnh cao đẹp ngày nay biến mất, ông thiếu tá Tùng bị vợ tước lon hạ xuống hạng bần cùng trong xã hội. Thì ra xưa nay anh chỉ khác thiên hạ Ở manh quần tẩm áo, ở những bông mai mạ vàng mạ bạc trên cổ; cỡi ra anh đâu có thua hạng cùng đinh khó rách, nhân phẩm tác phong của anh chỉ bơi nhẹ bình chủng. Tôi bị xô ngã ra giường một cách bất ngờ, không có thể thủ, không có sự chống đỡ thì hành động của anh khác nào kẻ cuồng loạn khi hiếp dâm. Tùng ạ! Nhưng đâu thế nào tôi vẫn tha thứ cho anh hành động này, ít ra nó cũng làm tôi giảm sự áy náy hối hận trong những ngày dài anh đã vò võ quỳ dưới chân. Đã bao lần tôi thở dài thương xót thân phận làm chồng nhưng không có quyền hành gì ngay cả việc chung chăn gối, bây giờ anh đã đổi xử và coi tôi không khác gì loại gái làm tiền đã không làm anh thỏa mãn. Tội, tội... dù cho loại điểm nghèo đói cách mấy, cần tiền cách mấy mà gặp khách mua hoa như anh thì cũng phải giải nghệ ngay tức khắc.

- Lì hả? Nói, tao bắt mày nói, khóc đi, gào đi con lì lợm. Sao nãy mày gào khỏe lắm cơ mà...

Lầm rồi, tôi khóc vì nhớ người tôi yêu, còn anh đáng gì cho tôi phải rơi nước mắt? Như bị say máu, bàn tay Tùng đang là chiếc gọng kềm xiết mạnh nơi quai hàm trong khi tay kia cố kéo banh hai làn da khép kín nơi mí mắt

Nhung. Anh muốn tôi phải há miệng để buông lời van xin? Anh muốn tôi phải mở mắt hãi sợ trước uy quyền và sức mạnh của một người chồng vũ phu trước thân thể yếu đuối của kẻ vừa khỏi bệnh? Anh muốn... Nhưng không nghĩ được gì thêm nữa vì chiếc áo lụa bị kéo toạc xuống, nguyên mảnh vải che trước ngực bị bung rách với vết móng tay cào xước trên làn da trắng tái. Nhưng che ngực bằng hai cánh tay và che luôn cả ánh mắt khinh bỉ.

- Cho mày hết lì luôn.

Tùng ngồi đề lên đầu gối vợ và lấy hết sức mạnh từ đôi bàn tay xé ngược ống quần. Tiếng vải kêu xe xé như người ta xé vải khăn sộ Nhung lạnh người và nước mắt trào ra.

- Đạp đi, giỏi đạp tao bẻ gãy chân.

Trông Nhung chẳng khác gì con chảo chàng bị lũ trẻ quái ác bắt được đang dần xác cho nhừ tử. Thê thảm quá Tịnh hả, đừng nhìn em trong cảnh huống này cũng đừng xót thương, chắc chắn con chảo chàng sẽ không khi nào chết khi bị hành xác mà sẽ chết vì mất tình yêu.

- Đạp đi, sao không dám hả, đồ hèn hạ. Để xem tao có quyền làm chồng không?

Chiếc quần gài bị giựt đứt nút và kéo tuột ra. Tùng ném vào góc nhà cười điên dại với chiến thắng mới:

- Mắc cỡ à! Đâu phải lần đầu? Mày đã có 3 đứa con rồi cơ mà!

Đồ súc vật, anh không phải là con người. Nhung mở to mắt như thu gọn hình ảnh một quái vật mà nàng đã từng ôm ấp bấy lâu nay. Lầm to rồi Nhung ơi, hắn không xứng đáng làm chồng và cũng chẳng xứng để làm cha. Tội nghiệp các con tôi... Nước mắt Nhung lại ứa ra, nàng nấc từng tiếng nhỏ... và tiếng khóc đã làm Tùng dừng tay. Con người mà Tùng cho là gớm ghê nằm run rẩy như gà gặp phải cáo.

- Tưởng lóm mặt chứ ai ngờ cũng chỉ là một hạng đàn bà.

Tuy nói cứng nhưng Tùng đã biết mình làm quá lố vì chuyện chẳng đáng gì mà hóa thành lớn. Nếu chưa quen Hạnh chắc chắn cho đến bây giờ Tùng vẫn giữ luận điệu con cá sống vì nước. Tùng không phải là người mau thay đổi nhất là Nhung lại quá toàn vẹn nhưng ít có người đàn ông nào chịu theo đuổi vợ mình kiên nhẫn lâu dài như đã theo đuổi nhân tình, cũng ít có ai chung thủy mãi với một người khi bị họ đối xử lạnh nhạt trong lúc chung quanh bọn con gái theo đầy mang tình cho không biếu không. Tùng nhìn vợ thoáng hối hận nhưng rồi hình bóng của Hạnh xinh đẹp sắc sảo và quyến rũ khác thường đã choán chỗ. Đây chẳng phải lần hẹn đầu mà đã nguyên tháng qua, con bướm khi đang say hương hoa thì cứ nghĩ những kẻ lại gần là chỉ để tranh giành hoặc tìm cách ngăn cản. Tùng hàm hừ vài tiếng cho lấy lệ rồi nhanh chân đi ra khỏi phòng để đến chỗ hẹn.

Khi đã ngoại tình thì dù đàn ông hay đàn bà cũng đều góm ghê, họ như những con nhím lúc nào cũng muốn xù lông cứng để chống trả tất cả mọi người, một lần Tùng xù lông là một lần Nhung tan nát. Trước sau rồi cũng phải đi đến thảm trạng này. Nàng đã không biết thức thời, không có lòng vị tha độ lượng, không biết bảo vệ gia đình thì dẫu hoàn cảnh có thay đổi xoay vần thế nào chẳng nữa kẻ thiệt thời vẫn là nàng và đàn con. Ngu quá Nhung ơi, mày còn muốn ích kỷ sống cho mày nữa không? Còn muốn sống thực cho chính mày nữa không? Phải dẹp bỏ ba cái ái tình vợ vẫn cá nhân mà nghĩ tới đám con mày, mày đã từng mang nặng đẻ đau, đã từng vất vả chăm nom chúng từ hồi còn trứng nước, đã có công sanh thì phải có bổn phận dưỡng dục. Nếu hai bàn tay yếu đuối của mày không thể làm ra tiền thì hãy chịu khó khuất phục để nhận sự trợ giúp của Tùng... Cái trí óc ngoi lên nguyên rửa Nhung không ngừng trong khi con tim lại thốt những lời mặn đắng.

Đầu Nhung nặng như ngàn viên gạch trĩ xuống, cánh cửa mở không đủ không khí làm ngực nàng nghẽn lại khó thở. Phải làm một cái gì đó khác hơn mọi ngày chứ không thể ngồi bó gối. Chẳng thà làm con thiêu thân chết trong ánh sáng còn hơn sống khắc khoải trong vùng bóng tối. Nhung chột vùng dậy thay quần áo lẹ làng như người lỡ giờ hẹn. Tảo thấy nàng ra ngoài chạy theo ái ngại:

- Cô cần con đi chung cho vui không cô?

Không thấy Nhung trả lời nó áy náy:

- Cô đừng giận tội nghiệp, biết cô bị đánh mà con không dám can cũng không dám chạy đi kêu bà. Sao bây giờ thầy tề vậy chứ xưa rày có thể đâu. Nhung cười nhưng hàm chứa đầy vẻ chua chát. Xưa rày thầy được ăn uống no nê con ạ! Ngốc quá, lũ đàn ông coi cái "sự đời" trên hết, đội cả lên đầu lên cổ thì làm sao tỉnh táo khôn ngoan được. Con chó khi đói nó ăn cả phân nhưng vẫn biết phân biệt đâu là chủ đâu là khách lạ còn thầy bây thì như giống tôm lộn cút lên đầu, hết khôn dòn tới đại.

- Cô vào nhà nghỉ cho khỏe đi cô, đêm tối lang thang ngoài đường lỡ có chuyện gì...

Nhung trấn an:

- Cô đi một vòng cho khuây khỏa ở nhà chắc điên quá!

Tuy nói thế nhưng Nhung hiểu rằng chắc gì đã điên, gia đình nào chả có lúc đánh nhau cãi nhau. Mía nào không có đầu máu? Đầu máu càng nhiều thì lóng mía càng ngọt càng mềm. Cái hạnh phúc đâu phải bỗng dưng mà có, nó phải được vun đắp bằng đau khổ và nước mắt.

- Cô chờ để con vô lấy áo lạnh; trời tối cũng lâu rồi.

- Các em ngủ hết chưa?

- Dạ rồi cô, con vừa kể chuyện con tám con cáem vừa vẽ nhột một hồi là lăn ra ngủ hết ráo.

Nhung đã ra tới cổng làm Tảo phải đứng lại và nói với theo:

- Chờ con lấy áo lạnh nghe cô.

Nhung vượt lại tóc và bước dọc theo lề đường, con đường đã đổi thay như lòng người đã thay đổi. Nó không còn thơ mộng của ngày xưa có Tùng; cũng không hãi sợ trên lối dẫn vào nhà Liễu mà giờ này đeo theo nàng với bao nỗi tủi hờn, yêu thương vây bủa giữa hai người đàn ông. Chả trách họ được có chẳng phải tự trách mình. Con đàn bà đã có chồng còn đeo bông, còn tham lam, mày đâu phải gái mới lớn mà đòi được quyền yêu thương. Thời đó đã qua rồi, mùa gặt đã xong và đó đây chỉ còn trơ cuống rạ. Mày không còn là những cây lúa xanh tươi mơn mớn, cũng không phải là những trái bắp căng tròn nhựa sống. Mày chỉ là đám rạ. khô chờ ngày nhóm lửa hoặc thảy cho những con bò già nằm gặm nhấm. Hãy trả Tịnh về với cuộc sống an lành, hãy chôn vùi mối tình ngang trái để tìm sự thanh thản cho tâm hồn. Mày không nghe thì sẽ chết. Nhưng ời tại sao điên khùng quá vậy? Tại sao cứ mãi mê chạy theo một cái bóng mà cái bóng chỉ nhận được âm hưởng từ cõi vô hình. Thức tỉnh đi Nhung, quay trở lại làm tròn bổn phận của một người vợ, một người mẹ; dù cho cay đắng thế nào cũng cứ nhẫn nhục chịu đựng vì đó là đức tính cao quý của người đàn bà Á Đông, đừng đòi học theo bọn phường tuồng, đừng đòi làm diễn viên trên sân khấu gọi giọt nước mắt xót thương hay phần nộ nguyên rửa của khán giả vì mày biết không khi cái màn nhung khép lại, khi đèn đuốc đã tắt để trở về với lặng yên và bóng tối mày sẽ phải đối diện và sống thực với chính mày; không thể trốn chạy dù quá khứ đã chôn vùi, dĩ vãng như giòng máu luân lưu thì mày vẫn là con đàn bà đã có chồng đi quyến rũ một thầy tu Nhưng ời, hãy để cho người ta yên, bằng đó tội lỗi đủ cho mày ăn năn xám hối suốt cuộc đời còn lại. Hãy để cho người ta yên, phải trở về, trở về...

Tiếng guốc gõ trên vỉa hè vội vã, Tảo gọi theo với hơi thở hỗn hển:

- Mới đó mà cô đi mau quá chừng làm em chạy theo muốn chết.

Nhung khoác áo len và bỏ lại chiếc cổ lá sen.

- Cô muốn đi xích lô để em đón cho.

- Không, về đi.

Tảo cảm thấy ái ngại:

- Có mình cô đi sợ bị tội cao bồi chọc ghẹo.

Mặt Nhung cau lại khó chịu, những vết nước mắt mặn muối đã khô như muốn căng da:

- Nói bằng đó đủ rồi. Về coi nhà; cô đi dạo một vòng cho thanh thản.

Tuy lo lắng nhưng cũng phải quay bước vì ít khi Tảo thấy mặt chủ lạnh băng như thế. Chờ tiếng guốc lê mỗi lúc một xa và tắt hẳn Nhung mới định thần tìm hướng đi. Đi về đâu bây giờ? Đường nào cũng về địa ngục vì cửa thiên đàng đã đóng chặt, đường nào cũng tràn ngập bóng tối vì mất ánh sáng mặt trời. Tình chẳng có mà nghĩa cũng bật tăm. Mười năm làm vợ được những gì? Phải chăng mọi đau đớn chán nản thất vọng đang cấu xé? Các con của mẹ hãy tha lỗi nếu một mai mẹ có làm điều gì không phải. Hãy ráng sống tự lập và cứng cỏi vươn cao như cây tùng cây bách, đừng như mẹ chỉ là một thứ tầm gửi chuyên nấu nướng sống nhờ vào vật khác. Tự dưng Nhung rung mình, ý tưởng chết chóc hiện đến và cứ thế hơi lạnh tràn ứa đến chạy dọc theo xương sống. Không, ai bảo tôi muốn chết? Kẻ thêm sống chính là tôi, kẻ cần yêu đương chính là tôi và kẻ thêm khát hạnh phúc cũng chính là tôi. Chúa ơi, xin cho con bình tĩnh... Nhung lão đảo vịn tay vào gốc me tường đứng không vững.

- Đi đâu vậy cô em?

Một tên thuộc loại du thủ du thực rẽ xe lại cười nham nhở.

Nhung hoảng hốt nhìn quanh, phố xá vẫn đầy người qua lại.

- Lên xe anh chờ về.

Nhung khoanh tay ngang ngực theo phản ứng tự vệ. Cũng may một chiếc xe xích lô đạp vừa trời tới, vội vàng nàng giơ tay ngoắc làm anh chàng cụt hứng vắng tục mấy câu sở sàng hàm chứa đầy sự tiếc rẻ.

Gió mát hây hây, mái tóc Nhung tung bay theo gió như đang phô trương một sắc đẹp tuyệt hảo của Thượng Đế khéo tạc hình trong khi Nhung lại thấy người lạnh buốt. Nàng run rẩy co rút trong chiếc áo lạnh mỏng manh.

- Lạnh há cô Bà Để tôi kéo mui phủ.

Không thấy khách trả lời nên hấn lười biếng không muốn ngừng xe.

- Đi về đâu cô Ba?

Ừ! Đi về đâu nhỉ? Đường về nhà Liễu đã bít ngõ, tới đó làm gì cho thêm hổ thẹn. Một đêm dài nằm chết bên vỉa hè nhà người ta chưa đủ sao. Tưởng khách chưa nghe, câu hỏi tiếp tục vang lên. Nhung đáp bừa:

- Bến Bạch Đằng.

- Bộ tính tự tử hả cô Ba - - Hấn vô tình điều cợt. - - Nước tháng này lạnh lắm không chừng bị sung phổi lại tốn thêm mớ tiền thuốc.

Đã tự tử ai còn cầu sống để vào nhà thương cho bề mặt chồng con. Thằng khùng. Thấy Nhung im lặng tưởng đã đoán trúng tim đen nên hấn đi đến chỗ thiệt tình.

- Hay tôi chở cô đi Ông Tạ ăn tô miến gà rồi về. Trời lạnh thế này được cái gì ấm vô bụng là quên chết ngay.

Vừa nói hấn vừa buông lỏng chân đạp nghe ngóng.

- Vòng lại há cô Ba?

Nhung không quay người lại, giọng nàng lạnh và cứng:

- Anh còn nói nửa lời sẽ không được đồng nào hết nghe chưa!

Miệng nhà quan có gang có thép, miệng kẻ có tiền như một mệnh lệnh đã khóa cứng hai vành môi của anh phu xe. Thỉnh thoảng hấn nghiêng người coi lên nàng, khuôn mặt tái mét mang đầy âm khí làm hấn rùng mình nhưng

vẫn phải nín thở. Linh cảm cho những người đón đưa khách như hấn cho biết sẽ có điều không hay xảy ra nhưng thôi tiền là trên hết, không có tiền về nhà bị vợ đay con nghiền. Mình có lòng nhưng kẻ thêm chết đâu có tai.

- Tới rồi đó cô Ba, cho tôi xin 200.

Tiếng nói phát xuất như ở chốn nào đó làm Nhung giật mình rờ tay trên nệm tìm chiếc bóp.

- Sao đâu mất rồi, anh có thấy nó không?

Hấn điếng người:

- Đùa gì ác vậy cô Ba, không có tiền sao không nói ngay từ đầu?

Nhung lấp bắp:

- Tôi có mang theo mà nhưng ai lấy mất rồi!

Hấn đưa đôi mắt nghi ngờ nhìn Nhung từ đầu xuống đến chân.

- Lúc lên xe tôi nào có thấy cái bóp cái sắc gì đâu.

Không lẽ mình đăng trí thật sao. Nhung nghệt mặt ra trong khi người phụ nhìn chăm chú vào chiếc áo lạnh trên người nàng, nội cái áo không cũng cả hai ngàn bạc nói chi đến hột xoàn cảm thạch đầy đầy. Vững bụng, hấn ung dung lấy thuốc rê ra vắn rồi môi lửa bập từng hơi dài làm Nhung càng thêm luống cuống.

- Cô ngồi đây lâu không tôi chờ cuộc về luôn?

- Không, không...

Nhung xua tay, ánh đèn điện từ xa chiếu vào những ngón tay đeo nhẫn làm nàng tỉnh trí. Tháo vội chiếc nhẫn nhỏ nhất ở ngón út Nhung nhét vào tay người phụ xích lô:

- Anh thông cảm cầm đỡ chiếc này nghe.

Hấn không ngờ khách lại ngớ ngẩn đến thế, có phải kẻ sắp chết nên không còn thiết tới của cải? Chiếc nhẫn đáng giá cả 5 ngàn bạc, kẻ có lương tâm như hấn không cho phép làm thế.

- Dạ tôi không dám nhận đâu cô Ba.
- Vàng thật mà. Nhưng ngạc nhiên.
- Dạ, nó thiệt nên mắc lắm, hay tôi cứ ngồi đây chờ chừng nào cô trở lại cũng được.

Sự tử tế quá độ làm Nhung khó chịu vì buống bận:

- Tôi hẹn với người quen và về chung xe với họ nếu anh không lấy thì thôi vì tôi cũng chẳng có tiền để trả.
- Vàng bạc cho mà không lấy là ngu nhưng nó lớn quá không đáng với công của tôi. Hay cô cho tôi biết nhà hôm nào tôi ghé lấy cũng được.

Nhung thở ra:

- Tôi không có nhà cửa chi hết.

Hắn nhìn ra bờ sông cho gió thổi ngược mái tóc đang trước để khỏi vướng lòa xòa nhưng mắt vẫn không rời chiếc áo Nhung khoác trên người. Cái áo đẹp thật nó bằng một loại lông tơ màu đen bóng mượt, cái áo làm người đàn bà sang trọng bội phần nếu có làn da trắng nuốt, vợ hắn mà được nó thì sung sướng phải biết. Hắn chỉ nhìn thèm thường chứ không dám mơ ước vì người thiếu phụ này coi bộ đang trúng lạnh.

- Hay là như vậy nhé, anh mang cái áo lạnh của tôi đi bán trừ tiền xe, còn bao nhiêu giữ làm của riêng.

Hắn không thể ngờ Nhung đã đọc được ý tưởng của mình nên tuy sướng run miệng hắn vẫn còn đái bơi:

- Trời khá lạnh đó cô không chừng...

Nhung cởi vớ ra và ném trên ghế xe.

- Nếu anh có vợ hãy giữ lại cho chị ấy mặc. Khó kiếm được cái thứ hai vì chồng tôi gửi mua tận bên Pháp.

- Dạ cảm ơn cô.

Chiếc áo nhẹ và xốp như tơ, nó thật hiếm hoi như lời Nhung đã nói, kỷ niệm

năm thứ 8 hai người lấy nhau và cũng là kỷ niệm cho những tháng ngày trăng mật. Nhưng nhìn theo hơi chút nuối tiếc tuy lòng nàng đang lạnh lùng tưởng hơn thép. Đã hết tình hết nghĩa thì còn giữ làm gì cho ra vẻ hình thức...

Gió từ bờ sông thổi vào khá mạnh làm những chiếc dù cây đủ màu sắc bay phàn phật. Đầy trong công viên người ta kê bàn ghế cho những thực khách ngồi. Mùi khô mực cháy xém bên những lò than hồng, hàng nghêu sò, hột vịt lộn bày một dọc bốc mùi thơm nực mũi. Nhưng nuốt nước miếng và cảm thấy bụng đói cồn cào. Từ chiều đến giờ chưa hột gì trong bụng - Kẻ đi tìm chết mà còn cảm thấy đói khát thì nào đã muốn chết - Nàng vượt qua đám sân cỏ để ra khỏi dãy hàng ăn giữa tiếng huýt gió liên tục của bọn con trai. Xa xa vài cặp ôm nhau tình tứ dưới những rặng dừa rợp lá. Vòng theo bến tàu là những dãy lan can bằng sắt cao hơn ngực nối nhau dài vô tận, trông kiên cố với những chấn song to hơn ngón chân cái nhưng lại toàn lỗ hổng rộng bằng cái thúng để cho những kẻ nào muốn tự tử như nàng chui qua dễ dàng.

Đi dọc hết con đường nhỏ tráng bằng ciment, xuống cuối dãy gần đó vài con tàu của Hải Quân chìm khuất trong vùng bóng tối, những gợn sóng theo gió đập mạnh vô mạn tàu ỉ ầm. Trên tàu không một ngọn đèn cũng không người qua lại, có lẽ là số tàu hư mượn bến để chờ tu sửa. Nhưng đứng tựa vào lan can, hơi lạnh từ cột sắt tỏa nhanh thấm qua lòng bàn tay ngấm vội trong người làm nàng rùng mình. Nỗi buồn được dịp loang mau... Hình ảnh Tùng lại hiện ra với lời lẽ sống sượng dơ bẩn, với hành động thô bỉ thú tính, với bộ đồ rách tan nát và những vết bầm, trầy trụa hằn trên da thịt. Người Nhưng quay quay, nàng vịn chặt vào thành sắt nghe văng vẳng bên tai như có tiếng con nàng réo gọi. Và rồi khuôn mặt Tịnh chợt đến, đôi mắt buồn và tuyệt vọng. Không, em không muốn chết đâu, Tịnh ơi. Vì khi còn yêu là người ta

còn hy vọng để bám víu, còn nghĩ đến nhau là vẫn còn cơ hội để gặp gỡ...

- Đủ chưa Nhung đi về thôi.

Tiếng nói nghe thật gần nhưng cũng thật xa, Nhung giật mình quay lại để rồi trời đất như quay cuồng, đôi chân nàng quỵ xuống và cả khối người lạnh toát ngã đổ trong vòng tay Tịnh.

Giọt Nước Mắt Thủy Tinh

Chương 14

Tình yêu bùng sống đang hâm nóng hai thân thể, như loài chim sẻ cắn nhau chí chết rồi mới chịu gần nhau. Nhung áp mặt vào ngực Tịnh nghe nhịp tim cùng thồn thức; con người ngạo mạn đang đầu hàng trước tình yêu để vòng tay đan mỗi lúc một chặt.

- Nghệt thở em Tịnh.

Tịnh bàng hoàng nói rộng vòng tay giọng gần như nghẹn lại:

- Sao đại vậy?

Chẳng biết giải thích thế nào với sự hiểu lầm vô cùng dễ thương ấy. Có phải định mệnh sắp đặt hay trên thượng giới đang bày một ván cờ người mà Nhung và Tịnh là hai thí điểm đầu tiên?

- Đừng giận nữa nha!

Tiếng Tịnh vẫn vang đều đều bên tai, Nhung rùng mình, mùi da thịt người yêu làm đầu nàng váng vất.

- Trời lạnh thế này mà cho chiếc áo thật là khờ...

Nhưng không còn nghe thấy tiếng Tịnh nói; nàng lịm đi trong vòng tay đắm chìm với ngất ngây êm đềm, giọng nàng nhừa nhựa như đang phi bạch phiến:

- Anh nghĩ sao lại đi tìm em?

Câu hỏi có lẽ hơi thừa vì Tịnh chỉ cầ nhẹ chiếc cằm tua tua những sợi râu cứng lên vùng tóc mai gần nơi trán của Nhung:

- Bé con, ôm như vậy chưa đủ trả lời hả?

Không còn gì ngớ ngẩn bằng đối đáp trong lúc này. Nhung vòng hai tay qua cổ Tịnh kéo thật sát, mảnh vải không còn là khoảng cách ngăn. Nàng thấy hai thân thể như đã nhập thành một, bỗng bồng bập dềnh như đang trôi nổi trên một giòng sông, giòng sông với những làn gió mang hơi nóng của vùng nhiệt đới; người nàng nóng ran lên bùng bùng với đôi môi khô lạt và khát khao một giọt nước mát:

- Gọi tên em đi Tịnh.

Nhung ngửa cổ chờ đợi để rồi tham lam đưa môi tìm kiếm.

- Gọi tên Nhung đi anh. Đi anh.

Nhung chồm lên cắn vào tai người yêu hờn trách.

- Em nhai nó bây giờ.

Tịnh mỉm cười giọng ngây ngật:

- Nếu không gọi thì cắn à?

- Ừ hứ!

Tịnh buông tay che lấy hai vành tai.

- Em không đùa, gọi tên em đi.

Tịnh bướng bỉnh:

- Không.

- Tại sao?

- Đừng hỏi tại sao.

Tịnh gỡ tay Nhung đi vòng ra sau gốc cây lấy một vật giấu sau lưng.

- Biết cái gì không?

- Quà của em? Nhung hỏi lại.

- Còn lâu, trả 500 đây.

- Em đâu có tiền.

- Thế chiếc nhẫn ở ngón tay út.

Nhung đỏ mặt.

- Ai ngờ nhớ dai như vậy. Lúc đó anh ở đâu?

- Làm tài xế xe ôm lẻo đẹo đằng sau.

Nhung ngăn người:

- Em đâu nghe tiếng máy rí bô của anh.

- Ngốc quá, nếu nổ máy sẽ bị nhận diện đành phải đạp theo rã cả cặp giò.

Tịnh khoác lại chiếc áo lên vai Nhung

- Cũng may, phải làm dữ tên đó mới chịu cho chuộc. Cảm khờ như vậy nữa.

Nhung cười rạng rỡ:

- Khỏi cần cảm vì bây giờ nó đã là chiếc áo anh tặng. Một kỷ niệm tuyệt vời nhưng hơi thừa vì có anh em đâu cần áo lạnh.

- Phét lác.

Tịnh hay có lối đối thoại quá ngắn gọn đôi khi thiếu cả danh từ động từ và cả chủ từ nhưng không hiểu sao Nhung thấy nó vẫn ngọt ngào dễ yêu vô cùng.

Nàng cất giọng âu yếm:

- Nhưng dù nó có mềm mại cách mấy cũng vẫn thua vòng tay của anh.

- Ú ừ.

- Không tin thử ôm lại mà xem.

- Đừng vớ vẩn nữa, về đi khuya lắm rồi.

Nhung vờ ngây thơ:

- Về đâu vậy anh?
- Bé con khờ khạo, không về nhà còn muốn đi đâu?
- Em sợ gia đình anh không bằng lòng.

Tịnh gãi đầu:

- Đừng đùa nữa, biết là tôi đầu hàng rồi mà.

Nhưng không buông tha:

- Đầu hàng sao còn xưng tôi?
- Không sửa được nữa vì quen rồi. Mà cho dù không quen cũng không muốn sửa. Nhưng hiểu ý tôi chứ!

Nhưng gật đầu giọng buồn buồn:

- Nghĩa là tình mình không bao giờ có điểm tới?
- Chắc chắn như thế!
- Cho đến muôn đời?
- Ừ hử.

Nhưng vòng tay ôm chặt lấy Tịnh, mắt long lanh ngấn lệ:

- Sao anh mãi cứng lòng?

Tịnh rùng mình:

- Để tôi gọi xe Nhung về nhé!
- Về làm gì?
- Để ngủ, bé con. Đừng hỏi cắc có nữa.
- Không có ai thoa lưng khó ngủ lắm.
- Gọi con Tảo cào lưng cho.

Nhung trề môi:

- Tàn nhẫn.
- Tàn nhẫn mà theo đến đây sao?
- Mình đâu có những phút thân tiên như thế này. Cho em ngồi với anh hết đêm nay.

- Đừng dại, cuộc sống cần phải có ngày mai.
- Anh vừa nói dù ngày mai cũng không có điểm tới cơ mà?
- Không có điểm tới nhưng vẫn có ánh sáng mặt trời, vẫn có tiếng chim ríu rít hót và có tiếng nước chảy róc rách.
- Như những tuần qua?

Tịnh cào nhẹ nhẹ trên vai Nhung vỗ về:

- Chuyện qua rồi, đó cũng là một lối thử thách tình cảm.

Nhung ngả đầu trên vai người yêu:

- Thử thách kiểu đó chết mất thôi.

Giọng Tịnh gần như lạc đi:

- Nhìn Nhung đau khổ một mà tôi tiếp nhận đến mười. Cái đau đớn của kẻ bất tài, bất lực trước định mệnh.
- Chứ không phải tự anh tạo cho anh một số mạng?
- Không còn cách nào hơn nữa vì theo tôi nghĩ, nếu phản bội được Chúa thì tôi sẽ phản bội được tất cả mọi người.
- Đừng tự kết án cho riêng anh cũng đừng đeo gông cho chính mình.

Nhung chợt lặng người, nàng đang nói gì thế? Có phải đang biện hộ hay đang tự cởi gông cùm xiềng xích?

- Tịnh, em yêu anh.

Tịnh nhẹ nhàng gỡ vòng tay người yêu.

- Biết rồi, mình về nhé!

- Nói yêu em đi anh.

- Cần phải nghe lắm sao?

- Vâng, nhất là trong lúc này.

- Nhưng ạ! Tình tôi cho em không thể diễn tả bằng lời vì không có ngôn từ nào dùng cho đủ nghĩa.

Nước mắt Nhung trào ra trong niềm cảm xúc, nàng muốn hét to lên để mọi

người biết nàng đang là kẻ sung sướng nhất trần đời, để không gian chia sẻ với nàng niềm vui, để trên giòng sông này, những chiếc tàu neo bến sẽ làm chứng nhân nhưng Nhung không thể thốt thành lời, mọi ngôn từ yêu thương được dồn vào đôi bàn tay vào mắt vào môi và tích tụ tại đó.

- Hôn em đi anh.

Tịnh rùng mình chống đỡ:

- Đừng.

- Anh còn tiếc với em sao?

- Không tiếc nhưng mình nên giới hạn.

- Một lần này thôi. Nhưng kèo nài.

- Một lần rồi sẽ có hai lần, ba lần.

Nhung giận dỗi buông tay hờ hững:

- Một nhà tu thánh thiện và cù lần.

Nhìn vẻ phụng phịu trẻ con của Nhung, Tịnh đùa:

- Bộ dễ trở thành cù lần lắm sao? Nhất là với ngọn lửa nóng như thiêu như đốt.

- Tim chì.

- Tim gì cũng được nhưng đừng để tôi cứ phải vận nội công chống đỡ mà tàu hỏa nhập ma bây giờ.

Nhung cười, tiếng cười trong như pha lê:

- Ít ra cũng phải cho em biết sự yếu mềm của anh chứ. Thôi chẳng đùa nữa, anh sợ thì thôi. Bảo đảm hôm khác sẽ có người năn nỉ.

Trời đêm không một gợn mây, những vì sao lấp lánh trên nền đen xẫm như những viên kim cương đẹp tuyệt vời. Tịnh lắc đầu:

- Vẫn thua mắt em Nhung ạ!

Nhung nhìn Tịnh bằng đuôi mắt:

- Tán khéo đấy chứ.

- Nhưng đã đủ chưa?

Nàng cười chế diễu:

- Đủ rồi thừa cụ ạ!

- Vậy về nhé!

- Không.

- Lì.

- Em phải tập lì để mãi yêu anh.

Hai người nắm tay đi dọc trở lại, gió mát hây hây. Vầng trăng nghiêng chênh chếch chiếu xuống giòng sông đùa trên những làn sóng nhấp nhô tạo thành muôn ngàn lớp bạc lánh lánh.

- Đẹp quá, anh nhìn xem.

- Bây giờ có cái gì mà cho là xấu đâu.

Nhưng cào khẽ vào lòng bàn tay Tịnh:

- Cứ ngạo em hoài vậy. Mà Tịnh nè!

- Gì đó?

- Mình yêu nhau suốt đời nghe anh.

- Ừ hử.

- Đừng xa nhau nữa.

- Yên chí vì có xa cũng lại bỏ về mà thôi.

- Đừng gây nhau nữa.

- Nhưng cũng đừng bỏ tôi trong khung đóng lại.

- Điều đó có lợi cho anh mà.

- Không.

- Vậy là từ mai anh cứ hút thuốc?

- Còn hơn rơi vào những đam mê khác.

- Như vậy coi chừng mất cả chức thầy bổn.

- Mất làm sao được, nhưng có lẽ từ từ cũng phải bỏ thôi.

- Bỏ sớm anh nhé!
- Đừng có dụ.
- Dụ cũng đâu được gì, anh thành cha sớm mình đâu còn được gặp nhau nữa.
- Chứ không phải có người đang thích làm bà bỏ sao?

Nhung ngẩn người.

- Anh muốn em làm bà bỏ thật đấy hả?
- Làm bỏ đã có sao mà phải hoảng hốt lên như thế?
- Bỏ già chỉ biết quần quật lo ngày hai bữa cơm, theo hầu cha như hầu chủ, tàn cuộc đời nơi xó bếp. Chẳng được gì cũng chẳng có công cán gì.
- Không ngờ Nhung lì mà cũng biết nghĩ xa xôi. Tôi cứ tưởng yêu nhau được thấy mặt nhau là quá đủ.

Nhung chép miệng:

- Thấy kiểu này đau khổ lắm, như kẻ đói khát trước mâm cỗ thịt cá ê hề mà không được ăn. Đó là chưa kể những lúc cha có khách mời, hoặc hội hoặc đình đám. Người ta trọng vọng đón rước cha chứ nào thèm để ý đến bỏ già bỏ trẻ. Có may mắn lắm thì cũng chỉ được cha lén lút giấu đút cho nắm xôi miếng thịt mang về.
- Nói gì nghe thâm quá vậy. Cơm khách cơm tiệm nào có ra gì.
- Nhưng cũng cứ phải đi, phải cười và phải nói để hòa mình với họ trong khi để bỏ già thui thủi một mình.
- Vậy chứ khi cha đau ốm bỏ cũng có công thang thuốc hoặc nấu được bữa cháo vậy.
- Còn bỏ bệnh thì sao? bỏ sẽ thui thủi một mình với chai dầu gió, tự cạo tự thoa tự uống thuốc.

Tịnh bật cười:

- Bệnh không tự uống thuốc thì ai uống dùm cho? Không ngờ bé con lại tham lam như thế. Thôi không làm bỏ nữa kéo kẻ lẽ oán trách.

Nhung dừng lại dưới gốc dừa, bóng tối cuối cùng của con đường dài, bên kia là công viên với điện đèn sáng trưng nhưng khách chỉ còn rải rác.

- Bỏ tay ra mình không thể mãi bịn rịn thế này.

Nhung thở dài, vòng hai tay trước ngực giữ độ ấm:

- Mình yêu nhau quá muộn anh nhỉ.

- Đôi lúc tôi cũng nghĩ như thế nhưng rồi tự an ủi vì giá khi xưa mình cưới nhau thì cũng chẳng hạnh phúc và yêu nhau như thế này đâu.

- Em không hiểu anh muốn nói gì?

- Đa số những mối tình đầu đều nhẹ nhàng dễ thương nhưng gặp rất nhiều trắc trở sóng gió vì không kinh nghiệm tình trường.

- Anh muốn nói sự đau khổ biến con người chứng chạc?

- Dùng tiếng trưởng thành thì đúng hơn.

- Như trái cây đã chín mùi?

- Đủ rồi, đừng diễn giải nữa mà ý tưởng tôi bị bẻ quẹo bây giờ.

Nhung bật cười:

- Thoáng nhìn cứ tưởng anh hiền lắm nhưng thực ra anh chẳng khác một con cua lúc nào cũng dơ còng dơ gọng chỉ chực quắp người ta.

- Không là cua sao có càng dài để ôm được Nhung lì?

- Ghét, đã ngang bướng lại còn hay bắt nạt. Đúng là cua lé!

Tịnh cười dòn:

- Định trả thù dân tộc hay sao gán cho cái tên độc địa vậy?

- Không biết, từ mai hễ cứ dờ thói bắt nạt là em kêu cua lé ráng chịu.

- Chịu làm ếch không?

Nhung ngập ngừng:

- Em đó hả?

- Chứ còn ai vào đây nữa.

- Tại sao phải làm ếch?

- Thói đời chỉ có ếch ăn cua chứ cua nào quắp được ếch. Vừa thoáng thấy bóng ếch là cua cắm đầu bỏ chạy.
- Em không muốn làm ếch vì không muốn anh bỏ chạy.
- Vậy đừng có bắt nạt.
- Ai bắt nạt ai? Em hỏi gì anh cũng gắt lên.
- Không thể để leo lên cổ tôi mà ngồi à!
- Minh đã huê rồi sao anh cứ nhắc lại chuyện đã qua.
- Nhắc để mà tránh.

Nhưng nhìn Tịnh bằng đôi mắt mơ màng:

- Chắc chẳng bao giờ mình gây nhau nữa anh hả.
- Biết đâu được, Nhưng lì mà.
- Cua lé.

Cả hai cùng cười, tiếng cười dòn vang của những kẻ yêu nhau. Bỗng nhiên

Nhưng khựng lại và rồi nàng nói bằng giọng hơi khác thường:

- Em cứ nghĩ mình giận nhau vì một nguyên nhân khác.
- Nói tiếp đi.
- Anh bị ray rứt vì tình yêu này, một mối tình mà anh cho là tội lỗi, bất chính.

Tịnh quay đi tránh đôi mắt thật sắc bén đang đâm suốt đáy lòng mình, chàng thở dài:

- Đừng nhắc đến tòa án lương tâm. Minh chỉ có thể chọn được một.
- Và anh đã chọn tình yêu?
- Còn phải hỏi.

Nhưng vòng tay ôm ngang eo Tịnh mặc cho tình cảm lãng đãng trôi.

- Về thôi Nhung.

Nhưng giật mình, nét mặt nàng làm Tịnh lạ lẫm:

- Chuyện gì thế?

- Nghĩ đến lúc bước chân vào nhà tự dung em thấy hãi sợ.

- Sao vậy?

Nhưng cười gượng lấp liếm:

- Cô đơn, trống vắng, xa cách và nhung nhớ.

- Điên vừa thôi, những ngày tháng trước thì sao?

- Khi chưa có anh nó chỉ là một xác chết.

- Bây giờ xác chết đã hồi sinh?

- Vâng, đã hồi sinh...

Giọt Nước Mắt Thủy Tinh

Chương 15

Bà Phán Ngôn ngồi trên tấm phản ngựa nhai trầu bồm bồm, hai chân khoanh vòng tròn làm chiếc quần gấm Hồng Kông màu trắng sữa rộng ống được dịp xòe ra khiến bà đã mập giờ càng khác chi bao gạo biết cử động. Thỉnh thoảng bà đưa nhẹ tay phe phẩy chiếc quạt đan bằng lông chim màu hồng đào có cái cán buộc chùm lục lạc kêu leng keng để làm nhẹ bớt không khí đang căng thẳng. Bên cạnh Tùng im lặng chờ đợi, gương mặt khó đăm đăm hết nhìn mẹ lại nhìn ra ngoài đường cái qua chiếc cửa sổ phủ veil màu trắng ngà được cột sang một bên bằng sợi nơ hồng to tướng.

- Anh có chắc là nó ngoại tình không?

Bà Phán hỏi đột ngột làm Tùng giật mình vì thực ra chưa có một tang chứng

nào cả, và cũng chưa biết kẻ tình địch là ai nhưng con người khôn ngoan từng trải như Tùng hiểu ngay có nhiều đổi thay trong cuộc sống tình cảm của vợ. Phải có một người nào đó...

- Thừa mẹ chắc chắn ạ! Tùng liều lĩnh trả lời khi bà Phán hỏi lại một lần nữa.

Có thể bà vẫn chưa tin lời Tùng vì biết con đâu ai bằng cha mẹ.

- Anh phải biết đây là chuyện hệ trọng, nói có sách mách có chứng; muốn đuổi cổ nó ra khỏi nhà với hai bàn tay trắng thì phải có chứng cứ hắc hời. Nên nhớ bố mẹ nó không phải tay vừa, làm thế nào để khóa chặt mõm họ lại.

Về mặt bà Phán đầy bí hiểm và nghiêm trọng làm Tùng ôm đầu:

- Con chẳng muốn mẹ phải nhọc lòng lo lắng nhưng vì danh dự gia đình mình xin mẹ cố gắng chỉ bảo cho con làm thế nào để mọi tội lỗi Nhưng phải gánh chịu thì mới mong bịt miệng người đời được.

Bà Phán ngừng nhai với tay lấy cái ống nhỏ bằng đồng ghé đưa vào sát miệng, chất nước đỏ lờ lờ như máu loãng được thoát ra thật gọn gàng chỉ vừa đủ thấm ướt đôi môi mỏng cho thêm đỏ.

- Đã sợ thì đừng có làm mà đã làm thì đừng có sợ. Tội lỗi anh phơi bày như thế thì còn che đậy vào đâu mà chả danh với dự?

- Nhưng dù gì con cũng là đàn ông, có đi tứ xứ cặp 5, 7 cô thì đã mất gì? Mà thằng đàn ông nào chả vậy nhất là người có địa vị và tiền bạc như con.

- Địa vị, tiền bạc? - - Bà Phán trề môi - - Đó chỉ là lối biện luận của kẻ ngu xuẩn. Tôi chẳng bênh vực gì cho nó nhưng thấy anh cũng quá đáng lắm. Vợ nọ con kia cả bấy cả đàn sau này có bị quả báo thì cũng đừng có trách hờn. Thấy mẹ chỉ trách lửng lơ lại pha vào nụ cười dễ dãi làm Tùng vững bụng, chàng nhắc khéo:

- Bây giờ con phải làm sao?

- Anh còn muốn tôi phải làm gì nữa, gia đình nó đã không lấy có anh lừa dối bê tha để trách cứ bố mẹ anh thì mình cũng phải biết điều một chút chứ!

- Chẳng ai bới móc đóng gạch vụn.

- Nhưng khôn nổi đóng gạch vụn ấy lại nằm lù lù ngay trước cửa nhà thì có ngu dại đàn độn cách mấy cũng phải tìm cách xúc nó đi.

Bà Phán im lặng ngẫm nghĩ một hồi rồi chép miệng:

- Mà tôi cũng lấy làm lạ tại sao con vợ anh có thể nhẫn nhục được đến như vậy chỉ biết xiu lên xiu xuống, chết đi sống lại mấy lượt rồi cuối cùng đành chấp nhận.

- Mẹ làm rồi, cái vỏ chấp nhận bề ngoài chính là mầm mống của sự chống đối mãnh liệt, nếu không nó đã chẳng bắt con quỳ cả giờ để năn nỉ.

Dĩ nhiên Tùng đã thêm bớt chút đỉnh cho câu chuyện trở nên lâm ly bi đát mong làm sôi động lòng mẹ. Thực ra bà Phán Ngôn chẳng tử tế gì với con dâu. Câu chuyện Tùng kể không có lý do chính đáng để có thể làm lớn chuyện nên bà vẫn giữ thái độ từ tốn. Nay Tùng phải phủ phục dưới chân vợ quả là một điều điểm nhục gia phong không thể tha thứ được. Đối với bà nó còn nặng tội hơn cả chuyện mè nheo của Tùng. Dù xã hội có đổi mới mặc lòng, dù luân lý có cải tiến cách mấy đi chăng nữa cũng mặc, đã ở trong gia đình bà là phải chịu một phép trên ra trên dưới ra dưới, vợ là vợ chồng là chồng không thể lẫn lộn.

Bà Phán chịu ảnh hưởng theo Khổng giáo, lấy tam tòng tứ đức làm đầu, nhưng lại không du di theo thời đại, giữ những điều hay và cần loại bỏ điều dở. Bà cho rằng phụ nữ chỉ là một công cụ; nếu cần có thể mang vợ ra giết hoặc dâng hiến để lập công như thời Đông Châu Liệt Quốc. Chứ có lý nào rề đòi úp lên trên nôi. Nay xưa chẳng hiểu con dâu bà có tại gia tòng phụ không thì bà không cần biết nhưng đã xuất giá là phải tòng phụ Nó có tòng cái gì đâu, hễ nói động đến là cứ im lặng như khinh bỉ không thèm trả lời;

com nước thì đẩy cho con ăn đầy tớ; manh quần tấm áo của chồng không biết khâu vá, hờ một chút là mang ra tiệm. Mặt mày chỉ quét phấn bôi son như nhát ma chứ đẹp để gì. Ăn nói thì cũng chẳng khúm núm cung kính trước mặt chồng. Còn hạnh thì như vậy đó; có hạnh có nét sao bắt chồng quỳ. Làm đàn bà mà tam tòng tứ đức - - theo quan niệm của bà - - không có là thứ vứt đi, thứ lạc chợ trôi sông, thứ con mắt nét. Bà Ngôn nhảy dựng lên như bị Ong đốt:

- Thằng khốn, sao đến giờ này mới bảo tao? Chuyện to gan như thế tao phải mang con mẹ nó ra mắng vốn chứ, ngần ấy tuổi đầu không biết dạy con để nó tác yêu tác quái. Ngừ ầy gọt đầu bôi vôi là vừa.

Nãy giờ Hoa và Luyến nằm dài trên ghế salon gần đó đọc báo nhưng thực ra đang để tâm theo dõi cuộc đàm thoại giữa mẹ và anh. Chẳng có gì sôi động, nhàm và thường như bao nhiêu cặp vợ chồng khác nhưng lúc Tùng làm cho mẹ đay nghiến được Nhung thì hai cô nhìn nhau nheo mắt lòng mừng khắp khởi. Ít ra cũng phải thế, thời buổi này mà một ông thiếu tá phải quỳ xướng chân vợ là chuyện chẳng chơi. Chiến trận chắc chắn sẽ sôi động và người chị dâu tuy xinh đẹp nhưng thế cô kia sẽ ngã gục. Bấy lâu nay chị dâu em chồng ngấm ngấm chống đối nhau nhưng có sự hậu thuẫn của Tùng sau lưng vợ nên hai cô đành lép vế. Nào ngờ trái đất tròn, những tư tưởng ti tiện thường gặp nhau, những con người thâm độc nham hiểm mới thấy rõ lòng nhau để mà moi gan mổ ruột...

Bà Phán chột lên giọng, tiếng the the vút cao sắc như dao cau làm đứt những ý tưởng đang có trong hai cộ Không ai bảo ai Hoa và Luyến bò rột dậy.

- Tao tưởng nó hiền lành ngu xuẩn thì còn cố nhịn nào ngờ nuôi khi rình nhà, phải lôi con khốn ra dân một trận. Nào nói cho mẹ nghe thằng nhân tình nó ở đâu nghề nghiệp ra sao?

Tùng áp ứng đến vài giây. Biết tánh mẹ nóng nảy nhưng không ngờ chỉ một

câu châm ngòi mà kích động bà lệ đến như vậy.

- Cả đời tao có lẽ chỉ đi đánh ghen cho chúng mày. Hôm nọ tưởng dần xác con Liễu nào ngờ nhìn thấy 4 thằng cháu làm tao êm luôn. Như thế ai chẳng biết tao hiền lành phúc đức, có biết giận ai ghét ai bao giờ. Cơm chay tao ăn mỗi tuần, chùa chiền tháng nào tao chả cúng vái nhưng con giun xéo lắm cũng phải quằn. Cái thứ dĩ không nên nét tao mang ra giữa chợ lột áo lột quần rồi đuổi cổ ra khỏi nhà xem có biết nhục không.

Hoa ngồi nghe mà run đôi vai ra chiều bị kích thích mạnh; có lẽ không nhịn nổi sự ganh ghét cô vợ buột miệng:

- Rồi tội nhỏ làm sao hả mẹ?

Mỗi câu hỏi như một nhắc nhở để quyết định cho số kiếp của Nhung, tội nghiệp con thiêu thân ngu dại đã muốn chết trong vùng ánh sáng.

- Đuổi mẹ bắt con, tao hỏi chúng mày tiền của ai nuôi cho chúng khôn lớn đến ngần ấy.

- Nhưng còn bên gia đình chị ấy lỡ họ đòi bắt cháu ngoại?

Bà Phán ngừng nhai trầu, đôi mắt sáng quắc nhìn vào nơi vô hình:

- Bước qua xác chết của tao. Nên nhớ xưa nay tao chỉ nói một lời.

Luyên xen vào, thật là một lực lượng hùng hậu:

- Ít ra cũng phải có lý do chính đáng vừa hợp tình mà còn phải hợp pháp nữa.

- Chúng mày nên nhớ xã hội này chỉ cần tiền là xong hết đang trắng cũng thành đen. Hơn nữa anh chúng mày không phải là một tướng tá đang hét ra lửa à?

Hoa quay sang nói nhỏ với Luyên:

- Mẹ đã muốn "cả vú lấp miệng em" thì cần gì phải có lý do.

Bà Phán nghe được lờm con gái:

- Nhưng tao vẫn không muốn mang tiếng ác độc. Còn đòi chúng mày nữa

nếu tao không ăn ở phước đức thì ai sẽ gánh lấy hậu quả?

Thật buồn cười, loài rắn mang trong người nọc độc đâu biết rằng chỉ một cái ngoạm nhẹ nhàng của mình cũng đủ làm chết người tức khắc. Rắn chỉ biết lẩn trốn hoặc cắn người mà mở miệng nói đến đạo nghĩa nghe thật khôi hài.

- Sao Tùng, anh phải cho tôi biết gốc gác thằng kia để mà giúp anh chứ!

Bà Phán Ngôn có lối nói chuyện rất linh động, mỗi câu nói thay đổi chủ từ một cách nhanh chóng làm Tùng cũng phải cuống lên:

- Mẹ nóng quá không chừng hỏng chuyện.

- Tao chưa tốc váy nó lên là phước, con đi lằng loàn để coi xem còn giữ chức bà thiếu tá được mấy mươi phút nữa.

Hoa ngắt lời mẹ:

- Dục tốc bất đạt, gia đình chị ấy cũng lớn quyền, mình không thể lấy thịt đè người. Cái lý không vững bị họ quật lại là mất cả cháu lẫn danh dự.

Bà Phán ngăn người, Hoa nói cũng có lý. Bấy lâu nay chưa một ai dám cãi lệnh bà và cũng chưa lần nào bà ra tay mà bị thảm bại. Bằng chứng như chuyện của Liễu, cái con tật nguyên đã phủ phục nằm dưới chân bà làm con người và uy quyền bà như được đẩy lên cao hơn, thêm vào đó lời cả heo mẹ lẫn heo con thì tội gì mà không chấp nhận. Đã vừa được tiếng từ bị, thương người lại còn được cả miếng nữa. Còn đàn ông này... Hừ, cái lão Vạn Đồng không phải tay vừa. Dân theo tây học là lý sự và dành quyền lợi phải biết.

- Con tính mẹ để lơ lửng vài tuần cho chúng ló mặt là mình hãy ra tay.

- Bằng cách nào? Nếu chúng không chịu ló mặt thì sao?

- Con sẽ gài bẫy.

- Tùng à! Nó đã gần 30 tuổi đầu, sạn một đồng thì chẳng ngu dại đâu.

- Nhưng sự thật nào dấu được thời gian?

Bà Phán mỗi chân duỗi thẳng ra nói lấy:

- Đấy, thì cứ chờ thời gian, tao chả thèm nói nữa cho phí lời.

- Thời gian là một chuyện nhưng ăn thua là mình biết cách xếp đặt. Mẹ có cách nào giúp con không?

Bà Phán im lặng mở khay trầu, mỗi lần có chuyện gì cần suy nghĩ là bà luôn tay tẽm trầu. Hai bàn tay tròn trịa và ngắn ngủn như trái chuối cau thoăn thoắt trên những lá trầu xanh mơn mớn. Bà ngắt cuống lá, quệt vào ít vôi đỏ, một mảnh cau khô gói lại mà chỉ một loáng đã đầy một đĩa trầu cánh phượng. Chờ mẹ làm đến cái cuối cùng và xếp gọn trong chiếc hộp bằng đôi mồi bóng loáng Tùng mới dám háng giọng như thầm nhắc nhở. Bà Phán bỏ một cánh trầu trong miệng rồi nhìn Tùng dò xét:

- Anh có chắc là nó ngoại tình không?

Câu hỏi đã được nhắc lại nhưng vẫn có tác dụng làm Tùng giật nảy mình.

Lần này không che được đôi mắt già tinh anh:

- Lại con nào cho ăn bùa mê thuốc lú nên về đặt điều nói nhăng chứ gì?

- Đâu có mẹ.

- Tao còn đẻ ra mày mà không biết à!

Tùng đành vờ than thở:

- Mẹ xem, mang tiếng vợ 1 vợ 2 mà có được xơ múi gì đâu, Liễu thì bệnh hoạn với lại nhìn đã phát ón...

- Phát ón mà ngày nào cũng đến? Bà Phán ngắt lời nhìn con lườm yêu.

- Còn Nhung thì từ ngày ấy đến giờ nhất định không cho con ăn nằm.

- Thèm vào cái ngữ ấy. Bây giờ tao bảo thương đứa nào phải nói thật để còn tính.

Có trời cạy miệng Tùng cũng chẳng dám hé lời. Chuyện gì cũng phải giải quyết từ từ. Có bầu thì đã ăn thua gì. Gái già 4 con mẹ còn chấp nhận thì nói chi đến con người xinh đẹp dễ mến như Hạnh.

- Chẳng có ai hết mẹ ạ!

- Tao không tin, nói đi.

Tùng đáp ứng:

- Chỉ là chuyện mua vui qua đường. Ăn chuối phải trả tiền mà thôi.

Bà Phán nhìn con. Cái thằng khá đẹp trai, to lớn vững chãi thế kia mà không vợ bé vợ mọn cũng uống; không chừng chuyện con Nhung bỏ bịch chỉ là tạo dựng để có cớ Tùng dẫn đưa khác về hợp thức hóa mà bà lại sốt sắng lẫn xả vào giúp con có khác nào tự bôi nhọ vào mặt mình. Bà phán đã bằng ấy tuổi lại khôn còn ngoa nữa nhưng vẫn thấy ngán ngán lão Vạn Đồng. Cho nên dẫu ghét Nhung cách mấy bà cũng chỉ biết đứng khoanh tay nhìn con làm là thương sá. Bà đẩy quyền sang cho Tùng:

- Thôi thì tùy ý anh muốn làm gì thì làm, mẹ chẳng có lời cấm cản. Anh cũng lớn rồi chứ chẳng còn nhỏ dại mà không biết suy tính thiệt hơn. Có điều nếu để tay mẹ nhúng vào người đời sẽ nói mẹ ăn ở thất nhon ác đức. Bố mẹ con Nhung lại có cớ để hạch sách hoặc nói ra nói vào. Tao chẳng muốn dây dưa với cái ngữ ấy.

Bà Phán Ngôn nói xong than buồn ngủ rồi đi thẳng vào buồng. Còn lại 3 anh em ngồi nhìn nhau một lát rồi cũng phân tán mỗi người một nơi.

Giọt Nước Mắt Thủy Tinh

Chương 16

- Cua lé, anh đói chưa?

Tịnh giật mình quay lại. Nhung đang lội ngược theo dòng suối cạn đầy sỏi

trắng. Một tay nàng túm hai ống quần tây kéo cao còn một tay cầm bịch nilon đựng đầy đá cuội.

- Xuống đây lội nước mát lắm.

Tịnh lắc đầu:

- Mát lắm nhưng cũng nắng lắm, thôi chả thèm.

Nhung đành tìm chỗ thoai thoải trèo lên và đứng trên đám cỏ xanh giữ cát.

- Tụi nhỏ đâu vậy anh?

Tịnh đưa mắt kiểm tìm trong khi Nhung đã đến chỗ Tịnh ngồi, nàng thấy những chiến lợi phẩm nằm lẫn lóc xuống mặt cỏ đưa tay vuốt những giọt nước từ hai bắp vế cho khô để buông ống quần xuống.

- Tới đây mỗi người một phương - - Tịnh lười biếng trả lời - - Có lẽ hai đứa lớn bày đầu dẫn đám nhỏ đi hái trám rồi.

- Chát ngáy mà ăn được gì? Nhung ngồi cạnh Tịnh rút khăn thấm những giọt mồ hôi rịn trên trán.

- Thì đi cho vui cũng như có ai nghĩ Nhung lại quá trẻ con lội suốt cả giờ mò dưới nước nhặt được vài viên sỏi.

Tịnh vâng vâng từng viên sỏi, mặt bị bào nhẵn vì nước chảy.

- Giống đá vân này quý lắm chứ chẳng chơi.

- Anh gọi đá vân?

- Thì nó có những sọc vàng và nâu không thấy sao.

- Thật đúng uống công em giang nắng - - giọng Nhung phụng phịu - - Tìm mãi mới được những viên đá chông. Không tin anh thử chông cả chục viên lên xem có đồ không.

- Thì ra khi nãy gọi tôi xuống để phụ tìm đá vợ phải không?

Mặt Nhung ửng đỏ, chắc chắn không phải vì râm nắng.

- Nói cho khỏe vào rồi cũng cong đuôi chạy mất.

Tịnh bật cười:

- Con gì cong đuôi?
- Con cắc kè.
- Cắc kè đâu biết ôm người yêu của nó!
- Đừng có ra oai, chứ không phải cắc kè say thuốc Lào hôm ở bến Bạch Đằng. Từ đó cho đến nay chả có thêm lần nào.

Tịnh cười tùm tùm giọng âu yếm:

- Sao đêm kỹ quá vậy. Đã kỹ mà lại sai mới chết. Còn nhớ hôm nọ đến thăm ai ôm cho ngủ? Rồi trời lạnh có ai chịu làm cái khăn cho người khác cuốn tới gần một tiếng?

Nhưng cười bằng đuôi mắt:

- Đàn ông mà so đo tính toán thiệt hơn.
- Nhưng đừng có phét lác chứ!

Nhưng nằm xuống gối đầu lên đùi Tịnh:

- Nhiều lúc em nghĩ thế nào cũng có hôm viện cớ gây nhau để được anh ôm cho đã.
- Đừng vớ vẩn, cấm tuyệt sự gây gổ. Tại sao muốn ôm không thẳng thắn đề nghị?

Nhưng nhìn Tịnh, đôi mắt chàng long lanh nổi bật trên nền lá xanh từ những nhánh cao.

- Em muốn ngay bây giờ.
- Ếch con, đừng phét lác thiên hạ đây không sợ sao? Nằm như vậy là đã chết người rồi.
- Nhưng cua lé đâu có chết.
- Thử tưởng tượng có ai quen trông thấy họ sẽ nói thế nào?
- Em không sợ dư luận.
- Vậy lỡ có bạn tôi đi ngang đây?
- Mấy ông ấy vào trong này làm gì?

- Một lối biện hộ ngu xuẩn.

- Kẻ ngu xuẩn mới không dám ăn trái ổi vừa lượm được.

- Ăn vào để đau bụng à! Nhưng Nhưng đâu phải là trái ổi rơi rớt ngoài đường.

- Ổi trên cây anh không dám hái vì sợ chủ của nó, ổi lăn đến chân không dám ăn vì sợ đau bụng, còn nếu em cắt sẵn đút vào miệng anh có dám ăn không?

- Không.

Nhưng cào nhẹ trên cách tay Tịnh.

- Tại sao?

- Ăn vào giống như Evà ăn trái cấm sẽ biết mình phạm tội và xấu hổ cho tới giờ chết.

Nhưng xúc động vì môi tình thật cao đẹp và trong sạch của Tịnh; nàng nằm nghiêng vòng một tay qua đùi chàng gọi nhẹ nhẹ:

- Cua lé ơi.

- Gì đó?

- Em yêu anh.

- Biết rồi.

- Thèm khát được anh ôm

-...

- Thèm được anh ôm quá Tịnh ạ!

Tội nghiệp thầy tu hiền lành, vòng tay nàng xiết mạnh hơn!

- Cho em hai cánh tay của anh.

- Không.

- Vậy thì cái môi cũng đủ rồi...

Tức mình Tịnh gất lên đồng thời co vội đôi chân làm đầu Nhung tuột xuống cỏ.

- Đau em.
- Cho chờ, cứ quen thói bắt nạt người ta.

Nhưng cười trêu chọc:

- Anh để kiến cắn tóc em sẽ rụng trọc thành ni cô lúc đó em lặn ra ăn vạ đừng có cuống.
- Tôi ngồi này giờ có con nào cắn đâu.
- Tại quần anh dày, tại da anh hôi.
- Ủ hứ! Nói gì nhớ lấy.

Nhưng lặn trở lại ôm lấy chân Tịnh:

- Em chưa nói xong. Anh hôi mùi thịt nướng mà em là lão thợ săn háu đói.
- Tưởng Nhung đói thật, Tịnh đưa tay nhìn đồng hồ, hai chiếc kim chập lại ở số 12.

- Vậy là có kẻ đói bụng. Mình kiếm lũ nhỏ rồi đi ăn một lượt.
- Anh bao há!
- Nhưng không được ăn nhiều như hồi xưa.

Tim Nhung nhói đau; nàng cảm thấy khó thở.

- Chuyện gì vậy?
- Em đau tim.

Tịnh lắc đầu:

- Khéo giả vờ, đau chân cũng để mặc kệ chứ đừng nói gì đau tim. Chả ai dám đụng vào đâu.
- Em đau thật mà.

Ếch con khéo vẽ chuyện khó mà tin được, Tịnh nghi ngờ hỏi lại:

- Tại sao bị đau tim?
- Tại kỷ niệm ngày xưa trở lại và em thấy như đang tái diễn.
- Thì càng tốt chứ có sao đâu.
- Em muốn nói...

- Đừng nghĩ gì xa hơn nữa, cùng lắm cứ như chuyện thần thoại hoang đường và chẳng có đoạn kết.

Nhưng khế thở dài:

- Mình sẽ như vậy cho đến già?

- Làm đôi bạn tri kỷ không thú vị sao? Càng tham lam là tự mình đầu độc chính mình.

Nhưng ngắt lời:

- Em hiểu rồi, khi yêu không được chiếm đoạt, ích kỷ, không được lấy của chung là của riêng?

Tịnh chờ người, thiên hạ bảo bằng tuổi nhau đàn bà bao giờ cũng khôn ngoan hơn đàn ông nhưng Nhung thua chàng đến 7 tuổi cơ mà. Tịnh áp ứng:

- Lại muốn bắt hứa hẹn thề thốt gì cứ nói luôn tiện thể.

Nhưng cười mặt nàng đỏ hồng.

- Hứa chỉ yêu mình em.

- Hứa.

- Cho đến giờ chết?

- Ừ hử.

Nhưng đổi hờn:

- Hứa kiểu thụ động nghe chán bỏ xừ.

- Cua lé chỉ biết thụ động thôi chứ nhìn bên này mà chủ động bên kia là bị đánh toi mạng.

- Em hứa không có đánh.

- Biết đâu mà tin.

- Tịnh ơi. Giọng Nhung đầy khao khát.

- Gì đó?

Tuy trả lời nhưng Tịnh phải đưa mắt đi thật xa, không dám nhìn vào thân hình bốc lửa qua chiếc áo chên ngực với dáng nằm nghiêng làm mộng nàng

gồ cao choán hết vòng eo nhỏ xíu.

- Ôm em đi, tự dưng thấy thiếu thốn quá.

- Như thế nào mới gọi là đủ hả Nhung? Tình yêu tôi cho em không đủ đền bù sao?

Nhung chép miệng, mặt nàng mơ hồ như lạc vào nơi chốn nào:

- Em vẫn có cảm tưởng anh chỉ là cánh chim lạc bị em bắt được, tự trong tâm anh luôn mong được tìm về tổ để nhập bầy.

Tịnh xúc động nhìn sững Nhung, dưới ánh nắng loang lổ, người nàng như một khối lửa đang toa? nhiệt, màu nắng rung rinh làm khuôn mặt đỏ bừng khao khát. Tịnh tắc lưỡi ra chiều trách móc:

- Rồi cũng phải bỏ dòng mắt thôi. Tại sao em không thể cùng tôi hy sinh cái ái tình vụn vặt?

- Với anh là ái tình vụn vặt nhưng với em là cả một cuộc sống còn. Tịnh, mình có nhau nghe anh.

Tịnh nghiêng người kéo lại tà áo kiêu bị gió đùa hờ ra khoảng bụng trắng khiêu khích.

- Ngồi dậy cho tỉnh táo đi Nhung.

Vô tình tạo cơ hội, Nhung nhoài tới kéo Tịnh ngã nằm xuống.

- Em muốn có anh suốt một cuộc đời. Tịnh, đừng để mất đi những gì mình đang có.

- Nhung ơi, càng ngày em càng tham lam. Có biết sự tham lam của em nấu chín cả ruột gan người khác? Tịnh lồm cồm ngồi dậy ôm đầu khổ sở.

Nhìn hình dáng gầy gò xương xương, lòng Nhung nhói đau; nàng cố cất giọng trong trẻo và hồn nhiên như mới từ đâu đến:

- Tại em thích cân bằng hai vế đó mà. Thôi đi anh, mình phải tìm lũ nhóc trước khi bị chết đói.

Câu nói làm Tịnh bót căng thẳng, Tịnh đứng dậy kéo Nhung lên theo.

- Đi thôi, tôi cũng cảm thấy cồn cào ruột gan.

Nhưng dấu tiếng thở dài, nàng lững thững đi sau Tịnh. Có lẽ đúng như lời chàng vừa nói, Nhung tham lam thật. Mới ngày nào chỉ mơ ước được nói qua điện thoại rồi thì khao khát gặp ở nhà, bây giờ hò hẹn đi chơi suốt. Nếu còn tiếp diễn thì chắc chắn một ngày nào đó, như sợi dây thun căng quá độ, nó sẽ đứt mà mất hết. Nhung rùng mình.

- Anh Tịnh, chờ em đi với.

Tịnh hơi chậm bước.

- Đừng để ý lời em nói lúc nãy nghe.

- Sao vậy? Tịnh hơi ngạc nhiên.

- Lâu lâu em bị sốt nên phát ngôn lộn xộn. Mình yêu nhau là đủ và em cũng chỉ cầu mong có thể.

Tịnh trầm giọng thoáng chút xúc động:

- Cám ơn em đã hiểu tôi, đã cho tôi biết thế nào là tình yêu và sự hy sinh.

- Đủ rồi của lé, nói nữa em khóc bây giờ.

Tiếng của lé mới đầu nghe chói tai và đáng ghét quá chừng, nhưng nàng lại hay gọi vào những lúc gay go căng thẳng, hoặc những lúc tỏ sự thương yêu triu mến đã tạo thành mật ngọt khiến Tịnh đắm ra ghiền vì nó vừa mộc mạc giản dị lại vừa tỏ thân thiết ràng buộc từ một gốc tích. Tịnh vờ trách yêu:

- Nhưng à! Tập gọi cho đảng hoàng, cứ của lé của mù loạn xà ngầu lỗ tụi nhỏ nghe được.

- Có nghe thì cũng chỉ biết anh là của lé mà thôi.

- Tên nào chẳng phát xuất từ một nguyên do, không chừng lại tưởng tôi nhìn Nhung riết nên bị gọi như thế!

Nhung tặc tặc chiếc lưỡi:

- Thì đã có sao!

Cả hai dừng lại trên một con dốc đầy những lá khô, lá vàng phủ kín lối đi

giống như một cái bẫy khổng lồ dài oằng, Nhung ngần ngừ:

- Guốc em cao lên dốc thì dễ, mà xuống dốc coi bộ té nhủi.

Tịnh nhìn quanh; hơi xa một con đường nhỏ ngoằn ngoèo giữa hai hàng gai rậm chằng chịt.

- Hay mình đi đường vòng?

Nhung lắc đầu:

- Em muốn cua lé cồng xuống dốc.

Tịnh dầy nẩy:

- Đã lé còn bắt cồng ngã đập ngã dụi cả vào bụi.

- Nếu lỡ vào bụi mình nằm luôn chẳng sợ ai thấy.

Vừa nói xong mặt Nhung đỏ bừng.

- Sốt vừa khỏi, giờ bị phải lại nữa hả?

- Yêu anh em bị sốt triền miên.

- Phiền toái quá. Tịnh thở dài.

- Người bệnh cần thuốc, kẻ khao khát yêu đương cần được chiều chuộng săn sóc.

- Chẳng hiểu sao lãng mạn và nhiều tình cảm như Nhung lại yêu một tên quá sức khô cằn và cù lằn như tôi.

- Ai bảo anh khô cằn sỏi đá? Hôm nọ Ôm em thiếu điều vỗ cả lồng ngực, gầy cả cánh tay.

- Một trường hợp ngoại lệ. - - Tịnh đắm chiêu một lúc rồi mới buông lời thành khẩn. - - Đừng yêu tôi nữa Nhung, em sẽ bị thiệt thòi.

- Tình yêu không tính thiệt hơn. Kệ em, không cần anh phải thương hại.

- Đã mặc kệ thì tự tìm cách xuống dốc. Tịnh đi như chạy vì con dốc hơi nghiêng. Tiếng lá khô được dịp kêu lạo xạo dưới gót giày.

- Anh nắm tay em dẫn xuống? Nhung đưa cánh tay chờ đợi.

- Không.

Giận hờn, nàng vùng vằng ngồi xổm tuột hai chiếc giày cầm nơi tay làm Tịnh che miệng cười. - - Ếch con bắt đầu kiếm chuyện - - Tịnh quay đi mang theo hình ảnh trẻ thơ này nào. Mười năm đã qua mà như mới vừa xảy ra, cái tính trẻ con mãi đuổi theo nàng và có lẽ cho đến giờ chết. Chờ đợi trong im lặng làm Tịnh phải lắng nghe cả tiếng thở của gió, không có tiếng chân bước trên lá khô Tịnh quay đầu lại:

- Không xuống còn cứ ngồi đó mãi?

Nhưng nhăn nhó ra dáng bức dọc:

- Chờ cua lé đi xa ếch mới dám nhảy theo không thôi lại bắt vạ.

Tịnh cười cợt:

- Nhảy xuống không chừng ếch lại được vồ ếch.

- Lúc đó cua tha hồ bò tới quắp.

- Xuống đi đừng ở đó nói chuyện khủng nữa.

- Kệ em, quay đi cho em xuống.

Tịnh đành làm ngơ quay đi mặc dù trong thâm tâm rất muốn chiều Nhưng nhưng đời bao giờ cũng vậy, hễ được đàn chân thì lân đàn đầu. Nhất là Nhung tham lam và hay đòi hỏi số 1.

- Xuống đi chứ bé con. Tịnh lên tiếng thúc dục.

- Em đang lấy thế.

Vừa nói xong đã nghe một vật nặng nề rơi trên lá và một khối thịt đỏ xâm vào hai bắp chân làm Tịnh mất thăng bằng ngã nằm sõng xoài, cũng may mũi chỉ chớm bị hôn nhẹ trên lá. Chưa kịp lấy đà ngồi dậy đã bị Nhung ngoài tới nằm đè lên, nàng úp mặt trên gáy Tịnh.

- Em yêu anh Tịnh ơi.

Lách người ra để ngồi lên mặt Tịnh bưng bưng:

- Không có yêu với thương kiểu nham nhở đó.

Nhung ngồi theo giả vờ phui những vết bụi bám trên quần áo mình.

- Có vậy mà cũng nổi cáu.

Tịnh nhăn mặt:

- Không cáu cũng không được, làm chướng mắt vô cùng.

- Tính tình nóng nảy như vậy có tu đến 10 đời. Nhưng khề gắt:

- Kệ tôi.

Thấy Tịnh giận thật sự Nhung đầu dụi:

- Giá nghe lời em cống ngay từ lúc đầu thì đâu đến nỗi này.

- Chẳng có giá với rau muống gì cả.

- Người ta bảo hiền thì cục, anh đâu có hiền sao nóng tánh dữ vậy?

Tịnh quay đi:

- Đã bảo từ lâu đừng vào người tôi là tôi làm um lên như thế đó.

Nhung chua chát:

- À ra vậy, nghĩa là anh đừng thì được còn người khác là chướng mắt?

- Không có tự tôi hay tự người khác gì cả. Từ giờ cấm cốt nhả nữa, đâu phải ôm được một lần là cứ đòi ôm hoài.

Giọng Tịnh càng lúc càng yếu dần và phụng phịu như một đứa trẻ khiến tự ái Nhung được xoa dịu, nàng cúi xuống phúi ống quần cho Tịnh nhưng bị chàng nhắc chân đi.

- Đừng kiểem chuyện đừng vào người tôi nữa.

- Ô hay dễ mà làm chuyện này lắm sao? - - Nhung nổi cáu - - Em có cảm tưởng anh là một đứa con nít được nuông chiều nên hư hỏng.

- Ai bảo đừng vào người tôi làm gì?

Nhung trả treo:

- Mình ôm nhau cả tiếng còn được, bây giờ em vừa cúi xuống phúi bụi anh lại trách móc. Người gì sống giả dối, hoàn toàn che đậy giả dối. Đã sống giả dối được với chính mình thì với mọi người cũng vậy.

Tịnh gãi đầu khổ sở:

- Nhưng hiểu cho hoàn cảnh và tâm trạng của tôi, đi bên Nhung đã là một đại liều đại ngu rồi đó.

- Nếu hối hận thì về đi em không cản.

- Không hối hận nhưng đừng có tấn công mãnh liệt quá. Nhung à! - - Giọng Tịnh hạ thật thấp - - Nhớ rằng tôi chỉ là một con người; khi lòng yêu thương bị dồn nén tính tình sẽ đâm ra bất thường khó chịu.

Nhung ngẩn người. Tình yêu làm nàng thêm khát được vỗ về âu yếm, và đã không tự kiềm hãm được nên phải đòi hỏi hoặc tìm cách gần gũi. Còn Tịnh, vừa chống trả với bản thân lại phải chống trả với nàng nữa thì tránh sao được những câu gắt gỏng. Nàng nhìn Tịnh bằng ánh mắt nửa xót xa nửa thông cảm.

- Em hiểu rồi Tịnh, ở anh mỗi ngày em học được nhiều điều hay. Có nghĩa là khi quá vui sướng, thất vọng hay chán nản cũng đừng nên để lộ ra ngoài vì đó là cách tự rèn luyện bản thân. Cũng như yêu anh em phải đề nén dục vọng thường tình thì tình yêu mới giữ được sự cao đẹp tinh khiết của nó?

- Cảm ơn Nhung.

- Vậy là từ mai chúng mình không gây nhau nữa?

- Gây hay không ở Nhung mà thôi. À mà này!

- Dạ.

- Hay mình đổi lại cách xưng hô như lúc trước?

- Nếu đổi lại thì lòng anh có bớt thương nhớ?

- Cũng vậy.

- Em không hiểu sao anh sống cho người ta quá nhiều. Em không thể chiều được những đòi hỏi ngu xuẩn của anh. Em cứ gọi Tịnh, cứ gọi anh ời, cứ gọi của lé.

Tịnh thở dài, làm sao có thể nói để Nhung hiểu rõ về chàng, một người đã quyết theo đuổi cho một lý tưởng. Tuy lý tưởng đang bị lung lay nhưng Tịnh

vẫn cố chiến đấu và sẽ mãi chiến đấu tới cùng vì chàng biết rằng sẽ không có mối tình nào lâu dài và bền bỉ bằng tình yêu Thiên Chúa. Thấy Tịnh thở dài, Nhung gãi nhẹ những ngón tay sắc vào lòng bàn tay ấm ấm của Tịnh đùa:

- Tức chết đi được của lé nhỉ!

- Nhung lì.

Cả hai bật cười, cái tay đôi có lẽ Tịnh phải thua vì ngoài tài lì nàng còn nhẹ rất khỏe nữa.

- Nếu mình cưới nhau chắc hạnh phúc lắm anh hử. Chẳng hiểu vô tình hay cố tình Nhung lại bắt đầu tấn công.

- Hạnh phúc hay cãi nhau cả ngày? Tịnh hỏi lại.

- Em hiểu nguyên do sự "sát phạt" của chúng mình rồi.

- Tại sao?

Nhung xiết mạnh tay Tịnh:

- Tại bị dồn nén sinh lý còn nếu mình cưới nhau...

Tịnh gạt ngay:

- Đừng dùng chữ nếu không thôi lại gây nữa bây giờ.

- Vừa xong anh bảo gây hay không là do em cơ mà!

- Nhưng ai bảo cứ nói chuyện đâu đâu. Không lẽ có một câu cứ bắt phải nhắc đi nhắc lại.

- Để em nhắc cho: Tình mình không có điểm tới.

- Cho nên đừng dùng chữ nếu.

- Em hiểu.

Nhung gạt gù chiếc cổ kéo dài như gà đang mổ gạo làm Tịnh phì cười:

- Giờ chịu khóa miệng đi tìm lũ nhóc chưa?

- Vừa khóa miệng vừa phải đi cách xa như bà bố theo hầu cha xứ.

Trúng ý Tịnh cười ha hả hợp với chuỗi cười trong trẻo của người yêu...

Giọt Nước Mắt Thủy Tinh

Chương 17

- Tịnh ơi.
- Gì đó? Khuya rồi chưa ngủ sao còn gọi?
- Em nhớ anh.
- Biết rồi.
- Em yêu anh.
- Ngủ đi bé con.
- Khó ngủ quá.
- Chịu khó ôm cái gối.
- Không, em thêm ôm anh.
- Làm sao ôm được, thôi ôm đỡ cái điện thoại vậy nhé!...

Nhưng ngồi chết sững, mặt tái xanh như chàm; cái máy cassette nhỏ vẫn quay đều đều. Mỗi một câu nói lặp lại như những nhát búa nện xuống đầu nàng, nặng nề, nhức buốt, chát chúa. Thật là một lối tra tấn dã man mà tội nhân đã không còn chút nghị lực hay sức lực để chống đỡ. Nhưng ngồi co rúm, đôi cánh tay vòng qua đầu bịt lấy hai vành tai thỉnh thoảng di động trong khi Tùng vẫn thông thả đưa ống vớ lên môi đùa với khói thuốc, lâu lâu lại bập bập vài hơi theo thói quen. Dáng điệu chậm rãi khoan thai tạo một hình ảnh đối nghịch như bức tranh châm biếm, một vẽ cảnh uy quyền ác độc và một của sa cơ thất thế.

Chán đùa với khói, Tùng ngả người ra hắt ghế salon lim dim đôi mắt nhìn từng biến chuyển trên sắc mặt vợ, khuôn mặt đang cúi gằm như một tù phạm:

- Sao hèn vậy? Có gan nói được mà không có gan nghe à! Đồ tôi tệ.

Người Nhung nhẹ rung lên với những tiếng tắc nghẹn trong cổ họng. Làm sao giải thích được mối tình trắng trong giữa một người đàn bà đã có chồng và một người đàn ông chưa vợ? Người đàn ông bị nhốt trong bức tường ngăn chia đạo và đời, một bức tường bọc đạo lý lễ giáo thật kiên cố đã vượt vòng rào không lẽ chỉ để trao những lời mật ngọt?

Nhung đè nén sợ hãi để khơi dậy trí óc của mình; rõ ràng là có sự sắp đặt tính toán đầy ác ý nên Tùng mới có thể giữ được bình tĩnh như thế vì trên đời chưa có người đàn ông nào còn yêu vợ mà không biểu lộ sự ghen tuông, dù biết rằng càng ghen càng đưa họ đi đến sự đau khổ vì hành động ngu xuẩn đôi khi trở thành dã man tàn ác. Nhưng dù hành động cuồng dại nào nó cũng chỉ có tính cách nhất thời, như chiếc pháo bông nổ xòe một loáng rồi biết mất. Kinh nghiệm cho Nhung biết những người gào khóc la ó bao nhiêu là những người dễ dàng tha thứ bấy nhiêu mà ở Tùng thì không. Chàng vẫn ngồi ung dung, dáng điệu nhàn hạ giết thời giờ qua khói thuốc trong khi với nàng một phút một giây kéo dài như cả ngàn thế kỷ bên chiếc máy đang rè rè kêu. Đầu Nhung muốn vỡ toang, nàng ngược mặt nhìn chồng với đôi mắt đau khổ:

- Tắt đi, đau đầu quá.

Giọng nàng yếu ớt rên rỉ như con thú bị thương làm Tùng cười lớn.

- Tại sao lại đau đầu? Nghe những lời âu yếm với tình nhân mà cũng còn đau đầu cơ à! Không ngờ sinh lý của cô cũng mạnh dữ vậy chứ.

Càng lúc Tùng càng dón nàng vào một góc. Chó cùng cắn đứt dậu. Kẻ chủ mưu gắn máy khâu băng ngay trong điện thoại không phải tay vừa. Nhung cố

giữ mình trong thế thủ mặc dù biết chẳng có gì để chống trả, giọng nàng đọc lại:

- Anh Tùng, em chưa làm gì để anh phải nhục mạ như thế!

- A ha! Đã ăn cướp còn la làng, đã làm đi còn nói đến liêm sỉ. Chờ vác cái bụng thè lè về để nhập nhằng đánh lận con đen đổ cả cho thằng này sao?

Làm rồi nhớ kỹ đi, bảy tám tháng nay tôi có thêm đụng tới người cô không.

Thứ chó chết ai mà màng.

Chẳng khác gì lời nói của dân thất học mà khởi nguồn từ hôm Nhung bị đòn oan. Bị đòn chỉ vì chớm có ý tưởng muốn quay trở về với bốn phận của người vợ, một người vợ đã bị giết chết tình cảm, bị bóp nát hạnh phúc gia đình. Từ hôm đó Tùng trở nên xa lạ và càng xa lạ hơn khi sự đi về của Tùng không còn là một bốn phận hay tình cảm mà là một nhu cầu, về để lấy dần những món đồ quý báu đắt giá trong nhà. Một ý tưởng trong đầu Nhung chợt lóe sáng, bức màn như sắp được kéo ra. Nhung tưởng tượng sau bức màn đó là cả một công trình, là một âm mưu thật vĩ đại mà Tùng đã mất nhiều thời giờ để thâm hoạch. Nhung đã lấy lại sự bình tĩnh, nàng mạnh bạo:

- Anh Tùng, tóm lại anh muốn gì cứ nói thẳng ra.

Tùng gật gù theo bàn tay đang xoa nhẹ trên chiếc dọc tàu, miếng nỉ mềm được dịp cọ sát kỹ lưỡng làm cho chỗ chạm đồi mồi bóng loáng lên. Khi đã hài lòng, Tùng mới bỏ vào chiếc hộp gỗ bên trong là lớp nhung mềm mại rồi quay nghiêng người cất vào tủ buffet.

- Kể ra cũng thuộc loại khá, không khóc lóc van xin là thứ chẳng vừa. Sao không muốn nghe nữa à!

Tùng với tay tắt máy cassette, âm thanh đứt đoạn nhưng nghệt thờ, đè nặng vẫn ôm sát lấy nàng.

- Mình chuyển sang mục khác vui hơn nhé!

Nhung giật mình nhưng không dám ngược mắt nhìn Tùng dò hỏi. Không khí

nặng nề bao quanh, Tùng đứng dậy mở ngăn kéo lấy ra một phong bì dày cộm.

- Coi hình "play boy" không?

Tim Nhung thót lại. Tên quái vật chẳng biết còn giờ trò gì nữa đây. Chẳng thà đánh đấm chửi rủa cũng không làm nàng ghê sợ khinh tởm bằng lối điềm tĩnh nhưng mang đầy vẻ đều giả ác độc của một tay anh chị.

- Sao? Có dám coi không?

Tùng mở phong bì lôi ra và thấy xấp hình lên mặt bàn. Những tấm hình xòe đều theo thứ tự như bài cào.

- Anh chị tình tứ thế này, đầu gối tay ấp, má kề má môi kề môi chẳng trách hờ hững với chồng là phải.

Mắt Nhung dính liền trên những tấm hình đủ kiểu đủ màu sắc. Màu áo vàng nàng mặc hôm đi chơi suối với Tịnh nổi bật dưới nền lá cây xanh thẫm. Đầu nàng bắt đầu quay tròn, khúc phim được ráp nối có thiếu một chi tiết nào đâu. Thật là tay chụp hình tài tình và chuyên nghiệp vì những cử chỉ rất tầm thường mà khi vô hình lại giống như một lối khiêu dâm. Nhung nhắm mắt lại mỗi một. Làm thế nào để bênh vực cho anh đây Tịnh. Có phải tình ngay mà lý gian hay chỉ vì tính cốt nhả, đòi hỏi quá nhiều của em để giờ này anh bị mang họa!

- Không dám coi à!

Tùng chồm người vơ xấp hình tung lên cao cười ngất. Tiếng cười ngạo nghễ của một tên thắng trận. Tội nghiệp những tấm hình vô tội rơi tủa tủa trên đầu trên cổ Nhung, nàng vòng vỏi cánh tay che lấy đầu như thể tự vệ.

- Yên chí đi, hôm nay cô sẽ không mất một cọng tóc. Nên nhớ rằng chẳng ai đi đánh một con cùi con hủi để lây bệnh qua mình.

Sau câu nói Nhung cảm thấy phân nửa gánh nặng bị lấy đi, ít ra thân thể nàng cũng không đến nỗi nào bầm dập, tuy nhiên giọng Nhung vẫn đứt

đoạn:

- Tùng, có phải anh muốn ly dị không?

Tùng lắc đầu kèm theo nụ cười khinh bỉ thay câu trả lời.

- Nếu không anh lôi chứng cứ này ra để làm gì?

- Để làm gì lát cô sẽ biết khi nhân tình cô đến đây.

Nhung hốt hoảng la lên:

- Tại sao lại lôi thầy Tịnh vào trong này?

Tùng cười khẩy:

- Đừng vờ thơ ngây cụ. Không lẽ tôi lại khùng điên lôi thằng cò bơ cò bắt nào vào đây để làm trò hề?

- Nhưng thầy Tịnh có làm gì đâu. Giọng Nhung yếu ớt.

- Thầy, thầy cái củ đếch. Thằng Tịnh nghe rõ chưa? Ở đây chỉ có thằng Tịnh mà thôi.

- Anh không có quyền gọi người ta bằng thằng.

Tùng gằn giọng:

- Không có quyền hả?

Một cái tát nảy lửa tiếp theo hằn năm dấu ngón tay in trên gò má Nhung.

Vừa xong Tùng bảo không thèm đánh một con hủi để lây bệnh, mới đó mà đã quên lời. Máu nóng bùng bùng dồn lên mặt, Nhung nhìn Tịnh bằng đôi mắt căm hận:

- Tướng tá gì lại có thứ đốn mặt như anh. Con người vô học thức.

Tùng ngồi xuống ghé cổ dần cơn giận:

- Vợ con lão lêu; tội lỗi như thế mà còn vênh vênh cái mặt.

Nhung cột lại mái tóc vừa bị xổ tung, giọng nàng gần như lạc:

- Anh chưa hiểu nguyên do gì đã kết án, chụp mũ. Bằng này tám hình đâu đủ bằng chứng buộc tội.

Tùng cười lớn, giọng đều đặn:

- Còn định cởi quần áo làm chuyện đó nữa hay sao? Xấu như thế chưa đủ à! Nhưng ngồi lên ghế đối diện với Tùng và lấy lại uy thế:

- Có xấu thế nào cũng không bằng anh. Tội lỗi sờ sờ trước mắt mà lo đi bơi móc chuyện người khác.

- À thì ra ông ăn chả bà ăn nem. Tôi có vợ bé, vợ tôi cũng có chồng bé. Trời Phạt xuống đây mà coi, loạn luân, dâm dăng.

Nhìn Tùng dơ tay múa chân như một phường tuồng, Nhung khinh bỉ:

- Nếu anh nông cạn tôi sẽ giải thích để anh hiểu. Hôm ấy tôi đi chơi ở suối Lồ Ô có tất cả mọi người, anh viện cớ ăn cưới rồi lén rình chụp những tấm hình giả trá này. Có con Tảo con Tư và ba đứa con làm chứng cho tôi. Hơn nữa nói chuyện với Tịnh giữa thanh thiên bạch nhật, giữa chỗ đông người qua lại thì không có gì là tội lỗi cả.

Tùng hừ trong cổ họng:

- Giữa chốn đông người mà còn làm chuyện dâm ô như thế thì cô đã coi trời bằng vung, coi thằng này như mù như câm như điếc. Đã vậy còn leo mép, cãi khá giỏi nhưng cãi gian, cãi ngu xuẩn. Liệu thiên hạ tin đám con ở của cô hay tin những tấm hình này?

Mặt Nhung hơi biến sắc:

- Có nghĩa là anh cố tình mang nó để rêu rao với mọi người?

- Lẽ dĩ nhiên, lần này xem cha con lão Vạn Đồng có còn dám vác mặt đi tới đâu. Thật là một người làm xấu cả dòng họ.

- Tôi cấm anh không được nói động đến cha mẹ tôi. - - Giọng Nhung giận dữ, như con chó bị thương đang say máu - - Cha mẹ tôi chưa hề ngửa tay nhận của anh đồng xu các bạc, cũng chưa bao giờ làm mất lòng gia đình anh. Ngay chuyện Liễu, nó to tát vĩ đại thế kia mà vẫn không một câu chỉ trích hay hờn trách. Chỉ biết nhìn tôi chết lên chết xuống, chỉ biết an ủi bằng lời mà trong lòng đau đớn uất ức. Không phải cha mẹ tôi yếu hèn, cũng không

phải ngu xuẩn buông xuôi bất lực mà chỉ vì thương tôi. Chính tôi đã năn nỉ van xin cha mẹ tôi đừng làm lớn chuyện. Vì nếu anh xấu hổ, anh nhục nhã bị người đời khinh chê thì tôi nào có vinh dự gì. Tại sao tôi biết giữ thể diện cho anh, biết bưng bít những lỗi lầm cho anh mà anh lại đối với tôi ác độc, lòng lang dạ thú như thế? Hèn mọn - - Nhưng ngưng một chút để thở, giọng nàng nghẹn lại và nước mắt chỉ chực trào ra - - Hèn mọn, anh như thế bảo sao tôi phải mãi yêu thương.

Tùng ngắt lời, châm biếm:

- Đúng rồi, làm sao yêu thương tôi được khi cô đã có người yêu, có người để ôm ấp.

- Im ngay, hồ đồ quá sức.

Tùng chồm người lên gần từng tiếng một;

- Đừng thấy thằng này im nhịn mà lớn tiếng miệt thị.

Nhìn củ đấm nắm lại dứ gần mặt, Nhung căm hờn:

- Khi nào xã hội này mới chấm dứt cảnh đàn ông đánh đàn bà. Đứng bên ngoài nhìn vào người ta sẽ nghĩ anh là hạng người nào. Dân thất học cũng chưa đến nỗi hạ cấp đề tiện như thế. Tôi nói thật có đánh chết thì tôi vẫn khinh bỉ anh. Tiếc 10 năm chung sống với một thằng mọi.

Bốp bốp, hai cái tát nảy lửa nhanh như điện chớp. Cả vùng mang tai ửng màu đỏ tía vẫn không làm Nhung ngừng nói:

- Quân vô loài, tôi thù hận anh vô cùng, đồ súc vật.

Tóc Nhung thêm một lần xổ tung, vùng tóc bị xoắn mạnh theo đà kéo của Tùng. Đau đón bầm dập từ tâm hồn đến thể xác nhưng không hiểu sao Nhung lại muốn chiến đấu tới cùng. Bao uất ức từ lâu bị đè nén được dịp tuôn ra:

- Không ngờ vừa ăn cướp vừa la làng, anh có vợ có con còn lừa dối gia đình, lừa dối cha mẹ và lừa dối luôn cả lương tâm tư cách để cưới tôi. Anh là thứ

chó rêu khắp phố phường, tôi cảm thấy nhục nhã có người chồng như anh.

Không, không phải chồng, một con heo nọc thì đúng hơn.

Tùng hất ngược tay, cái đánh khá nặng làm Nhung ngã ngửa ra sau. Nhung gào lên:

- Anh không được quyền đánh tôi, dẫu thế nào đi nữa cũng còn có mẹ có cha
Anh vuốt mặt phải nể mũi...

- Đây, nể mũi, này vuốt mặt.

Những cú đánh đi theo từng câu nói không ngừng giáng xuống thân thể

Nhung. Tùng đang sôi tiết vì sự đốp chát hỗn láo của vợ kèm theo những rẻ khinh nên không còn phân biệt phải trái. Người ta giết nhau cũng chỉ vì thái độ khiêu khích. Không có cái đại nào bằng cái đại chộc cho chó điên cắn; và Nhung đã làm việc đó...

Giọt Nước Mắt Thủy Tinh

Chương 18

Chỉ một tiếng chuông vang, một câu nói ngắn ngủi mà không hiểu sao lại đủ tác dụng làm Tịnh bồn chồn lo lắng. Hết đứng lại ngồi, cuối cùng chịu không được Tịnh rời phòng khách đi về phía cuối dãy. Ngõi biệt thự 2 tầng thật đồ sộ rộng lớn nằm chênh vênh đủ tạo khoảng cách biệt dù chung quanh toàn là những căn nhà ngói Khang trang bao bọc. Từ lâu lắm Tịnh không vào phòng học riêng của mình. Gọi là phòng đọc sách hay thư viện thì đúng hơn

vì chung quanh tường đóng toàn kệ gỗ cao gần đụng trần và tất cả các loại sách được chọn lọc từ năm tiểu học cho đến hết đại học đều giữ đủ. Đó là không kể những bộ sách quý hoặc những truyện dịch nổi tiếng của các văn hào trên thế giới. Sách được xếp chạy vòng 4 chung quanh che kín khoảng tường trắng làm vừa bước vào khách đã dội ngược vì cảm tưởng mình sẽ biến thành con mọt sách.

Tịnh đóng cửa phòng đến bên chiếc ghế nhỏ kê gần cửa sổ được ghép bằng kính trong, lấy ánh sáng từ ngoài vào nên dù không bật đèn trông vẫn sáng sủa dễ chịu. Qua chiếc khăn phủ vừa được kéo ra, một lớp bụi mỏng theo đó rơi xuống chân ghế. Chiếc "rocking chair" bọc nhung xám - sinh nhật thứ 14 của Tịnh cho đến nay vẫn còn được lưu giữ - kỷ niệm với bao tháng ngày ấu thơ miệt mài bên sách vở nối tiếp cho đến lúc trưởng thành. Nhà con mọt mà không hiểu sao khi quyết định vào chủng viện lại được cha mẹ chàng nhiệt liệt khuyến khích. Có lẽ sự ước ao dâu con và cháu nội không đủ mãnh liệt bằng có con được chọn làm môn đệ của Chúa.

Tịnh thở dài buông người xuống ghế. Ai trồng cây chẳng nghĩ đến lúc có trái? Ai gieo mạ mà chẳng đợi cho chóng mùa gặt? Còn Tịnh? có phải một năm nghỉ phép ví như mùa màng bị châu chấu đến phá. Biết sẽ thiệt hại nhưng vẫn tìm cách chống đỡ để cứu vãn phần còn lại. Càng chống trả càng ra công giữ gìn thì giá trị của sự gặt hái càng tăng. Lòng hy vọng của bố mẹ Tịnh cũng thế cho nên dù thuốc lá chỉ là một trở ngại nho nhỏ mà đã làm ông bà lo lắng buồn phiền thì tình cảm hiện tại của Tịnh sẽ đục đẽo và làm ông bà thất vọng đến đâu...

Chiếc ghế theo đôi chân Tịnh đẩy làm trời lên thụt xuống dùng dینگ như phi ngựa. Tiếng cọt kẹt vang lên từ những thanh gỗ giao nhau vẫn không giảm bớt những ý nghĩ đang đè nặng trong đầu óc. Có phải Tịnh đã mỏi sức chống trả và những mẫu đối thoại ngọt ngào với Nhung đã nói lên tình cảm, lột trần

tâm trạng của chàng? Như một khối cao su với tính chất đàn hồi bị bó chặt trong những sợi cỏi bọc kín. Dây cỏi không đứt nhưng một khe hở tự mở rộng vừa đủ để khối cao su theo vùng trống thoát chảy.

Đã nhiều lần Tịnh cố dành thời giờ để nhìn lại con người mình và đã thấy quá nhiều thay đổi trong tư tưởng cũng như thân xác. Những xúc động rung lên trong từ thớ thịt theo lời nói ngọt ngào... Tịnh rùng mình. Cái ái tình bị dồn nén kèm chế để đưa con người đi đến sự liều lĩnh vì đôi lúc Tịnh đã muốn bỏ cuộc giữa chừng để biến một năm nghỉ phép trở thành dài vô hạn định. Kẻ có máu mê cờ bạc sao bỏ được tật, người ghiền thuốc cũng khó lòng cai thì kẻ vương vào ái tình dễ gì gỡ nổi? Cái lưới tình cảm được đan kết bằng giọt nước mắt của Nhung thì có khác nào những sợi cước khổng lồ ở miền Bắc Cực quanh năm không có ánh nắng, độ lạnh làm cước cứng như đá và dai dẻo như loại kẹo Astro, một thứ kẹo chỉ có thể ngậm dần cho tan chứ không khi nào cắn đứt được.

Ái tình có phép vạn năng khiến con người quên hết hiện tại, quên cả những hiểm nguy đang chờ đón và quên luôn rằng luân lý lễ giáo không cho phép Tịnh làm như thế. Khi con tim vùng dậy, khi con quái vật thức tỉnh thì lý trí lu mờ. Tịnh chỉ còn nhớ duy nhất một điều là giữa mình và Nhung vẫn còn bị giới hạn ở một khoảng cách, và giới hạn đó chính là cuộc sống gia đình và những đứa con của Nhung.

Tình cảm bị ngăn chặn, con tim đau đớn rên xiết nhưng chàng vẫn cố chống chọi. Những lời mật ngọt của Nhung như một giòng nước mát giữa trời nóng cháy. Tịnh thả hồn đi theo tình yêu nhưng luôn mang trong lòng những khắc khoải lo âu. Chàng cảm tưởng như chính mình là nguyên nhân gây ra sự đổ vỡ cho gia đình Nhung. Nếu không có Tịnh chắc gì tâm tình Nhung đã thay đổi để không có sự tha thứ cho chồng. Nếu không có Tịnh con chim đại khò kia đâu bỏ tổ ấm để mơ tưởng tới một phương trời xa lạ. Cho nên dù muốn

dù không Tịnh tự nghĩ mình phải có trách nhiệm hàn gắn những rạn nứt đó. Thật khó khăn vì ngay đến cả Nhung cũng nào biết đến sự xót xa chấp nhận của chàng. Có ai để người mình yêu chia sẻ nụ cười với người khác? Có ai đem người mình yêu làm mai mối hoặc gán ghép cho bạn bè và có ai rộng lượng đứng ngoài lề làm chỗ dựa dẫm, ngả lưng tạm bợ cho người mình yêu thương mỗi khi bị chồng làm cho đau khổ uất ức? Vậy mà Tịnh đã làm được những chuyện đó cũng như đã chống trả kịch liệt với những đam mê quyến rũ của tình yêu. Bên ngoài chàng là tảng đá lạnh băng nhưng bên trong có khác nào con sên yếu ớt phải ẩn sâu sau lớp vỏ cứng để che dấu sự mềm yếu của mình.

Mỗi lần gặp Nhung, mỗi lần nghe điện thoại của nàng là mỗi lần Tịnh nguyên rủa chính mình vì đã để tình cảm lấn át lý trí, đã nuôi dưỡng hy vọng của Nhung mỗi ngày một lớn, mỗi ngày một lan rộng trong khi Tịnh không bỏ được áo dòng thì sao Nhung bỏ được chồng con? Và làm gì có tình yêu thánh thiện trong sạch giữa một người đàn ông và một người đàn bà khi mỗi ngày kề cận tâm sự? Nhiều lần Tịnh tự hỏi rồi mỗi tình này sẽ đi về đâu? Chắc chắn không thể kéo dài mãi như thế này vì danh dự hai người sẽ gãy vụn khi bám víu vào một hạnh phúc giả tưởng. Sống là phải thực tế là phải chấp nhận những gì sẽ xảy tới.

Tịnh hình dung... rồi rùng mình. Khỏi đe dọa phủ chụp sẽ không từ Tùng, từ xóm giềng họ hàng mà chính từ lòng chàng. Con người ta đôi quá còn phải bới đất tìm sâu tìm cỏ mà ăn; người đầy tình cảm thương yêu được kề cận với người yêu, với quyến rũ mời mọc mỗi ngày sao tránh thoát? Xưa kia Eva bị rắn mời gọi ăn trái cấm mới lần thứ nhì đã phạm tội thì với Tịnh làm sao chống đỡ được Nhung, một con người rực lửa đam mê luôn sẵn sàng chờ đợi.

Tịnh gục mặt trong lòng bàn tay, đôi mắt cay xót như người thiếu ngủ mấy

ngày liền. Giờ khắc chậm chạp trôi. Tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ treo trên tường vẫn không ngừng. Đồng hồ gõ hai tiếng. Âm thanh nhọn và sắc ghim vào tim đau nhói. Nỗi ám ảnh lo âu kèm theo giọng nói đanh thép của Tùng lại vang vọng:

- Cũng chẳng có chuyện gì đâu nhưng nên nhớ không có thầy là mọi chuyện không xong.

- Chuyện gì thế anh Tùng?

- Cứ đến rồi sẽ biết. Nhớ là đúng 4 giờ chiều. Đừng sớm hơn và cũng đừng trễ hơn.

- Lại chuyện hai anh chị cãi nhau chứ gì?

- Không thầy ạ! - - Tùng hơi gằn mạnh - - chuyện của 3 chúng ta.

Và không để Tịnh kịp hỏi gì thêm, Tùng vội vàng cúp. Tịnh rùng mình...

Tiếng chuông như một thức tỉnh. Bằng đủ mọi cách phải cắt đứt mối tình nguy hiểm này. Phải có một dứt khoát rõ ràng, phải mang ra ánh sáng dù ánh sáng có thể hủy hoại con người. Nhưng ời, tạm coi như tôi đã phụ em. Tạm coi như tôi lại giết em thêm một lần nữa nhưng chẳng thà như vậy vì nếu được cứu sống em sẽ là người sung sướng hạnh phúc. Cuộc đời em phải được sống trong nhung lụa êm ấm, đừng nên lấy dĩ vãng làm bàn đạp cho cuộc sống. Dĩ vãng chỉ là một bóng mờ vì làm người ai chẳng trải qua lầm lỗi, hãy tha thứ cho Tùng cũng như tôi đã tha thứ cho chính tôi. Mình không thể sống được cho nhau vì mỗi người mang một trách nhiệm, một bổn phận. Ngày hôm nay tìm đến em chính là tìm đến cõi chết. Tôi nhân chỉ có hai đứa phải đối chất với sự thật. Nhìn nhận được sự thật là đã nhìn nhận ra chính con người của mình. Mà sự thật là gì hả Nhung? Có phải em đã là kẻ có chồng và tôi một thầy dòng vẫn còn tiếc rẻ mùi trần thế? Phải xử tử, phải chấp nhận định mệnh trong án xử. Hãy banh tim gan để đốt cháy kỷ niệm và dĩ vãng. Trong tương lai mình sẽ chẳng còn có nhau vì Nhung biết không

tuy yêu em vô vàn nhưng tình tôi dành cho Chúa vẫn cao hơn.

Tình sốt ruột lo âu; lòng dạ như đang ngồi trên lửa. Chuyện gì sẽ xảy ra cho em? Tại sao tôi lại có ý tưởng thoát chạy khi gặp chướng ngại vật? Hiểu cho tôi không Nhung? Nếu đứng về phe em có khác nào tự tôi chấp nhận cuộc đời sẽ có em? Mà làm mất niềm hy vọng trong lúc em đang cần có tôi, trong lúc em đang đau đớn khổ sở thì đâu khác nào một tên sở khanh tìm đường đào tẩu?

Tha thứ cho tôi không Nhung? Tôi giữ gìn cho em cũng vì biết trước sẽ có ngày nay. Người đàn bà đau khổ khi tình phụ không phải vì bị mất tương lai hay không chỗ nương tựa mà vì vết nhơ trên thân thể. Khi yêu người ta tin tưởng nhau tuyệt đối nên dễ dàng thù hận khi xa nhau. Có thể em sẽ thù ghét khi nghĩ tôi ngu ngốc trốn chạy và không thấu hiểu tình em cho nhưng một ngày nào đó nằm bên chồng, bên ân tình xưa được nói lại em sẽ thấy sự trốn chạy của tôi không phải là không giá trị. Và một ngày nào đó khi con em khôn lớn, khi em lên chức nội, ngoại thì em sẽ hiểu chính cuộc sống gia đình chính sự thương yêu gắn bó vợ chồng là nền tảng xây dựng tương lai cho lũ con.

Hiểu tôi không Nhung? Phải tìm cách để em thù, chán ghét, khinh bỉ tôi thì mới mong em quay lại với chồng con. Khi thiên đàng trong mộng tan vỡ có ai không muốn chấp nhận thực tại? Một con chim gãy cánh đâu ngu dại bay đi tìm một tổ ấm khác? Nhung, Nhung ơi... hãy tha thứ cho tôi... tha thứ cho một kẻ đại khờ ngu ngốc trước tình yêu của em...

Tình vùng dậy với quyết định rõ ràng trong đầu óc. Dù có tàn nhẫn thì vẫn phải hy sinh. Chẳng ai được sống mãi trong sung sướng, cũng chẳng ai phải chịu mãi trong đau khổ. Hãy coi cuộc chia ly này như một giải thoát. Đừng tự trói mình trong chiếc kén suốt đời mãi nhả tơ cũng đừng để tự lương tâm mình xét xử lấy mình...

Tịnh hấp tấp lấy xe rời khỏi nhà dù chưa đến 3 giờ. Từ đây xuống nhà Nhung chỉ mất 20 phút. Tuy tâm trí Tịnh đã vững nhưng chàng vẫn hoang mang lo sợ. Chuyện gì đã xảy ra trong căn nhà bé nhỏ đã từ lâu mất hẳn tình vợ chồng? Những vết bầm tím trên mặt, trên cổ, trên cánh tay trần không thể dấu có lần Tịnh bất chợt đến thăm. Những tiếng thở dài không kịp kèm hăm hoặc đôi khi nhìn nhau nghe Nhung cười như tiếng khóc làm Tịnh ngờ ngợ. Có một cái gì đau khổ nhịn nhục nằm sau bức màn không thể kéo. Có một cái gì che đậy dấu điểm mà nàng không thể nói ra; nhưng dù sao thì Tịnh cũng không thể chối bỏ rằng chính chàng là nguồn hạnh phúc và sự sống còn của Nhung...

Giọt Nước Mắt Thủy Tinh

Chương 19

Nhà Tùng mở toang, cánh cửa lớn cũng bị đá xiêu vẹo. Tịnh điếng người hai chân bủn rủn không chống nổi chân xe. Chị Tư từ cửa hông mặt lấm lét chạy ra.

-Cô bị thầy Tùng đánh quá chịu không nổi thoát chạy cả giờ rồi. Thầy về lẹ đi coi chừng nguy cơ vì nghe đâu ghen tuông với thầy đó.

Lưỡi Tịnh như bị cứng lại, giọng đờ ra.

-Sao không... có ai cản?

-Tụi con nào dám, thầy vừa có cây gậy lại vừa có súng nữa.

Như người mất hết sinh khí Tịnh buông tay mặc chiếc xe đổ kênh, mặt chàng nhợt nhạt:

-Tôi phải vào xem sự tình như thế nào.

Chị Tư nhìn vào bên trong mặt hốt hoảng:

-Thầy tìm cô Nhung mau lên, không chừng cô đi tự tử vì chịu đựng không nổi. - Giọng chị ghen ngào - Thầy ơi người cô máu me cùng.

Đau đớn theo ngấn lệ trào dâng - Thật là ác độc - Tịnh hét lên. Làm gì mà đối xử tàn nhẫn còn hơn con vật... Như điên dại Tịnh xăm xăm bước lên bậc thềm.

-Em lạy thầy hãy đi tìm cô ngay. Cứu người còn hơn chữa lửa. Mạng người là trọng, hơn thua gì nhau trong cuộc tranh cãi này. Hơn nữa thầy Tùng đang ghen mà.

Tịnh đẩy lối cản:

-Tôi phải làm cho người ta hết ghen. Chị tránh ra.

Chị Tư nói như muốn khóc:

-Một người bị bầm dập không lo cứu, muốn đi thí mạng chỉ vì cái lòng thương xót rơm.

Mặc lời Tư lải nhải, Tịnh hùng hổ bước vào. Trên ghế Tùng ngồi cứng đờ như pho tượng, đôi mắt mở trừng mất hết thần sắc.

-Anh Tùng, tại sao lại xảy ra nông nỗi này? Tịnh hỏi bằng giọng uất ức.

Lời của Tịnh đi vào khoảng không vì Tùng vẫn không nhúc nhích. Trên bàn khẩu súng lục nằm đe dọa thách đố.

-Tàn nhẫn thật, anh bức chị ấy vào đường chết. Không đi tìm còn đợi người ta mang xác về sao?

Vẫn không có tiếng trả lời, Tịnh lay vai Tùng nói như hét:

-Anh nghe tôi nói gì không? Sao lại có người ác độc cứng lòng như vậy chứ!

Cái lay mạnh làm lòng Tùng chao động. Như vừa trải qua cơn mơ, Tùng

bàng hoàng rồi lại thờ thẩn, đôi mắt đã có màn nước:

-Tôi quá nặng tay Nhưng sẽ oán hận suốt đời.

Đã đau lại đau thêm, Tịnh rống lên như con thú bị thương:

-Tại sao không đi tìm chị ấy còn ngồi đây than thở? Chúa ơi sao có kẻ ngu xuẩn như vậy?

Tùng mò tay vào túi quần, xâu chìa khóa khua leng keng theo nhịp run của bàn tay:

-Anh lái xe Jeep tìm Nhung về hộ tôi.

Tịnh xoay người tỏ thái độ giận dữ:

-Vợ anh, anh không tìm; thôi thì ngồi đó mà chờ chôn!

Vừa giận Tùng lại vừa thương Nhung, chân Tịnh bước như chạy xuống bậc thềm. Chiếc xe Honda bị đẩy nhanh như muốn ngã chúi về đằng trước.

-Chạy về hướng Sài Gòn đó thầy - Tư luống cuống theo chân Tịnh - Cần em theo không thầy?

-Hai người chạy chừng nào mới tới nơi...

Tư đứng nhìn theo, lòng mang nặng lo âu. Nó thương cho chủ rồi cũng chột thương cho thân phận mình. Nếu Nhung có mệnh hệ nào chắc chắn gia đình này sẽ tan nát.

Nhung thoát chạy ra ngoài trong tột cùng đau đớn thể xác, chân tay nàng sưng tím bầm dập theo những cú đánh thẳng tay của Tùng. Ê ẩm, đau nhức, rất buốt thay phiên nhau gia tăng theo lòng căm hận ngút ngàn. Tùng đã đối xử với nàng không khác gì một con vật, đã biểu lộ bản chất ác độc nhưng không từ một cơn ghen. Nhung biết rõ vì nếu đủ can đảm theo dõi suốt ngày ở tuổi để chụp hình thì dù có mù quáng Tùng cũng phải biết thế nào là sự thật. Cuộn băng thâu thập những lời dối thoại trong phone chỉ là khởi đầu cho một tình yêu chớm nở. Nếu còn yêu vợ và nếu muốn bảo vệ hạnh phúc gia đình, chắc chắn Tùng phải đối xử khác, phải đứng ở thế cao hơn Tịnh,

phải tỏ ra vị tha và rộng lượng vì chắc chắn trong Nhung sẽ có sự so sánh giữa hai người đàn ông, và từ sự chọn lựa đó Tùng sẽ nắm ưu điểm hơn vì dẫu ngu dại cách mấy Nhung cũng phải nhìn nhận được tình yêu của Tùng. Khi yêu người ta luôn luôn tha thứ. Nếu Tùng tha thứ cho vợ được thì tại sao Nhung lại không thể tha thứ những lầm lỗi khi xưa của chồng!

Từ lâu dưới mắt Nhung, Tùng vẫn là một người chồng tốt hay nói khác đi Tùng là một người đàn ông rất khôn khéo trong vấn đề giao tiếp với phái nữ. Bây giờ mới chưa được một năm mà đã có sự thay đổi đột ngột hẳn phải có lý do Nhung dẫu có là lý do gì nữa thì cũng đã quá muộn. Thoát chạy trong tiếng súng chát chúa và mùi khói đạn khét lẹt, Nhung thấy như mình đã chết lúc đó. Con Khánh Nhung vợ thiếu tá Tùng đã bị khai tử ngay từ phát súng đầu tiên nhắm thẳng vào đầu nó. Viên đạn có tình giết chết người không cho một lời trần trối. Giá Tùng chỉ giơ cao súng hăm dọa hoặc cùng chăng nữa chả lẽ cả thân thể nàng không còn chỗ nào để bắn cho khỏi chết? Dẫu Nhung có lỡ lời trong lúc cãi vã, dẫu có tỏ thái độ khinh khi ghê tởm hành động thú tính của chồng thì cũng không thể bắt trả giá bằng sinh mạng. Con người đã mang sinh mạng để kết thúc chuyện gây gổ giữa vợ chồng thì thật là nguy hiểm. Có quay trở về thì không chết trước cũng chết sau, có trở về thì Nhung vẫn là bàn đạp để Tùng tiếp tục đối xử tàn ác và có trở về thì câu chuyện càng rối rắm vì việc làm của chồng; Nhung đã thấy rõ chủ đích.

Nhung thất thểu mang bộ đồ dính đầy máu, chân không giày dép và những vết sưng mọng trên khuôn mặt làm nhiều người quay lại nhìn. Trời nắng gắt, cổ họng Nhung khô cứng và đôi chân bỏng rát. Cứ lang thang thế này với đầu đội khối lửa và chân đạp lên than đỏ thì Nhung sẽ ngã gục vì quá kiệt quệ. Nàng rẽ vội vào nghĩa trang tìm một bóng mát. Nơi đây yên tĩnh thâm lặng và cũng thanh thản quá. Có phải chết là hết, là giải thoát những khổ ải, là rũ sạch bụi đời, là không còn biết hi vọng ái ố... ? Và nếu đời con người ta

sinh ra mà phải chịu cay đắng dồn dập thì có nên sống?...

Những ngôi mộ nằm san sát nhau im lìm bất động, tuy lạnh lẽo nhưng an bình, tuy buồn bã nhưng không ai khuấy phá. Người chết chỉ còn là một nắm xương, chỉ là một nắm mộ bằng đất cón con sao loài người vẫn còn tôn trọng kính nể? Còn nàng, sống mà bị chồng coi như một thứ tôi đòi, nợ đời; như một con vật nhòm góms khinh khi thì sống sao bằng chết? Con người ta nếu mỗi lần làm lỗi đều bị đối xử như vậy thì thế gian đã đầy đầy hận thù.

Nhung thù Tùng, thù đến muôn đời muôn kiếp. Vết dơ trên quần áo còn tẩy giặt, vết thương trên da thịt còn có ngày lành lặn nhưng vết thương trong lòng Nhung càng ngày càng loang lổ đục đẽo. Tùng đã lộ bản chất ti tiện đê hèn thì không còn xứng đáng làm chồng. Nhưng không phải là loại đàn bà thời đại. Gia đình nàng xưa nay nề nếp, giòng họ tổ tiên chỉ một vợ một chồng. Có thể không ai gặp trường hợp như Nhung cũng có thể họ là những người bị nền giáo dục cổ hủ lạc hậu cột vào cổ và âm thầm chết theo thời gian. Còn Nhung, nếu nàng cũng ngậm căm, nhẫn nhục thì trong tương lai sẽ còn trăm ngàn con Nhung đau khổ khác và loại đàn ông như Tùng vẫn nhan nhản không giảm bớt.

Nhung hiểu những bất công, những cay nghiệt của xã hội. Người ta trọng nam khinh nữ; người ta coi vợ thua một đứa ở vì đứa ở còn được quyền tự do của nó, còn được trả lương theo công sức, theo việc làm, còn e dè hậu quả mỗi khi đánh đập, chửi mắng. Còn vợ? Mang tiếng là đầu mình chân tay nhưng thực tế đâu phải vậy. Có ai cắt cổ mình mà còn sống. Có ai chặt tay mà không thấy đau, có ai bị mất chân mà không cảm thấy thua thiệt buồn khổ? Vậy mà vợ con bị lôi ra đánh đập mỗi ngày, vợ còn sống sờ sờ đã nghĩ chuyện rước người khác về không chút ngượng ngùng xấu hổ. Nằm ân ái bên vợ đã nghĩ chuyện trăng hoa ở một nơi chốn khác...

Nhung không mơ được ngang hàng với phái nam như các phụ nữ khác đang

vùng dậy tranh giành quyền lợi. Nhưng cũng chưa đủ mới đến độ ngang tàng ngổ ngáo trong phong trào nam nữ bình quyền. Nàng chỉ muốn được quyền làm người - một con người ngược mặt để sống - Nhưng những người đàn bà Việt Nam đã mấy ai được quyền đó? Không mẹ chồng con dâu, không chị chồng em dâu thì cũng chồng chúa vợ tôi.

Nhưng biết gia đình mình, ông bà Vạn Đồng tuy theo tây học nhưng lại là người cuồng tín trong tôn giáo, chắc chắn sẽ không chấp nhận cho Nhung ly dị. Mà không được ly dị tức là phải trở về nơi nhà mồ, nơi ngục tù để sống với thằng chồng hèn. Dư luận không ảnh hưởng tới ông bà nhất là dư luận không thể cho cơm ăn áo mặc, ông bà có thể gạt bỏ ngoài tai những lời xàm xì miễn tạo cho con mình một cuộc sống sung sướng. Phần đời ông bà dám sống thật, sống trên dư luận nhưng phần đạo thì tuyệt nhiên không vì nếu khuyến khích hoặc chấp thuận hai người hai nơi là ông bà cảm thấy đã phạm trọng tội đối với Chúa. Ai ngờ chỉ một câu trong Kinh Thánh, trong phép hôn phối mà cầm buộc cả đời con người: "Sự gì Thiên Chúa đã kết hợp, loài người không được phân ly" Nhung mơ hồ thấy có điều gì còn thiếu sót, người soạn, người dịch Kinh Thánh đã lầm lẫn hoặc không ghi chú rõ ràng. Cũng có thể đầu óc hạn hẹp ích kỷ của loài người đã cố tình quên đi rằng trong xã hội còn có nhiều trường hợp đau khổ cần phải nhìn lại.

Người đời bất công đã đánh sao trong Giáo Hội lại cũng khắt khe những điều đó? Nhung không tin vì nếu thật sự như vậy, tại sao khi đau khổ con người luôn chạy đến cùng Chúa? Như vậy có phải đến với Chúa là sẽ có lối thoát? Niềm tin của Nhung tuy mãnh liệt nhưng nàng không thể sống thụ động hoặc đeo theo một hy vọng mỏng manh. Thở xác đau đớn bầm dập sao tâm hồn an vui Tìm đến chân Chúa con chỉ an bình thanh thản được lúc đó nhưng khi quay trở về... Chúa ơi, xin cho con một con đường đi mà đừng bao giờ phải quay trở lại... Mà đi đâu bây giờ? Dìu dắt con... Chúa ơi...

Nhung gục khóc bên nắm mộ, đau khổ, buốt nhức, tái tê xoay quanh. Nàng cảm thấy không còn sinh lực để phấn đấu chống trả. Đi đâu bây giờ? Chọn con đường nào bây giờ? Sống trên đời nếu không chu toàn trách nhiệm làm con làm mẹ thì đâu đáng sống. Mà muốn sống thì còn đường nào ngoài sự trở về? Nhưng sống như vậy có khác nào đã chết? Chẳng thà tìm cái chết để thức tỉnh mọi người, để lên án nên luân lý khắc nghiệt còn hơn sống để làm người câm người mù người ngu người điếc và chấp nhận mọi thua thiệt, nhất là để nhìn những bất công những tục lệ ác độc cổ xưa đục đẽo người đàn bà...

Chết... chết... Sự chết bao quanh. Quĩ sứ đang gọi mời Nhung đến với nó. Nhìn bàn tay xương xẩu ngo ngoe những móng dài giờ cao vẩy mời, Nhung rùng mình. Chết thật sao? Bán linh hồn cho ma quỷ là một trọng tội. Kẻ tự tử sẽ mất phần linh hồn và chẳng bao giờ được về cõi thiên đàng. Chết là chấp nhận đi theo ma quỷ, là lỗi nghịch cùng Chúa. Đi đạo! Đức tin mày ở đâu? Không chết được đâu Nhung ơi...

Không chết nhưng cũng không trở về. Còn gì nữa đâu mà luyến lưu. Tổ chim vừa mới làm đã bị lấy mất. Tình yêu vừa chớm nở đã bị bóp nghẹt. Bóp nghẹt bằng lời trả thù gớm ghê, hiểm độc. Việc ra đi của Nhung là một lỗi chặn đứng sự trả thù của Tùng. Không có nàng Tùng đâu còn ai để bêu xấu. Tịnh còn đó, nếu Tịnh yêu Nhung tại sao hai người không bỏ đi mà chỉ mình nàng? Mà lại bỏ đi đang khi xảy ra cuộc xô xát. Như vậy Nhung ra đi chính là vì hãi sợ con người của Tùng, vì thù hận lời tra tấn dã man. Nghĩ đến Tịnh lòng nàng đau như cắt, một ngày vui bên nhau cũng là kỷ niệm, một lần ôm nhau cũng đủ nhớ nhau ngàn đời huống gì nàng có Tịnh với bao tháng ngày kề cận. Kỷ niệm đẹp khó tàn phai. Con cua lé ngàn đời vẫn ngông nghênh nhưng từ mai chẳng còn éch li nữa. Tịnh ơi, yêu nhau đâu phải chỉ yêu khi mình gần, mà càng xa càng thấy tình mãnh liệt và vĩnh cửu...

Tĩnh ơi đừng buồn nghe anh; em mang quyết định này chỉ vì muốn dành cho anh một lối thoát, để vẫn còn ngang nhiên ngược mặt nhìn đời, và để dễ dàng trong việc hiến thân phụng thờ Chúa...

Trời đêm xuống dần, Nhung rời nghĩa trang và tìm đường đi xa. Đi đâu, Nhung chưa biết. Những ngón tay đeo nhẫn cho nàng nhiều ý tưởng dồn dập và một tương lai sống.

Giọt Nước Mắt Thủy Tinh

Chương 20

Chiến tranh nam bắc xảy ra ròng rã hơn 20 năm và vẫn còn đang kéo dài.

Hàng đêm, súng từ xa vẫn nổ đòn, tiếng bom đạn âm ỉ nơi những làng mạc xa xôi, bầu trời rực sáng bởi ánh hỏa châu tỏa rộng. Ngày cũng như đêm thành phố sáng trưng như cố ngăn chặn mọi cuộc xâm lấn của kẻ thù...

Người ta không còn ngỡ khi thấy đám tân binh càng ngày càng trẻ. Lệnh động viên với sắc luật mới được ban ra. Các học sinh rời vội ghế nhà trường trong nuối tiếc bạn bè sách vở và tuổi thơ để thay thế cho những đàn anh, những người đã đi trước và đã nằm xuống.

Chiến tranh nhồi trong đầu óc thơ ngây một hãi sợ, một hận thù. Chiến tranh biến tình cảm con người thành chai đá lạnh lùng. Mảnh khăn xô trắng trên đầu người góa phụ trẻ, trên đầu những đứa con thơ còn ẵm ngửa không đủ làm chao động lòng người vì tất cả ai ai cũng gần kề với sự chết, chấp nhận

giữa sống và chết không có một khoảng cách rõ rệt.

Làng thôn tràn ngập dấu tích chiến tranh tàn phá đã đành mà ngay đến thành thị cũng mang đầy đổ nát. Nay cao ốc này bị đặt bom mai nhà hát lớn kia bị khủng bố. Những kho chứa đạn dược khí giới cũng đua nhau phát nổ vì đặc công phá hoại. Nhìn từng cụm khói đen cao ngất trời, nghe những tiếng ầm ầm như xé rách màng tai; nước mắt người dân đổ ra... tiếc nuối vì đó là công sức mồ hôi, là những hột thóc no tròn bị bớt xén, được hạn chế trong mỗi bữa ăn.

Chiến tranh đã tàn phá trên thân thể và đầu óc phát triển của con người.

Không ai dám nghĩ trong vài mươi năm nữa thế hệ trẻ sẽ đi về đâu khi những thai nhi mang quá nhiều ảnh hưởng của đau khổ, nước mắt tang tóc và hơi độc từ bom đạn thuốc cay. Các trường học sẽ biến thành nơi cứu thương, nơi tạm trú khi dân chạy loạn từ xa kéo về; rồi phố xá chỉ còn những người già ngơ ngác; những thương bệnh binh với thân thể không lành lặn tập dượt chơi hoặc độc tấu những khúc nhạc buồn cho quê hương...

Mọi người đều mong chờ hòa bình nhưng hòa bình đã đến trong tuyệt vọng khi chiến tranh đột ngột thay đổi -- như một thế cờ, một ván bài cho các nước đàn anh -- mà con cờ miền nam đang tiến bỗng chốc phải lùi. Nguyễn văn Thiệu bỏ nước chạy trốn, Dương văn Minh giương cờ trắng đầu hàng vô điều kiện. Kẻ nắm đầu vận mạng quốc gia lùi đầu chạy trốn chết để giữ mạng sống bỏ lại con dân hốt hoảng trong niềm sợ hãi. Những thùng phuy đất đặt dọc trên xa lộ để ngăn ngừa quân địch giờ khép nép run rẩy trước đoàn thiết giáp hùng hổ tiến vào thành phố. Ngoài đường tràn ngập bộ đội chính quy, cờ đỏ sao vàng được dương cao mọi nơi chôn theo gió phấp phật bay như một biển máu. Biển máu cuộn cuộn chảy vào tận hang cùng ngõ hẻm mà không một sự chống đỡ bảo vệ; binh lính buông súng đầu hàng trước phần uất cảm hờn.

Tiếng súng không còn nổ vang, đèn hỏa châu cũng không còn thấp sáng. Một quái thai hòa bình xuất hiện. Ngàn vạn máy phóng thanh với lời giải phóng; với những bài ca chào mừng chiến thắng, ca ngợi bác Hồ làm những người điếc cũng phải nghe thấy. Người dân đắm chiêu nhìn ra đường phố để chờ xe tăng xuất hiện hòa cùng một điệu nhạc rộn người. Mảnh xích sắt bọc vòng bánh xe cày nát mặt đường và cày nát lòng dân. Người ta đã tiên đoán được những gì sẽ xảy ra trong xã hội chủ nghĩa, một xã hội với nhân dân làm chủ của chủ thuyết Mác Lê Nin, một xã hội với đấu tố 54, với một bình đẳng san bằng của tư để trở thành của công v.v... Cho nên người dân đã lần lượt kéo nhau đi, một số mang vũ khí vào rừng sâu cố thủ; một số liều mạng vượt khơi tìm bầu trời tự do và may mắn sao trong rừng người chen lẫn đó người ta thấy Nhung, sau hơn tháng trời bỏ nhà ra đi.

Bỏ ra đi Nhung vẫn mang ý định sẽ có ngày trở lại dẫn con về ở với nàng sau khi tạo dựng được chỗ ở và công việc làm vững chắc. Không quen làm lụng vất vả lại chẳng có nghề nghiệp chuyên môn, Nhung lang thang xuống tận vùng Rạch Sỏi, Vũng Tàu và được nhận làm cô giáo làng. Ai ngờ con tạo xoay vần, ngay hôm Dương văn Minh tuyên bố đầu hàng; gia đình kẻ bên có chiếc thuyền nhỏ đi đánh cào hấp tấp gọi nàng sang và rủ nhau ra khơi tránh bom đạn pháo kích. Trong nỗi kinh hoàng của cuộc đổi đời, Nhung quên hẳn đàn con đại khờ, quên cha mẹ họ hàng, quên cả người yêu để bước chân xuống thuyền nhắm mắt phó mặc cho số mệnh; một số mệnh mà Nhung tin chắc chỉ có bàn tay của Thượng Đế mới định đoạt được...

+++

Thấm thoát đã 7 năm nơi đất Mỹ, Nhung thấy cuộc sống vẫn nối tiếp đều đều với một job nhàn hạ đủ ăn tiêu chi phí hàng tháng. Khu nàng ở khá sang và yên tĩnh vì nằm trong vùng ngoại ô nhưng lại bất tiện cho mỗi ngày lái xe đến hãng. - Đi về phải mất hơn một tiếng - Hăng Nhung đang làm là của tư

nhân. Một công ty xuất nhập cảng đồ gốm và đồ xứ. Nhưng có hoa tay lại khéo léo nên lãnh công việc hết sức nhàn hạ. Mỗi buổi sáng, người làm công đẩy những chiếc bình cao cổ thật bụi - sau khi đã tráng men - vào trong phòng Nhung làm việc. Nàng khoác thêm chiếc áo choàng bên ngoài cho khỏi dính sơn rồi bắt đầu vẽ tỉ mỉ trên miệng, trên chân bình hoặc những hình thù theo mẫu đã có sẵn. Một ngày trung bình Nhung làm xong từ 20 đến 25 bình. Một năng suất khá cao nhưng số lương cố định vì công việc chỉ tính theo giờ.

Nhung không mấy bận tâm về tiền bạc vì ngoài nàng ra chẳng còn ai để mà lo. Đôi khi Nhung nghĩ giá có tiền cũng chẳng biết làm gì. Gia đình con cái giòng họ có đó nhưng đã mất tin tức từ ngày ra đi. Bao nhiêu thư đi nhưng chẳng có thư lại, quà cáp gửi về cũng im lìm không hồi báo. Chẳng hiểu gia đình nàng dọn đi nơi khác hay địa chỉ mơ hồ không nhớ rõ. Có nhiều lúc mơ mơ màng màng như con cái mình còn quanh quẩn đâu đây, Nhung đã mang đầy hy vọng khi nhận tin đăng báo trong mục tìm thân nhân. Hy vọng càng nhiều để thất vọng càng dâng cao...

Và rồi bảy năm qua, 7 năm lưu lạc, 7 năm đánh mất tình thương mất luôn cả tình mẫu tử. 7 năm Nhung luôn luôn mang nặng mặc cảm thiếu trách nhiệm và bổn phận làm mẹ. Tâm tư dày vò, lương tâm cắn rứt. Giá đừng có ngày hôm ấy và giá Nhung đừng hơn thua tranh chấp với Tùng thì giờ này nàng đâu phải áy náy mỗi khi ngồi bên mâm cơm thịt cá ê hề, của ăn đồ đi không hết. Giờ này các con nàng ở đâu khi bố chúng bị bắt đi tù cải tạo. Bà Phan Ngôn sao tránh khỏi cảnh bị tịch thu tài sản vì là cha mẹ của nguy quân nguy quyền, vì có nhà cửa tiền của cao ngất như núi. Tiền bạc làm mờ mắt con người, làm kẻ thấp hèn kém cỏi ganh tị và làm những người có thù oán khi xưa nổi lên đầu tố. Nhung rung mình... cảnh đầu tố điên chủ 54 vẫn còn đó qua những báo chí sách vở, qua những mẫu truyện phơi bày từ miệng của

những người miền Bắc di cư Bây giờ có văn minh cải tiến hơn thì mục tiêu vẫn không thay đổi. Chiến tranh nam bắc sẽ kéo dài chỉ vì Cộng Sản quyết đi theo một lý tưởng: san bằng tài sản và bần cùng hóa nhân dân. Để trả lời cho chủ nghĩa Mac Lê Nin, nhân dân 3 miền đã và đang lặng lẽ bỏ nước ra đi. Quốc tế lên án nhà cầm quyền Cộng Sản Bắc Việt... Nhưng thờ dài... chiến tranh làm cửa nát nhà tan đã đành. Bây giờ không còn chiến tranh nữa mà gia đình vẫn ly tán. Những sĩ quan bị bắt đi học tập cải tạo có một số đã được thả về vì không còn sức lao động; một số liệt, bệnh hoạn được nhà nước khoan hồng cho sum họp với vợ con để khỏi phải chôn. Còn Tùng bây giờ ra sao? Sĩ quan cấp tá khó lòng sống sót vì bị đẩy ra tận miền Bắc. Sơn lam chướng khí, gió độc, ngộ nước, thiếu thuốc men, thiếu dinh dưỡng...

Nhưng không dám nghĩ nữa, không dám đọc nữa dù tin tức hàng tháng qua báo chí từ các nơi gửi về cho nàng vẫn đều đặn. Sự khổ ải vì bị đày đoạ của các người học tập cải tạo cho Nhung những xót thương nhưng không vì thế mà giảm đi lòng thù hận đối với chồng. Hận Tùng, Nhung còn hận lắm, những vết sẹo trên thân thể nàng dù có xóa mờ nhưng vết sẹo trong tâm tưởng mới đáng sợ. Nó chai lỳ khô cứng theo ngày tháng. Ngoài Tịnh ra nàng vẫn còn ghê sợ đàn ông...

Nhắc đến Tịnh, Nhung lại bàng hoàng, suốt những năm dài không tin tức gì, chẳng biết Tịnh sống chết thế nào. Tuy nhiên tình yêu vẫn như hơi men quyện trong rượu. Rượu không men không thể làm cho người ta say, không tạo hương vị nồng cay. Rượu không men thì không thể gọi là rượu, cũng như trong tình yêu không có Tịnh thì chưa hẳn Nhung đã biết yêu.

Bảy năm rồi! Nhung ngẩn ngơ... như mới ngày hôm qua hôm kia, cảm giác ngát ngát vẫn còn. Vòng tay mê mẩn như quán quýt đầu dây. Mùi da thịt... Những ân tình... Đầu Nhung quay quay, váng vất. Có phải tình yêu đã mang

đến cho con người một sức chịu đựng dẻo dai? Bao quẩn rũ chung quanh
mời mọc, bao ân tình bị Nhung bỏ quên để rồi đêm về khi đối diện với cô
đơn Nhung mới thấy nỗi buồn òa vỡ. Cô đơn... Đau khổ... Nhớ thương cứ
mãi loang dần...

Giọt Nước Mắt Thủy Tinh

Chương 21

Tim Nhung đập liên hồi, mạnh đến nỗi tưởng ngắt đi. Nó se thắt hụp lặn
trong buồn vui lẫn lộn. Nhung tưởng có thể bật lên những tiếng cười dòn,
hét lên sung sướng cho thoa? lòng nhung nhớ mong đợi bao tháng ngày
chồng chất. Hét lên được lòng ngực sẽ nhẹ nhõm, trái tim yêu sẽ bớt sôi
bỏng vì hiện tại nó đang như được nấu chín.

Nhung đang ở trạng thái muốn khóc nhưng không khóc được, muốn cười
cũng chẳng xong. Con tạo trớ trêu. Điều nàng mong mỗi bây giờ đã đến
nhưng trong muộn màng. Nhìn hàng chữ in đậm nét nằm choán hết nửa
trang báo, Nhung không tin ở mắt mình nhưng chứng tích vẫn còn đó, sò sò
ngay trước mặt. Hết xoay dọc lại xoay ngang, nhìn lồi nào thì Nhung vẫn
thấy hai chữ "chúc mừng" thật lớn. Nếu tiệc cưới xảy ra sau tiệc đám ma thì
người ta còn phân định được tình cảm. Đàng này tin vui và buồn đến trong
cùng một lúc.

Không... Tin vui cho mọi người nhưng với Nhung lại pha thêm niềm thống

khổ. Nhưng đọc lại một lần nữa. Không thể làm lần được. Dẫu có đọc đến trăm đến ngàn lần thì những dòng chữ cũng chẳng thêm một bớt hai.

CHÚC MỪNG

Được tin vui thầy Dominico Nguyễn Thanh Tịnh sẽ nhận chức linh mục ngày 14/6 tức 22/5 âm lịch lúc 5 giờ chiều tại Nhà Thờ Chánh Toà St. Louis, New Orleans, LA.

Chân thành chia xẻ niềm vui cùng tân linh mục và gia quyến...

Chị em Tỉnh Dòng Mến Thánh Giá hải ngoại đồng kính chúc.

Nhung lịm người. Như vậy còn đúng 4 ngày nữa. Bây giờ không phải là lúc ngồi tiếc nuối hay than thở. Cũng không phải sống để dễ dàng chấp nhận hoàn cảnh đưa đẩy. 3 năm yêu nhau không lẽ bây giờ bó tay nhìn người yêu chịu chức linh mục? Chịu chức là hết, là mất nhau vĩnh viễn vì muôn đời không bao giờ bà bỏ dám yêu chạ Nhung còn trẻ, không thể làm bà bỏ được, chướng tai gai mắt lắm; lại tràn đầy sức sống và đang thêm khát yêu đương, còn thêm những vỗ về âu yếm của tình chồng vợ... Chắc chắn không thể bó tay ngồi đấy. Nhung vùng ngồi dậy mở bản đồ tìm nơi vùng Tịnh ở. Từ đây xuống LA chỉ vài giờ đường chim bay. Nhung lật lại trang đầu của tờ báo và quay số phone về tòa soạn. Ngày cuối tuần có nói lâu đến đâu cũng chẳng tốn kém là bao.

- Xin lỗi ông tôi muốn hỏi thăm số phone của các soeurs dòng Mến Thánh Giá đã đăng tin chúc mừng tân linh mục Nguyễn Thanh Tịnh.

Bên kia đầu dây, người trả lời có vẻ lười biếng:

- Hôm nay là ngày nghỉ, cô để đến thứ hai gọi lại.

- Khoan, thưa ông - Nhung nài nỉ - Tôi ở Miền bắc gọi đến vì có chuyện rất cần thiết. Chúng tôi lạc mất tin nhau từ hồi 75. Xin ông vui lòng lục lại hồ sơ giúp tôi.

Giọng khản khản của Nhung làm người đàn ông bên kia đầu giây thoáng

xúc động:

- Thế này nhé, tôi sẽ cho cô số phone của mấy chị Mến Thánh Giá ở gần đây, cô gọi hỏi họ sẽ biết... may ra...

Cả buổi sáng Nhung ngồi bên điện thoại săn đuổi tin tức. Cứ gọi được người này lại chỉ sang người kia nhưng cuối cùng Nhung cũng bắt được giọng nói của Tịnh. Giọng Nhung hấp tấp, nghẹn ngào:

- Em, Khánh Nhung, anh còn nhớ không? Em sẽ ra phi trường ngay bây giờ, cho em địa chỉ...

Bên kia đầu giây, tiếng reo lớn ngỡ ngàng... Rồi im lặng hồi lâu chừng như xúc động...

- Anh Tịnh, nghe em nói không? Em sẽ gọi cho anh khi biết chuyến bay.

- Nhung đang ở đâu đấy? Giọng Tịnh có vẻ e ngại.

- St. Paul Mineapolis. Từ đây xuống anh chỉ 4 tiếng bay thôi.

- Nhung có nhận được tin tức bên nhà không? Các con và Tùng hiện giờ ra sao?

- Không - Nhung hét lên - Em không muốn nghe chuyện đó. Em muốn gặp anh ngay bây giờ. Tịnh, đọc cho em địa chỉ nhanh lên nếu không em vẫn cứ xuống.

- Đừng vội Nhung. Xuống để làm gì? Tịnh hốt hoảng.

- Em xuống để chia xẻ niềm vui cùng anh - Nhung bật khóc - Ngày vui và trọng đại nhất cuộc đời anh không thể không có em.

Tịnh thoáng xúc động nhưng vội trấn tĩnh lại ngay:

- Gọi chúc mừng thế này là đủ quý rồi. Xuống làm gì cho tốn tiền.

- Em cứ xuống.

Nghe giọng Nhung nửa bướng bỉnh nửa cương quyết, Tịnh thở dài:

- Tính tình Nhung vẫn không có gì thay đổi sao?

- Không có gì thay đổi cả ngoài tình cảm em dành cho anh, Tịnh - Nhung hạ

thấp giọng - Tình cảm em bây giờ gấp trăm lần ngày xưa. Em nhớ anh, em yêu anh, em cần anh.

- Đừng - Tịnh sợ hãi chặn lời - Tình cảm riêng tư phải bỏ theo hướng khác. Em nên yêu tôi như mọi người đã yêu tôi, và cầu nguyện nhiều để tôi đi theo duy nhất một đường Chúa đã chọn lựa.

- Anh Tịnh nghe em hỏi; anh còn yêu em không?

- Bây giờ hay ngày xưa vẫn thế nhưng không phải là tình yêu trai gái, tình yêu ích kỷ riêng tư mà...

- Đủ rồi - Nhưng chặn lời - Em sẽ xuống ngay bây giờ. Khoảng 5 tiếng nữa đổ đi, anh chờ điện thoại của em...

Và Nhung đã làm thiệt. Cũng may không có chuyến nào ngay hôm đó nên Nhung đành phải chờ sáng sớm hôm sau. thời gian còn lại đủ cho nàng dọn ít áo quần và những đồ quý giá vào vali, còn bao nhiêu gọi bạn bè tới cho không. Tiền trong trương mục và một số ít bạn bè mượn Nhung cũng không kịp lấy. Mặc kệ, bây giờ không phải là lúc tính toán tiền nong. Bảy giờ sáng Nhung có mặt ở phi trường St. Paul và gọi Tịnh thêm một lần nữa cho chắc.

- Chuyến bay khởi hành lúc 8 giờ. Như vậy trên anh là 7 giờ. Một tiếng nghỉ ở Kansas; đúng 12 giờ trưa đón em ở phi trường New Orleans. Nhớ đừng để em réo gọi anh cả ngày cả đêm.

Tịnh chỉ còn biết lắc đầu thở dài. Nhưng bây giờ khác xưa nhiều; nóng nảy và quyết định quá lẹ làng còn hơn cả đàn ông.

Giọt Nước Mắt Thủy Tinh

Chương 22

- Mình gặp nhau như vậy quá trễ phải không Tịnh?

Tịnh ngồi đối diện với Nhung trong góc một quán cà phê ở phi trường, hai tay Tịnh đan vào nhau mắt vẫn không rời Nhung, người bạn gái khi xưa mà sắc đẹp dường như không chịu tàn phai theo năm tháng.

- Có gì lạ lắm sao anh nhìn hoài vậy? Nhung nheo mắt nhìn lại Tịnh.

- Cũng hơi lạ nhưng có điều tôi vẫn thắc mắc tại sao Nhung lại mất tin tức ở nhà.

- Không phải riêng em mà nhiều người cũng ở trong hoàn cảnh đó. Chẳng những xáo trộn lòng dân mà còn xáo trộn luôn cả đường phố. Anh xem tất cả phường khóm quận đều đổi mới, đường lớn đường nhỏ đều mang một cái tên lạ hoắc. Mà thôi mình đừng nói chuyện đó. - Nhung chép miệng - Cũng như em có hỏi anh qua Mỹ từ hồi nào đâu. Gặp nhau là quên hết chuyện ngày xưa. Hãy nói chuyện ngày nay, chuyện của bây giờ đi Tịnh.

Ngừng lại một phút cho đỡ xúc động, Nhung đẩy ly cà phê sang Tịnh:

- Anh uống kéo nguội. Chắc mệt lắm phải không?

- Thật buồn cười, kể đi xa lại lo sức khỏe cho người ở nhà.

Bỏ ít cream vào ly cho mình, Nhung ngắm nghía Tịnh một lát trong nụ cười âu yếm:

- Anh gầy hơn xưa nhưng người lớn và chững chạc hơn.
- Hơn bốn mươi mà còn trẻ con với ai. Tuổi này mà chịu chức tân linh mục là trẻ rồi đó.

Nhìn chiếc mini suta Tịnh mặc trên người Nhung tư lự:

- Anh Tịnh, có phải em đến muộn quá không?
- Chuyển bay xuống đúng giờ đó chứ!
- Em muốn nói chuyện của chúng mình.

Tịnh trả lời lấp lửng:

- Không sớm mà cũng không trễ.
- Nghĩa là vừa đúng lúc. Nghĩa là ngày chịu chức linh mục vẫn có thể hủy bỏ?
- Sao lại hủy bỏ? Tịnh ngạc nhiên.
- Anh đừng giả vờ thơ ngây. Em muốn hỏi anh có còn yêu em không?
- Trước sau như nhất.
- Như vậy đủ rồi - Nhung reo trong niềm vui - Có khi nào anh có ý định lập gia đình với em không Tịnh?

Tịnh biến sắc, mặt chàng trắng bệch:

- Sao lại hỏi như vậy trong khi vài ngày nữa tôi sẽ là linh mục?
- Anh trả lời em đi, mình nên thẳng thắn trong lúc này.

Đưa tách cà phê lên môi, Tịnh lắc đầu:

- Chưa bao giờ tôi nghĩ đến điều đó.
- Em biết - Nhung buồn bã - Em biết anh sẽ trả lời như thế. Mong ước đi tu của anh có từ lâu nên quyết theo đuổi tới cùng nhưng cha nào chẳng là cha Cha của con chiên hay cha của những đứa con do vợ mình sanh ra; cả hai có khác gì nhau đâu!

Tịnh rùng mình nhưng vẫn nhắc nhở:

- Nên nhớ, Nhung đang có chồng đấy nhé!

- Anh Tịnh, em không còn ngu muội như ngày xưa dễ tin và dễ bị lừa dối. Anh đi tu chắc không lạ gì về giáo luật. Phép hôn phối trong Công Giáo buộc nhưng đối với trường hợp hôn nhân không thành vẫn có thể bị hủy bỏ; nhất là trong trường hợp em, bị sống khổ sở không có hạnh phúc lại vừa bị anh ấy phản bội, vợ nọ con kia. Hôn nhân của em thành lúc cưới nhưng chính cuộc sống gia đình đã làm nó không thành.

Tịnh lặng người, Nhung đã học được giáo luật ở đâu mà hiểu rành mạch như thế?

- Nếu Nhung muốn ly dị với Tùng thì tùy em, đừng vì tôi mà phải nói ra điều đó vô ích.

- Anh Tịnh, - Nhung òa lên khóc - Đừng đại dốt như vậy, chúng mình yêu nhau mà.

- Và cần có nhau - Tịnh tiếp lời - Tôi đang cần Nhung giúp tôi làm tròn trách nhiệm Thiên Chúa đã giao phó.

- Không!

Nhung gục đầu trên bàn, đôi bờ vai rung theo từng tiếng nấc làm lòng Tịnh đau xót. Nhung ơi, tôi biết em tha thiết yêu tôi, em yêu tôi với bản ngã bình thường của một con người muốn yêu và muốn được yêu vì tôi chẳng may được sinh ra trùng hợp với người trong mộng của em. Dĩ nhiên, người trong mộng nào không đẹp, nhưng chỉ nên để trong mộng, chỉ nên yêu trong mộng như một bóng mát tâm tư, một năng lực giúp mình đối diện với cuộc đời chứ chẳng nên giữ tôi làm của riêng vì tôi không muốn thuộc về riêng ai. Tôi yêu em chân thành bằng tất cả con tim nhưng tôi không chọn cuộc sống gia đình; cuộc đời trước mặt còn thăm thẳm và tôi muốn khai phá; tôi không muốn trở thành của riêng ai; tôi muốn là cánh chim không lệ thuộc, gò bó. Tôi không muốn bị giam giữ trong vòng luẩn quẩn bình thường của kiếp nhân sinh mà phải là cái gì khác cho một lối sống khác. Em thương tôi hãy để tôi là chính

tôi vì bất cứ sự ràng buộc nào càng khắt khe bao nhiêu càng đẩy tôi xa lìa em bấy nhiêu... Xin em đừng khóc nữa; em khóc, lòng tôi tan nát nhưng tôi đã chọn con đường để theo, sao em không giúp mà lại muốn tôi phải đổi. Bao nhiêu năm rồi chứ không phải chỉ một hoặc hai năm, tôi không giữ được với lòng thì nói gì đến giữ được với em... hãy giúp tôi chân thành với lời hứa, và có thể nói, chết với lời hứa của tôi. Tôi không thể chấp nhận trở thành người nuốt lời hứa vì như thế hèn lắm; thà tôi chết chứ không thể mang tâm tư khinh tởm chính mình. Lòng Tịnh quặn thắt theo từng nhịp rung của đôi vai người yêu nhưng cổ lấy giọng tự nhiên đẩy đĩa bánh ngọt về phía Nhung trong khi tay kia nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng:

- Ăn một chút cho khỏe đi Nhung, đừng khóc nữa người ta nhìn kìa. Họ đang bảo ông cha có con bò khó tính đấy.

- Không, em chẳng có gì xấu mà phải che đậy.

- Vậy thì ngồi đó khóc cho thỏa lòng. Tôi về đây.

- Đừng - Nhung hốt hoảng đứng lên - Sao lại tàn nhẫn với em như vậy. Anh biết cả ngày qua đến giờ em chưa được miếng gì trong bụng. Em đói và mệt mỏi vô cùng. Tịnh ạ! Tình yêu nuôi em bao tháng ngày nhưng cũng sẽ giết em chết. Đừng bỏ lỡ cơ hội. Chẳng khi nào dịp may đến hai lần.

Nhung nhìn Tịnh, khuôn mặt đầy nước mắt, vẻ héo hắt và tuyệt vọng hẳn rõ trong đôi mắt.

- Em cần nghỉ. Nếu không quen ai ở đây tôi sẽ gửi em đến nhà người quen nghỉ cho khỏe. Mai sáng đáp chuyến bay về cho sớm.

Hai chiếc vali nằm kèngh càng choán lối. Gia tài suốt 7 năm chỉ có thế và bây giờ lại sắp mất Tịnh. Không, Nhung không thể để tất cả vượt hết. Nàng nghẹn ngào:

- Đưa em đến bất cứ nơi nào miễn có anh hiện diện. Đừng trốn chạy em nữa Tịnh ạ!

Tịnh xách vali xuống cầu thang máy. Nhưng chạy vội theo:

- Để em xách phụ cho anh một chiếc.
- Cái gì trong này mà nặng dữ vậy? Tịnh hỏi sau khi đưa cho Nhung chiếc nhẹ hơn.
- Gia tài của em đó. 7 năm nơi đất Mỹ chỉ có thế!
- Hả! - Tịnh hốt hoảng kêu lên - Gia tài! Em dọn cả nhà đi hay sao?
- Vâng, em đã trả nhà cho chủ, quit luôn cả job, và bây giờ tất cả tương lai chỉ có mỗi mình anh.

Tịnh bỏ vali xuống đệm chân than thầm... Liều lĩnh, ngu xuẩn quá... thật đúng là đàn bà...

- Bây giờ Nhung tính sao? Mình chia tay ở đây hay về nhà bạn tôi?
- Nhìn Tịnh nhăn nhó, Nhung phì cười; nàng lấy lại vui vẻ như lúc đầu mới gặp:
- Không chia tay cũng chẳng về nhà bạn. Kiếm nhà hàng Việt Nam nào cho em ăn cái đã rồi tính sau.
- Nhà hàng không thiếu nhưng tự dưng tôi lại vác cục nợ đi rêu khắp đường phố thế này?
- Cha dốt con chiên đi ăn trước ngày chịu chức đâu có sao!

Nhung cười được Tịnh cũng thấy lòng bớt nặng nề day nghiến:

- Ai bảo con chiên, con nợ ấy. Bây giờ tính ăn gì đây?
- Cháo chim câu - Nhung buột miệng - và nhớ dứt em mới chịu ăn.

Tịnh xụ mặt và lăm li bước ra ngoài cửa:

- Đứng chờ ở đây tôi đi lấy xe.
- Anh Tịnh! Nhung gọi giật lại.
- Gì đó?
- Đừng giận em.
- Chẳng hơi đâu giận người điên.

Tịnh băng qua đường sang khu gửi xe và khuất dần sau những dãy xe dài... Trời mùa hè ở đây quá nóng, Nhung phải lấy hai tay bung lấy mặt. Hơi nóng phả vào mũi làm nàng ngọt ngào khó chịu. Nóng gì mà nóng ghê hồn, nóng cháy da cháy thịt, lại thêm gió lửa theo không khác gì hơi lửa tạt vào. Nhung nhấp nhóm chờ đợi, mặt nàng đã bắt đầu căng rát, mồ hôi rịn ra ướt trán.

- Lên xe đi Nhung để tôi xếp đồ vào sau.

Nhung giật mình quay lại. Tịnh đang đứng lù lù sau xe mở cốp. Chẳng hiểu tại Nhung lơ đãng không nhìn thấy khi Tịnh vừa trờ đến hay tại cái xe quá cũ kỹ phong trần. Lớp sơn thứ nhì màu xám loang lổ tróc để lộ màu nâu lợt bên trong trông như con chó ghẻ lở.

- Trời ơi, cha gì cao bồi vậy? Nhung la lên.

- Khẽ chứ, đây đâu phải cái chợ.

- Nhung mà sao anh lại đi xe này?

- Không nhưng với nhị gì cả. Có lên xe không thì bảo. Trời nóng như thiêu mà cứ đứng lải nhải.

Nhung đưa tay gỡ đầu ngáp ngừng:

- Em chờ mở cửa xe.

- Chờ ai? Tịnh vờ nhìn quanh quẩn.

- Chờ người bạn đường; Nhung đùa cợt.

Tịnh đóng cốp sau và đi vòng về phía tay lái:

- Đã vậy đứng đó mà chờ bạn đường còn không thì kêu taxi đuổi theo nhé.

Nhung hốt hoảng mở cửa xe leo lên. Ai chứ Tịnh dám làm thật lắm.

- Trời ơi toàn mùi thuốc lá không à! - Nhung lại kêu rêu. - Em cứ tưởng anh bỏ từ dạo đó. Kể cũng lạ nhỉ - Nhung chậm rãi - Người yêu thì bỏ được mà thuốc lá thì không.

Tịnh lăm li sang số, chiếc xe giựt lui rồi lại chồm tới thật nhanh làm Nhung sợ hãi thắt belt:

- Lái xe kiểu cao bồi. Anh thích cảm giác mạnh lắm hả?
- Có muốn chết không thì bảo? Đúng là dân Mỹ có khác. Tán đàn ông không thua ai.
- A ha - Nhưng cười lớn. - Vậy ra cũng có nhiều người tán tỉnh anh hả Tịnh?
- Không phải nhưng đừng đùa quá trớn như vậy.
- Em thích vui, anh xem chỉ còn có hai ngày nữa thôi. Sao mình không có với nhau những kỷ niệm đẹp. Tịnh, em không hiểu anh còn cứng lòng đến bao giờ.
- Cho đến muôn đời - Tịnh gắt gỏng - Tôi ghét đàn bà là vậy, cứ lái nhái cả ngày chỉ mãi một câu.

Nhưng ngồi im không thèm trả lời. Trong xe nàng thấy yên bình và hạnh phúc hơn bất cứ lúc nào. Tiếng máy lạnh kêu hơi lớn nhưng được cái mát vừa đủ. Nàng dựa vào thành ghế lim dim đôi mắt... mặc dù cũ nhưng chiếc xe 8 máy nên khá đầm; bốn bánh lăn nhanh trên đường và đắp lem nhem. Nhìn ra hai bên, nhà cửa nghèo nàn cũ kỹ. Những thành phố ở miền nam trông dơ bẩn và xấu xí hơn ở miền bắc nhiều.

- Bao lâu nữa mới được ăn hả anh?
- Khoảng hơn nửa giờ. Này vào quán ăn làm ơn bỏ lời xưng hô giết người đó đi.
- Chỉ còn có hai ngày nữa anh cho em kêu tự do nhé! - Giọng Nhung nửa nũng nịu nửa van nài - Em hứa chỉ hai ngày nữa thôi, sau đó sẽ gọi "cha" xưng "con" đàng hoàng.

Tịnh cười dễ dãi:

- Vậy chừng nào về để tôi còn biết lỗi...
- Biết lỗi để tính chuyện hẹn hò - Nhung vui vẻ - Không ngờ cha Tịnh đa tình quá cỡ.
- Đừng xuyên tạc nữa, hắt cở xuống đường bây giờ.

- Em đồ đó, khi xưa anh bảo em là ếch mà. Cua lé sao bắt nạt được ếch.
Tĩnh lặng người và không dám nhìn Nhung. Mỗi kỷ niệm là mỗi yêu thương. Không ngờ Nhung có thể nhớ dai như thế! Một lúc lâu, Tĩnh cất giọng run run:

- 7 năm rồi Nhung còn yêu tôi như vậy sao?
- Còn hơn gấp trăm lần. Nhiều khi tủi thân khóc vì em cứ nghĩ đã mất anh vĩnh viễn.

Tĩnh chặc lưỡi:

- Giá Nhung là con trai thì khỏi cô khổ.
- Tiếc rằng là gái nên khổ mỗi mình anh.
- Khổ quá đi đấy chứ. Tu mà cứ bị cản hoài. Trón sang đến bên này ai ngờ trái đất lại vẫn tròn.
- Chạy trời không khỏi nắng. Ghét của nào trời trao của nấy.
- Nói ngoa, thương quá chứ đâu có ghét nhưng đâu phải cứ thương là phải gần nhau...

Tĩnh dừng lại trước một nhà hàng khá lịch sự:

- Xuống đi, nhớ ăn cho lẹ, nửa tiếng sau tôi trở lại đón.

Nhung ngẩn người:

- Em tưởng anh vô với em?
- Thiên hạ dị nghị chết.
- Bởi vậy hồi xưa em bảo anh sợ dư luận thì cứ dấy lên.
- Vào quán ăn có gì mà sợ với chẳng sợ nhất là bên Mỹ này. Nhưng có điều tính tình Nhung hơi bất thường, vui buồn lẫn lộn, đang cười đó rồi lại òa lên khóc lúc nào không hay Thử hỏi những người chung quanh họ sẽ nghĩ gì? Làm cha cụ mà như thế sau này nói ai thềm nghe. Đôi khi gặp người lý sự họ lại bảo chẳng thềm xưng tội với ông cha tội lỗi hơn mình.
- Đi bên nhau như vậy mà anh cho là tội lỗi sao?

- Ma quỷ cảm dỗ mãi thì cũng phải có ngày sa ngã.
- Có nghĩa là anh sẽ yếu lòng?
- Ai cũng là con người thôi. Tôi nghĩ tránh trước thì hay hơn. Ăn xong tôi đưa Nhung đến nhà người bạn còn bây giờ phải đi tìm điện thoại công cộng gọi cho họ trước đã.

- Vậy thì mình cùng đi, em không thích ăn một mình.
Tịnh cảm thấy ái ngại. Cả một ngày Nhung không ăn, bây giờ lại tỏ thái độ bất cần như thế.

- Ừ thì tôi vào nhưng phải hứa không được "dở quẻ" nữa.

- Em đâu có que có gọng đâu mà dở quẻ được.

Biết Nhung ngạo, Tịnh chỉ mỉm cười nhưng vẫn còn dằn dò:

- Phải gọi cha cụ cho đảng hoàng.

- Em sẽ cầm luôn, anh gọi gì cho em cũng được. Ngồi bên anh là thấy hạnh phúc rồi, ăn sâu ăn bọ vẫn thấy ngon.

Tịnh lại cười khiến Nhung được dịp trêu chọc:

- Cần em mở cửa cho anh và diu anh vào chỗ ngồi không?

- Đủ rồi, đừng để tôi nổi cáu lên mà có chuyện. Ăn nói trước đám đông liệu hồn đây.

Dầu đã quá trưa nhưng quán khá đông. Vài người biết Tịnh cúi đầu chào. Nhung đi đằng sau Tịnh thấy mặt nóng bừng vì những con mắt ngạc nhiên nhìn theo. Lỡ rồi, nàng tỏ vẻ ngoan hiền và khép nép bên Tịnh. Có khác gì cha con đâu. Tịnh gọi cho Nhung một đĩa cơm tấm bì sườn chả, một ly sâm bửu lượng còn cho Tịnh mỗi ly cà phê Nhung nhìn dò hỏi nhưng không dám mở lời vì sợ mọi người chú ý. Bữa cơm tuy im lìm nhưng không kém phần vui vẻ vì Tịnh luôn nhìn thấy ánh mắt Nhung có nụ cười...

Tịnh hỏi khi chiếc xe chạy trên highway:

- Sao, ăn no chưa? Bây giờ đủ sức đi nữa hay về nghỉ?

- Khi nào anh đến đón em nữa Tịnh?
- Từ đây tới ngày chịu chức tôi bận rộn lắm. Chắc chẳng có giờ ghé nữa đâu. Có tính về lại St. Paul thì tôi nhờ người đưa ra phi trường.
- Nếu anh muốn tránh né thì thôi - Giọng Nhung buồn bã - Bỏ em xuống đây cũng được. Từ bây giờ, thân ai người đó lo.
- Nhung còn tiền không?
- Đừng hỏi chuyện quá nhỏ nhen đó. Anh cần phải hỏi sinh mạng em sẽ như thế nào khi mất anh.

Tịnh thở dài, người hơi run làm tay lái đảo nhanh. Nhung la lên:

- Cẩn thận nào, em chưa muốn chết đâu.
- Nhung làm tôi lo quá chẳng còn lòng dạ nào phấn đấu nữa.
- Tịnh, anh không phủ nhận mình yêu nhau chứ!
- . . .
- Bữa cơm vừa xong chứng minh điều đó, đâu phải cứ ôm ấp, bốn cột hay thề thốt mới là yêu nhau đâu. Đôi khi chỉ được ngồi bên anh em cũng thấy quá đủ. Cuộc đời em chẳng mơ ước gì ngoài được có anh.
- Nhung à! Nếu tôi là cha tôi vẫn có thể ngồi ăn cơm với Nhung được vậy.
- Ngồi ăn như cha và con. Em không muốn như vậy.
- Không muốn thì thôi vì em không thể tham lam quá đáng. Em không thể giành giật ghen hờn với giáo dân của tôi.
- Em không ghen hờn với họ mà em ghen với Chúa.
- Trời ơi - Tịnh hoảng hốt la lên - Tại sao có thể ăn nói đại dột như vậy chứ!
- Em ghen chỉ vì Chúa không năn nỉ mời gọi, không theo đuổi khốc lóc mà vẫn có anh. Còn em, hơn 7 năm trời được gì? Anh tính lại xem - Nhung bật khóc - Chúa bất công vì Ngài có bao nhiêu môn đệ mà còn tham lam muốn có cả anh; trong khi em, anh nhìn xem. Tịnh ơi em chỉ có mình anh. Anh tàn nhẫn lắm; anh độc ác lắm...

Nhung khóc như đứa trẻ vùi vĩnh quạ - 37 tuổi, có ai ngờ em lại trẻ con như thế hả Nhung! - Tịnh rót vào tai nàng những lời thí dỗ ngọt ngào, những van xin tha thiết nhưng mục đích chính vẫn là đẩy Nhung ra khỏi cuộc đời mình.

- Anh không có trái tim, không có tình cảm. Em hiểu rồi, trước sau mình cũng phải xa nhau. Bỏ em xuống tiệm rượu. Em cần rượu để uống cho say. Em cần khóc để quên đi nhưng nhớ. Tịnh ơi, em chết mất!

Tịnh lái xe như người mất hồn mặc lời khiển trách của Nhung. Nói được nàng sẽ nguôi ngoai, khóc được nàng sẽ nhẹ nhõm. Nếu cần phải quên, hãy cứ mượn rượu mà uống. Rượu tuy có hại nhưng lại giúp cho những người không còn nghị lực, suy yếu thần kinh quên đi một thoáng đau buồn mất mát. Tịnh cho xe vào exit và dừng lại ở tiệm rượu cho Nhung mua một chai Hennessy.

- Anh muốn cùng em uống không?

- Đừng hỏi điên nữa. Với chai rượu này tôi không biết sẽ bỏ Nhung xuống đâu. Chắc chắn không dám gửi trên bạn tôi rồi. Vừa khiển cho họ lại vừa mất tự nhiên cho Nhung. Mà bỏ Nhung ở motel thì tôi không nỡ. Khi buồn người ta dễ làm bậy. Nhung; - mặt Tịnh thật thiếu nã - tôi lo lắng cho em vô cùng.

- Lo hay không lo thì đời em cũng chẳng có anh. Thôi nói dài bồi làm gì.

Anh cứ để em xuống nếu không...

- Hay là - Tịnh buột miệng - tôi đưa em ra một công viên nào đó để em uống. Sau khi tỉnh tôi lại chở em về nhà người bạn học được không?

- Sao mà khổ vậy chứ - Nhung lại khóc - trời nóng như thiêu mà anh cứ phải vì em. Thôi, đừng lo cho em nữa Tịnh, em hứa không uống rượu, không khóc lóc. Cho em xuống motel nào gần đây nhất.

Tim Tịnh muốn ngừng đập khi Nhung thốt lời đó. Chẳng hiểu nàng sẽ bày ra những án phạt nào để dày dọ chính bản thân!

- Hứa đừng buồn chiều mai tôi sẽ gọi lại.
 - Vâng em hứa; mình chẳng còn với nhau bao nhiêu giờ nữa. Em không làm anh buồn nữa đâu.
 - Nhưng - Giọng Tịnh xúc động - Em hiểu tôi yêu quý em vô vàn nhưng tôi không thể bỏ Chúa được. Cả đời tôi chưa có mơ ước nào dài lâu và chung thủy cho bằng mơ ước trọn đời đi tù. Nếu em yêu tôi phải hiểu điều này.
 - Vâng, em hiểu. Tịnh, đừng nói nữa anh.
- Cả hai im lặng, Nhung cũng lau khô nước mắt và chiếc máy lạnh vẫn sè sè kêu như cổ nứu kéo chiếc xe không cho rời khách sạn.

Giọt Nước Mắt Thủy Tinh

Chương 23

- Sao bây giờ anh mới gọi? Nhưng mừng rồi khi nghe giọng Tịnh từ bên kia đầu giây.
- Mới một giờ trưa mà! Ăn cơm chưa Nhung?
- Em vẫn còn no.
- Ăn từ hồi nào mà no?
- Em ăn từ trưa hôm qua.
- Trời ơi - Tịnh thảng thốt kêu lên - Sao lại có thể ngốc như thế được. Nhưng đã hứa gì còn nhớ không?
- Em hứa là không buồn, không uống rượu chứ có hứa ăn cơm đâu.

Tịnh hỏi bằng giọng lo âu:

- Ở chung quanh không có tiệm ăn nào sao?
- Có Shoney's restaurant, McDonalt, Domino Pizza.
- Thức ăn Mỹ Nhung nuốt không vào à?
- Được chứ, ăn còn hơn dân Mỹ; 7 năm chúng nuôi em sống đấy. - Rồi Nhung gạt đi - Thôi, đừng lo cho em nữa Tịnh. Em không đói thật mà.
- Không đói cũng phải ăn. Hay là tôi mua cơm mang tới nhé!
- Tại sao cứ phải ăn cơm? Nhung hỏi lại.
- Cho chắc bụng.
- Em đâu phải người cày sâu cuốc bẫm mà chắc với chả chắc.
- Vậy thì ăn gì nói đại đi. Tôi ghé liền bây giờ đó - Tịnh chép miệng - Đúng là cái nợ. Thiên hạ mà thấy tôi vào khách sạn thăm một người đàn bà là muối mặt.
- Bộ xưa nay các thầy các cha chưa bao giờ bước vào motel thăm kẻ liệt kẻ khó hay sao?
- Đã khó còn liệt thì tiền đâu mà vào đấy?
- Nhiều hội từ thiện hoặc hội Công Giáo, Tin Lành v.v.. hay giúp đỡ những kẻ lỡ đường và trả tiền cho họ ngủ ở motel.
- Chịu thôi, Nhung còn rành hơn cả tôi.
- Chắc chắn phải rành hơn một thầy tu rồi. Nhung cười dòn, giọng bốn cọt.
- Đừng đùa nữa, ăn gì thì nói đại đi. Tịnh nhắc lại.
- Cho em một cái cà phê sữa đá và một tô mì Lacay.
- Cứ uống cà phê vào không tốt đâu. Nhất là cà phêphin đặc muốn khé cần cổ. Tịnh càu nhàu.
- Khé nhưng mà ngon lại đậm hương vị.
- Được rồi - Tịnh ngắt lời - một ly sữa đá.
- Không, em uống cà phê sữa đá cơ mà.

- Thì một cái cà phê sữa đá. Còn mì chắc chắn không mua đâu, nó lỏng bông lều bều những nước. Chạy xe nửa tiếng mới tới nơi xình lên hết còn gì nữa mà ăn.

- Hay mua cho em cái mì xào dòn thập cẩm.

- Cũng không luôn. Phải ăn cơm cho lại sức. Người ốm nhom không biết "take care" để ngã bệnh là khổ thân.

- Anh độc tài quá chừng.

- Vậy mà vẫn bị thiên hạ bắt nạt. Nghe đây - Tịnh dừng lại một giây để lấy giọng cho oai - Phải ăn cơm tấm bì sườn.

- Lại tấm bì sườn - Nhưng la lên - Eo ơi khiếp chết đi được. Bì gì hôi toàn da heo, tỏi, gạo rang; sườn toàn xương với gân và mỡ. Anh mua thì anh ăn. Em chỉ ăn mì thôi.

- Vậy thôi ăn cơm chiên Dương Châu nhé! Tịnh thí đồ.

- Còn cơm ếch cơm nhái gì nữa anh lôi ra luôn một thể. Em đã nói rồi mà.

- Hay ăn cơm cá kho tộ? Nhưng à! Catfish kho tộ Ở Tự Do ngon lắm. Có cả canh chua nữa.

Nhưng im lặng một lúc lâu, giọng ngờ vực:

- Sao anh biết cá kho tộ Ở Tự Do ngon?

- Thì ăn hoài đấy thôi.

- Anh đi ăn với ai vậy?

- Vớ vẩn, lại sắp sửa ghen bậy bạ mà tôi la cho bây giờ. Bye thôi.

- Anh chưa biết em ăn gì mà! Nhưng gọi giựt giọng.

- Canh chua cá kho tộ. Bye.

- Khoan - Nhưng hốt hoảng - Em nhờ chuyện này đã.

- Mau lên hết giờ rồi.

- Anh định đi đâu mà vội vàng như vậy?

- Về còn soạn bài giảng mai lẽ rồi.

- Bộ các tân linh mục phải soạn bài giảng cho ngày lễ nhận chức hết sao?
- Không bắt buộc "phải" nhưng "nên" thì đúng hơn.
- Vậy là anh chỉ ghé qua cửa sổ phòng em ném thức ăn vào như cho tù phạm rồi đi ngay?
- Không hẳn vậy, Nhưng đừng làm mất thì giờ nữa mà.
- Anh Tịnh - Giọng Nhung trầm xuống - Cho em mượn cái đàn guitar.
- Để làm gì?
- Anh đang tự làm mất thời giờ đây!

Tịnh cười trừ:

- Trả đũa khá giỏi. Lát nữa sẽ có nhưng cấm không được làm đứt giây!
- Yên trí; chỉ đàn gảy tai trâu mới sợ đứt thôi.

Nhung mỉm cười khi gác điện thoại và ngã dài trên giường. Căn phòng nhỏ, tối, hoang lạnh nhưng vẫn cho Nhung một giấc ngủ thật no đầy. Đêm qua lên giường lúc 10 giờ, đánh một giấc dài cho đến sáng. Tắm rửa, gội đầu xong mới có 9 giờ. Nhung khóa cửa ra ngoài lang thang ở các tiệm gần đây mua một ít thứ cần dùng và ít trái cây, nước ngọt. Trở về phòng cũng còn sớm chán mà muốn gọi cho Tịnh lại ngại ngùng. Nơi nàng ở là motel phải gọi qua văn phòng phiền phức. Hơn nữa Nhung muốn Tịnh yên tâm nên ráng tự tạo công việc để giết thời giờ. Loay hoay với mấy cuốn truyện mang theo lúc này chẳng thể nhồi vào đầu óc. Cái tivi tuy màn ảnh đẹp dễ và những show trong HBO thật hay nhưng cũng chẳng thu hút được Nhung. Đầu óc nàng như phiêu bồng, quay quay. Nửa mất mát nửa cảm thông với Tịnh. Tự dưng Nhung thấy thèm nghe tiếng đàn và một giọng hát... Hát gì bây giờ? Nhung thuộc nhiều bản nhạc xưa, rất hay và gợi cảm nhưng đó không phải là tâm sự của nàng. Mênh mang buồn, Nhung lôi xấp giấy trắng ra viết... Sau hơn một giờ chầm chầm xóa xóa, bản nhạc đã xong. Nhìn theo nốt nhạc Nhung hát nho nhỏ. Dở quá, hát mà không có đàn giống như

hát ru con. Không vừa ý, Nhung lại cặm cùi sữa, xóa, và bây giờ thì... Nhung ngồi vùng dậy. Phải tập lại bản nhạc... Lát nữa nàng sẽ hát cho Tịnh nghe... Lần cuối cùng bên nhau phải không Tịnh?... Lần cuối bên nhau, Nhung thoáng rung mình...

Tiếng gõ cửa thật nhẹ vừa đủ để Nhung nghe thấy. Nàng xô ghế đứng dậy và vén màn nhìn qua cửa sổ. Bên ngoài Tịnh đang tay xách nách mang, lênh kênh lững cụng lại thêm cây đàn trên vai. Nghệ sĩ không ra nghệ sĩ, người bung com tháng cũng chẳng phải... giống như... Nhung mỉm cười mở cửa và nhường lối cho Tịnh vào:

- Trong anh giống như mấy ông chồng vào nhà thương thăm vợ đang ở cữ!
- Tịnh để những hộp đồ ăn trên bàn lừ mắt làm nghiêm:
- Mang đến không một lời cảm ơn còn trêu với chọc. Com đấy ăn đi kéo nguội hết rồi.

Nhung mở từng hộp đồ ăn đưa lên mũi hít hà:

- Thèm chết đi được, không ngờ anh lại có nhiều tài như vậy!
- Tài gì, toàn mua không chứ có nấu đâu.
- Nhưng ít ra cũng biết món nào ngon món nào dở - Nhung soạn napkin và đôi đũa tre để ngay ngắn.
- Anh ăn với em không?
- Em ăn đi, tôi không đói.
- Vậy chút nữa em sẽ ăn.

Nhung đẩy lại những hộp đồ ăn để sang một bên rồi lấy ống hút khuấy nhẹ trên ly cà phê đá đang rịn mồ hôi.

- Em xê đôi nhé!

Tịnh không trả lời, bỏ cây đàn lên giường đưa mắt nhìn quanh.

- Ở đây cũng được đấy, tạm một hai ngày rồi về thế cũng hay Thôi tôi đi đây.

- Anh không ở chơi một lát sao?
- Tôi về để Nhung ăn.
- Lát em ăn cũng được mà.
- Không, tôi còn bận nhiều chuyện lắm.
- Hay anh giữ chìa khóa phòng, cần mang gì tới cứ bỏ đại trên bàn nhiều khi em đi vắng anh không vào được.
- Còn Nhung vào bằng cách nào?
- Em sẽ hỏi tụi office thêm một chìa nữa.
- Cũng được, thôi tôi về đây.
- À mà này.

Tịnh dừng bước nhìn Nhung chờ đợi.

- Đừng mang đồ ăn đến nữa, ăn không hết đêm dán bò ra tha cả người đi.
- Hai bữa cơ mà!

Nhung cười giọng hiền từ:

- Vâng, hai bữa cho 4 người ăn.

Tịnh bước ra đến cửa nhưng vẫn quay lại dặn dò:

- Nhớ tối ngủ sớm, gài cửa neo cẩn thận, tiền bạc giấu dưới thảm lỗ ra đêm trộm vào...
- Đủ rồi - Nhung bật cười - Như chồng dặn vợ. Có dặn đêm ngủ phải nhớ anh không?
- Sắp giờ què đây. Cứ như vậy tôi không đến nữa, đôi cho biết.

Tịnh ra ngoài và khoá trái cửa nhưng lại chạy vào.

- Chai Henessy đâu rồi?
- Anh muốn uống?
- Không, chỉ hỏi vậy thôi.
- Nếu em uống phòng đâu có sạch sẽ thơm tho và em đâu có ngồi đàng hoàng thế này!

- Vậy là tốt - Tịnh gật đầu ra vẻ bằng lòng - Ít ra tôi cũng không cảm thấy lương tâm bị dày vò cắn rứt.
- Anh yên tâm. Dù gì đi nữa em sẽ cố gắng để anh vui.
- Chúc Nhung ngủ ngon.
- Tối anh không đến nữa sao? Nhung thoáng biến sắc.
- Có lẽ không. Tại bận lắm... Vội lại... Tịnh ngập ngừng - Vội lại nhiều điều không tốt.
- Tối ghé lại em hát tặng anh một bản nhạc.
- Không ngờ Nhung biết hát đấy.
- Tối anh cứ tới thì biết.
- À! Thì ra... - Tịnh chặc lưỡi - Thảo nào cần đàn... mà bản gì mới được chứ?
- Vừa soạn xong chưa muốn đặt tên. Vội lại phải chờ anh.
- Vậy thì có thể tới... Nhưng tôi không hứa đâu.

Giọt Nước Mắt Thủy Tinh

Chương 24

Cả hai cùng im lặng, ánh đèn vàng 25 watts trên bàn không sáng lắm nhưng đủ soi rõ khuôn mặt Nhung với đầy phiền muộn. Tịnh xé bao kiếng mở hộp kẹo đẩy về phía Nhung:

- Ăn thử xem. Kẹo gương ở Huế gửi sang đó.

- Ở đâu anh có vậy?

- Của một người bạn. À tin tức bên nhà thế nào?

Nhưng thở dài, giọng buồn bã:

- Em đã nói hôm trước rồi, mất hẳn liên lạc.

- Thế thì cũng lạ. - Tịnh có vẻ đăm chiêu - Hay tôi nhờ một số bạn bè ở Sài Gòn tìm xem sao.

- Nhiều người cũng giúp em nhưng vô ích.

- Nhưng có nghĩ bị đẩy đi kinh tế mới không?

- Em không biết.

- Hay đăng tìm trên báo. Nếu có ai quen qua đây thế nào họ cũng cho biết tin.

- Em đã làm rồi. Thôi mình đừng nói chuyện đó nữa.

Nhưng đưa tay tỏ cử chỉ không muốn nghe rồi nhón một miếng kẹo đưa lên miệng đoạn gật gù.

- Ngon thật, hương vị tuyệt hảo. Qua đây mới biết không có gì nơi quê hương mình mà không có những đặc sắc của nó. Anh ăn thử xem. Nhưng đưa miếng cắn dở cho Tịnh.

Tịnh lắc đầu:

- Ăn kẹo gương mà uống nước ngọt chán lắm.

- Phải có trà tàu, nhưng uống trà lipton cũng được. Hay chờ em chạy ra ngoài mua?

- Đừng, uống trà mất ngủ.

- Uống hay không đêm nay em cũng mất ngủ. Tự dưng thấy buồn buồn thế nào. - Nhưng chép miệng - Hay tại sắp chia tay thành ra thấy lưu luyến bồi hồi.

- Có định mượn rượu giải sầu không Nhung? Tịnh hỏi mặt thoáng chút ái ngại.

- Cũng chẳng biết nữa.
- Nhưng uống rượu khá lắm sao?
- Từ thuở cha sanh mẹ đẻ đến giờ chưa một hớp rượu nào vào bụng.
- Vậy mà dám vác chai Hennessy. Vừa trông thấy tôi đã hoảng hồn. Thứ này đâu phải nhẹ. Nhưng mà... - Tịnh ngần ngại - Đừng uống vào hại lắm.
- Em không uống đâu. Tình yêu vật đã muốn chết bây giờ còn để rượu chế ngự nữa thì có nước đem chôn.
- Buồn ngủ chưa. Tôi về cho em ngủ nhé!

Nhưng nhìn Tịnh hờn trách:

- Mới có 9 giờ mà! Tối nằm trong đây buồn chết đi được.
- Đâu thể làm gì khác hơn. Hay mai Nhung về sớm?
- Về đâu? - Nhung hỏi lại kèm theo tiếng thở dài - Nhà cửa không có, tứ cố vô thân, vô gia đình, vô nghề nghiệp. Mất niềm tin, thả trôi sự sống. Tình yêu cũng vỗ cánh bay...
- Đừng cay đắng nữa Nhung - Tịnh xuôi hai tay trên bàn nhìn về một cõi xa xăm - Không ai tạo cho Nhung hoàn cảnh này hôm nay. Có chăng...
- Em không nghe nữa - Nhung ngắt lời - Tại em.. Tại em... Em hiểu rồi. Nếu ngày xưa không bỏ ra đi thì bây giờ em vẫn còn chồng còn con. Em đâu phải lang thang vất vưởng đeo đuôi theo anh thế này... - Nhung ngưng lại, giọng nằng nạnh ngạo - Em tiếc rằng hôm đó không được gặp anh vì nếu có, anh đã chẳng nói lời vừa rồi. Anh vô tình lắm Tịnh. Em ghét anh.

Nhung ôm mặt nức nở, tiếng khóc làm chân tay Tịnh luống cuống vụng về để rồi bất động mặc tình Nhung kể lể:

- Khi bỏ nhà ra đi anh biết trong lòng em oán hận thế nào? Anh biết em tuyệt vọng và đau đớn thế nào? Trên đời này có người mẹ nào bỏ con? Ngay con vật, con thú hoang, con thú dữ ăn thịt người mà còn biết thương con nó. Còn em, không lẽ em lại mất hết lương tri nhưng anh nào hiểu cho có một mảnh

lực, một sự thù hằn ghê gớm đã làm em phải cắt lìa. Tịnh - Nhung nức nở - Em có lỗi với con em nhưng em không có lỗi với Tùng, với anh. Cho đến ngàn đời chẳng thà là người không cội không nguồn chứ không bao giờ em trở về với người chồng dê hèn đó...

Tịnh ngồi cứng đờ như pho tượng, chẳng biết thế nào an ủi Nhung dù chỉ vô tình khơi lại chuyện buồn. Khóc chán, Nhung kéo áo lau nước mắt, ngược nhìn Tịnh đang nghệt cả mặt mày Nhung lại bật cười:

- Em làm anh buồn phải không? Em không khóc nữa đâu. Ngày hội ngộ hay chia ly bất kỳ, được bên nhau là mình phải vui. Để em đàn cho anh nghe.

Tịnh, đừng buồn nữa nghe.

Nhung với tay lấy cây đàn và sửa lại thế ngồi. Tờ giấy nhạc được đặt trên mặt bàn.

- Bật đèn em ngọn đèn trần anh Tịnh.

Ánh sáng tỏa rộng hơn soi rõ dáng Nhung gầy gò. Trông có vẻ hay hay; ai ngờ đàn bà lại cũng có người mang dáng dấp nghệ sĩ phong trần như vậy. Nhung bắt đầu gảy nhẹ trên phím đàn. Âm thanh đứt quãng.

- Em xúc động quá, chẳng biết có đàn nổi không.

- Không sao đâu, đừng chú ý quá nhiều về cách trình bày sẽ mất hay đi. Cứ để cho tâm hồn lững thững đi theo tiếng đàn; khi nào hồn và nhạc hòa cùng nhịp là lúc dẫn người nghe đi vào cảm xúc.

Mắt Nhung mơ màng rồi khép kín như thả hồn theo từng âm thanh nối tiếp ray rứt buông theo những chuyển động nhẹ nhàng của năm ngón tháp bút...

... Buồn... Buồn... Tịnh rùng mình... Nhạc gì buồn muốn rũ người xuống...

"Lệ vì đâu lại trào tuôn khi một thoáng nhớ bóng hình cũ; vì tình còn sâu nên lòng còn đau và tim khắc bóng ai chẳng phai..." (Trích trong bản nhạc Giọt Nước Mắt Thủy Tinh.)

Mắt Nhung tái ngắt, bờ môi mấp máy như người sắp bước về bên kia thế

giới nói lời trần trối. Giọt nước mắt lăn dài trên má như kéo người nàng cong xuống... Những ngón tay vẫn đều đều bấm dây cung tạo nên hàng âm thanh vỡ vụn theo tiếng hát tắc nghẹn:

"... Giọt lệ ngâu nặng bờ mi mang mộng ước chết theo tình thắm; đành để chảy tuôn hoen mặt bờ môi tàn phai giấc mơ hoa lần đầu."

Giọng nước mắt và tâm sự Nhung theo tiếng đàn lan rộng khắp phòng khiến Tịnh mắt hấn thần sắc; tứ chi tê liệt theo từng tiếng nghẹn ngào. Tiếng hát như thương tiếc khôn nguôi một mối tình biểu hiện một tâm hồn kiệt quệ khốn cùng bởi thương nhớ, như một cam nhận cay nghiệt của tình yêu, không hờn trách, không than van...

Nếu tuyệt vọng của tình yêu dẫn con người vào nỗi dẫy chết thì làm sao Tịnh không khỏi cảm thấy lương tâm dày vò cắn rứt. Mơ ước làm linh mục chỉ để xoa dịu niềm đau của con người trong khi với Nhung, người mình thương yêu lại không thể chia xẻ an ủi thì sứ mạng phông có phải chỉ là ước mơ hảo huyền. Mà an ủi, nói gì đây khi Tịnh biết rằng càng đến gần sẽ càng vướng mắc. Bây giờ chỉ cần một động tác vỗ về hay một lời chia xẻ tâm tình là Tịnh sẽ khó lòng vượt thoát được sự mềm yếu của con người...

Ai chả biết bóng đêm là đồng lõa của ham muốn. Phòng ngủ là nơi phát sinh những lỗi lầm. Một nam một nữ trong căn phòng vắng vẻ đầy đủ tiện nghi và chiếc giường nệm êm ái kia đã đánh gục ngã biết bao lý trí con người. Tịnh có lý trí nhưng con tim không phải sắt đá. Tịnh có tình yêu thánh thiện nhưng không phải không có những rung động bình thường của thể xác. Sự mềm yếu là môi trường tuyệt vời cho ma quỷ xô ngã con người... Tịnh lại rùng mình... Tiếng đàn guitar bình thường đã vương vương khắc khoải, bây giờ như điều gặp gió được dịp bay cao. Âm thanh ào xô như thác lũ... bão bùng... tan tành... kèm theo giọng Nhung vút cao trong tha thiết gào thét dẫy chết:

"Nhớ về anh trời đất ngả nghiêng,
Tóc lệch ngôi ngõ rồi trời thiêng.
Tháng ngày trôi ngời đêm thời gian
Riêng mình em lạc chốn bụi trần."

Riêng mình em lạc chốn bụi trần... nghe cay đắng và náo nề quá. Bụi trần có phải là quãng thời gian đầy đau khổ Nhưng đang mang? Tịnh thấy mắt mình cay cay muốn khóc... Đối diện, Nhưng vẫn nhắm nghiền như không gian chỉ còn mỗi mình nàng...

"Đừng giận nhau, đừng buồn nhau khi đã lỡ duyên xưa mộng ước;
Vì tình chẳng phai mình vẫn đợi nhau dầu hai đũa hai phương trời xa.
Đừng tìm quên, đừng tìm say khi tình lỡ mang trong mạch máu;
Và đừng vì em..."

Tiếng đàn quyện theo tiếng hát bỗng đứt đoạn, gãy lìa. Nhưng úp mặt trong lòng bàn tay khóc nức nở. Cây đàn không nơi bám víu rút mạnh xuống thảm đánh thức vụn vặt...

Giọt Nước Mắt Thủy Tinh

Chương 25

Bóng tối đã bò vào tận nhà găm nhấm trên thân thể người đàn bà. Mọi cảnh vật im lìm lắng đọng chỉ còn mỗi nhịp tim đập theo tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ nhỏ đặt trên bàn. Vài con muỗi lọt từ khe hở của khung cửa lưới

bay vội vào tránh hơi lạnh kêu vo ve.

Nhung - chính là người đàn bà - với cơn đau dai dẳng cả tháng, đưa tay lau giòng nước mắt. Đôi vai so gầy run rẩy đứng lên lò mò bên lò sưởi tìm công tắc điện. Ánh sáng vàng nhạt từ ngọn đèn ngủ không soi rõ nơi Nhung đứng nhưng đủ để dẫn nàng chập choạng từng bước gài những cánh cửa sổ quên đóng. Trời đang thu bỗng dưng lạnh ghê hồn, mới sáng gió nam còn nắng ấm, chim chóc còn riu rít từng đàn nào ngờ giữa trưa đột ngột chuyển gió bắc. Nhung kéo vội áo choàng lên người; nàng run lập cập trên nền đá loay hoay môi lửa, thanh củi khô thơm mùi nhựa thông hăng hắc bùng cháy theo vết dầu mỡ. Chờ cho bén đỏ Nhung mới thả vào ít vỏ cam khô theo thói quen. Hơi ấm tỏa nhanh và khi Nhung cảm thấy thực sự dễ chịu với nhiệt độ, nàng mới kéo chiếc "lazy boy" lại gần và ngả dài người trên đó.

Nhìn ánh lửa bập bùng nhảy múa trên tường, nghe những tiếng nổ tí tách từ vỏ thông khô gọi nhớ; tự dưng Nhung thêm được ngủ, thêm được nhắm mắt nổi lại vùng ký ức xa xưa vừa bị đứt quãng nhưng sự tập trung gây lia.

Trong tận cùng tiếc nuối Nhung vùng dậy đến bên giường lấy lá thư rồi trở lại ghế nằm. Lá thư được đọc đi đọc lại rất nhiều trong buổi chiều, giờ đây nó không còn là những chữ nhỏ nhắn lung linh qua màn lệ mỏng mà từng khuôn mặt thân yêu xuất hiện... Con bé Ngọc lém lỉnh với hai lúm đồng tiền sâu hoắm, giọng nói ngọt ngào đót giảnh đọc một mình mỗi khi bày trò chơi thả cá mè hoặc úp lá khoai. Con bé Ly hiền lành hơn em lại cũng ít mồm ít miệng nhưng được làn da trắng hồng nổi bật đôi mắt đen lay láy và cái bím tóc thật cao. Còn Thúy, lớn nhất và chắc chắn nhất giờ không kém phần sắc sảo, sau này có lẽ chẳng ai qua mặt được nó. Nhớ hôm nó đánh Tảo bị nàng quở trách, con bé giở giọng lý sự như người lớn làm ai nấy cứng họng. Rồi thì... Nhung thở dài... Hình ảnh rõ rệt và làm nàng xúc động nhất vẫn là lúc đám con bọc vòng quanh ôm lấy mẹ để hứng đỡ những nhát đòn từ bố

giáng xuống...

Vô cùng mệt mỏi, Nhung thiếp đi trong những ý tưởng vụng về rời rạc, hơi thở đều đặn theo ánh lửa bập bùng tạo thành một điệu sáo buồn. Bài thơ hôm nào trong lúc buồn vui bất chợt, trong lúc tâm hồn lo sợ trống vắng Nhung đã thả hồn hoang lạc vẫn còn nằm ở đó, trên chiếc kệ của lò sưởi. Hơi nóng làm ấm những đơn lạnh cô độc của nàng, hơi nóng mang lại nguồn sống, nguồn sinh lực cho kẻ biết yêu nhưng lại khổ vì yêu, hơi nóng cũng làm cho thơ trở nên sống động, thơ như có linh hồn vì thơ đang thổn thức. Thơ như một giải bày ẩn tình và chấp nhận...

Đừng bỏ em một mình trong đêm tối
Ngọn sáp buồn leo lét phủ màu tang
Trắng vải sô lê ướt chảy đôi hàng
Trên gối cứng quyện hương trầm ngào ngạt
Ngồi bên em cho tình yêu dào dạt
Truyền qua tim một hơi thở nhẹ tơi
Dù mỏng manh, vẫn thôi thóp đợi chờ
Để nghe đọc Thánh Kinh buồn điệu vơi
Lời kinh buông níu hồn em chờ đợi
Rung vai gầy xám hối nửa thân ma
Sưởi hồn em buốt giá lúc băng hà
Kinh cứu độ giúp mau tìm bến đỗ
Đừng bỏ em một mình trong hòm gỗ
Cắt khung trời, che khuất cảnh dương gian
Ngắt âm thanh hai mảnh ván nung hàn
Bồi thêm những búa đinh trên miệng nắp
Em chỉ thấy một vùng đen trước mặt
Tối tăm buồn khí lạnh buốt âm u

Nói vòng xoay mảnh khăn liệm ngực tù
Tim thôi đập vì đâu còn dưỡng khí
Đừng bỏ em cho xuân tình hoang phí
Nợ hồng trần chưa dứt đoạn yêu đương
Cho giây gân buộc kín mộng thiên đường
Đem ấp ủ mảnh tình xưa tháng ha.
Đừng bỏ em một mình nơi mộ đá
Lũ côn trùng đục đẽo xác thân yêu
Để còn đâu một bóng dáng mỹ miều
Cho ngây dại những lần anh gặp gỡ
Ngồi bên em xót chia từng hơi thở?
Trái ngọt bụi cay đắng xẻ đôi chung
Ấm bờ môi rung lại phím dây chùng
Thân đã chết nhưng hồn yêu bất diệt.

(Trích trong tập Những Vần Thơ Yêu của Lê Thao Chuyên.)

Thơ đã dứt nhưng âm hưởng đâu đây vẫn còn như thở than tiếc nuối. Khách vừa đến ngẩn ngơ ngơ ngẩn qua chiếc áo chùng đen. Bây giờ mới biết trong căn nhà trống trải có đến hai hơi thở, hai trái tim nhưng cùng một nhịp đập. Vị linh mục đứng ở đó đã lâu lắm, ngay từ lúc Nhung xoay lưng tìm giấc ngủ, nét mặt đã xuất hiện những nếp nhăn của tuổi thời gian. Đặt hộp đựng Minh Thánh lên bàn, người đến bên lò sưởi bỏ thêm ít củi và tìm xuống bếp bật đèn. Bếp núc nguội lạnh, cháo cơm cũng chẳng có. Ngày xưa Nhung đòi làm nấu cơm cho cha ăn, bây giờ vị linh mục nhân lành tự tay tìm gạo nấu cho người chưa chịu làm nấu. Vị linh mục ấy không ai xa lạ chính là Tịnh, Tịnh của ngày xưa, của những năm quyết một lòng theo đuổi cho tới cùng để đạt được ước nguyện của mình. Quả thật niềm tin có một sức mạnh tuyệt đối.

Tịnh lui cui đổ nước vào nồi rồi nhắc lên cái bếp gaz đã cũ, ánh lửa vàng theo những lỗ nhỏ bị bít gần kín tỏa ngọn lửa èo ọt. Tịnh loay hoay mở thùng gạo, cái thùng bằng mủ chỉ cao độ 3 gang tay mà Nhung cũng chịu khó đề trên nắp một tấm thớt thật nặng. Có lẽ lại sợ chuột bò vào chẳng sai. Ở tỉnh lỵ nghèo nên nhà cửa và tiện nghi không khang trang sạch sẽ bằng thành phố. Giá đừng một sống một chết theo Tịnh đến đây thì cuộc sống vật chất cũng chẳng tới nỗi nào... Tịnh thở dài... Âu cũng là sự sắp đặt của Chúa. Chắt nước sền sệt trắng từ trong nồi tràn ra làm bếp tắt. Tịnh nhắc nồi bằng hai miếng napkin và chùi chung quanh thật khô rồi mới thổi lửa lại. Nồi cháo được vặn nhỏ xuống và nắp đậy hơi hở để khói trào lần thứ nhì. Xong đâu đó Tịnh mới mở tủ lạnh tìm đồ ăn. Trong tủ trống trơn, ngoại trừ một bó rau cải đã héo, một đĩa thịt khô cong đẽ cả tuần và một hộp ruốc còn nửa. Hộp ruốc có lẽ mua sẵn ở ngoài chợ vì chất thịt được sấy quá khô nó xám vàng và tươi như bông, may ra đủ để ăn cho hai bữa nữa. Yên chí Tịnh trở lên nhà và bật thêm một ngọn điện giữa phòng.

Nhung đã đôi thế nằm, khuôn mặt để thẳng soi rõ dưới ánh đèn, không dấu được những quầng thâm và những vết nhăn chung quanh mắt. Mới xuống đây 3 năm mà Nhung hoàn toàn thay đổi cả tinh thần lẫn thể xác, nàng không còn đòi quyền sống cho ra sống, không còn sôi động nóng bỏng như những ngày tháng trước. Tính nàng trầm, ít nói, ít giao thiệp và cách ăn mặc cũng thay đổi theo. Tuy không khoác áo dòng nhưng Nhung có khác nào một ma soeur hiền lành, chịu đựng, khổ hạnh an phận mà nơi xứ Mỹ khó tìm được.

Tịnh thở dài... Tưởng hôm chia tay trước ngày chịu chức là xong ai ngờ sáng sớm Nhung vẫn tìm đến.

- Còn 3 tiếng nữa mới dâng lễ truyền chức, 3 tiếng sinh tử của em. Nếu anh không gọi lại coi như mình có duyên mà không có nợ. - Nhung đưa napkin

lau những giọt nước mắt loang đẫm. - Sau này tình cờ gặp nhau thì anh không còn là của em, của Tịnh ngày xưa mà của mọi người. Cách xưng hô của chúng ta cũng đổi hẳn. Tịnh, - Nhung xót xa - Em không muốn gọi anh bằng cha đâu.

Nhung hấp tấp chạy ra xe. Chiếc taxi vàng đậu ở ngoài cửa như một thôi thúc... Tịnh lặng người, không phải hôm nay, hôm qua mà suốt bao nhiêu năm dài Nhung đã dành cho Tịnh quá nhiều cơ hội. Quả tình yêu đã mang đến cho con người một sức chịu đựng bền bỉ... Nhưng tình yêu loài người đâu bằng tình yêu Thiên Chúa và có phải chính Chúa đang chứng tỏ quyền phép của Ngài?

Hai tuần sau Tịnh được bổ nhiệm làm phó xứ ở Gulfport thì Nhung lại lò dò đến. Nàng đến với một phong cách mới, một con người mới. Nàng đến với tâm tình của một con chiên ngoan đạo sùng kính kẻ chủ chiên. Nhung muốn căn nhà thuộc trong xứ và xin đi làm với số lương khiêm tốn trong hội USCC, đủ chi phí tiền nhà điện nước và một cuộc sống thanh đạm.

Thỉnh thoảng dăm ba tuần Tịnh ghé thăm và dùng cơm tối ở đó. Đôi khi họ cũng có những giờ phút nhàn rỗi kéo ghế ra sân sau, bên tách trà nóng dưới ánh trăng rơi cả hai nhìn nhau im lặng. Họ cũng ít nhắc lại chuyện xưa, chẳng phải sợ lưu luyến tiếc nuối vì thực ra tình cảm bây giờ mới mật thiết hơn. Mật thiết như đôi bạn già, như tri kỷ gặp tri kỷ để trăng được ca tụng thêm dưới đôi mắt Nhung:

Nửa ánh trăng nghiêng rắc suối ngàn...

Trà cũng đậm đà, ngào ngạt hương thơm hơn khi Tịnh phụ vãn cảm hứng:
Hương trà bay nhẹ quện non cao.

Cũng thi cũng phú cũng đối ẩm và tình cảm vẫn dịu dàng êm đềm như thế nhưng chẳng hiểu sao mỗi ngày Nhung lại mỗi tiêu tụy. Nàng sa sút thấy rõ, ăn uống thất thường bữa có bữa không, tứ thời trở mùa là nàng trở bệnh, cơn

bệnh đeo đẳng kéo dài làm có những chủ nhật nàng bỏ lễ Tịnh phải kiêu Minh Thánh đến tận nhà. Riết rồi từ thói quen Tịnh coi như mình có bổn phận và trách nhiệm với phần linh hồn cho nàng. Tịnh hiểu bên trong vẻ trầm lặng thanh thản kia còn có một cái gì ẩn khuất để Nhung phải xuống dốc một cách mau chóng. Không chia xẻ được sự khổ tâm của Nhung, Tịnh chỉ còn biết thăm thĩ kêu xin để Chúa thấu hiểu sự lo lắng của Tịnh mà mang đến cho Nhung một phép lạ...

Ngày qua ngày và có phải phép lạ đó đã đến? Lá thư nằm chênh vênh dưới chân ghế khiến Tịnh chú ý. Con dấu từ Thái Lan và cái tên Hoàng Thúy trông quen quen làm Tịnh ngờ ngợ... Hoàng Thúy... Tịnh chợt lạnh toát như bị trúng gió. Thả người xuống ghế và bằng cử chỉ hấp tấp Tịnh mở vội quên rằng thư đó không phải của mình...

Leamsing ngày... tháng... năm...

Mẹ kính yêu,

Không như mọi năm, khi bạn bè chung quanh con quây quần bàn bạc và có những dự tính đặc biệt cho mùa báo hiếu. Để được hãnh diện gài trên ngực áo cánh hoa màu hồng, kẻ bất hạnh tự chọn cho mình cánh hoa trắng; thì con lại lủi thủi một mình ngoài đường phố, tưởng tượng như đang được lang thang trên lối đi quen thuộc ngày xưa, nơi dẫn vào biệt thự sang trọng có giàn thiên lý mà mỗi độ hoa nở cả 3 đứa chúng con dành nhau trên chiếc ghế xích đu dài để được thưởng thức mùi hương tuyệt hảo, để được ngồi sát cạnh mẹ nghe kể chuyện cổ tích. Ngọc nhỏ nhất nên hay rúc trong lòng mẹ, Ly cũng không hơn hai tay vòng ôm lấy hông như sợ mẹ biến mất. Còn con, dưới ánh trăng loang lổ, con nằm ngửa co hai chân gác lên thành ghế, đầu gối lên chiếc đùi êm êm của mẹ, lúc đó con mới biết rằng mẹ có đôi mắt thật buồn và thật đẹp. Giọng mẹ cũng thật tuyệt vời lúc trầm lúc bổng lúc thôi thúc lúc ngập ngừng làm chúng con say mê tưởng như mình là những nhân

vật trong truyện. Con đã để nước mắt chảy dài vì xót thương hoàn cảnh con Tấm mồ côi mẹ phải ở với dì ghẻ ác độc; bị đánh đập hành hạ cay đắng trăm chiều, và con cũng khóc dùm cho những đứa trẻ cùng tuổi với cuộc đời bất hạnh vì mắt mẹ nào ngờ giọt nước mắt vô tình đó lại là giọt nước mắt mở đầu để sau này con khóc cho con, khóc cho cuộc đời của các em mình...

Mẹ Oi, đã bao mùa báo hiếu trôi qua, đã bao nhiêu lần con viết thư cho mẹ và đã bao lần con kêu gào đến mỗi mòn để rồi giờ đây nơi xứ lạ quê người nơi trại tập trung những người tị nạn con lại tiếp tục làm công việc mà người ta bảo mò kim đáy biển và sẽ làm cho đến muôn đời để không ngừng việc tìm kiếm mẹ. Chỉ vì con luôn khao khát tình mẫu tử, thêm vòng tay ấm che chở, thêm được nhìn đôi mắt dịu hiền, thêm những lời vỗ về ngọt ngào và con chắc rằng với lòng thành tin; Chúa sẽ đoái tưởng lời con mà ban cho một cuộc hội ngộ kỳ diệu.

Mẹ kính yêu, nhiều người đã đếm thời gian bằng những ngày dài vô vị, bằng những giọt nước mắt đau khổ tuyệt vọng và ngược lại cũng có người đếm thời gian bằng những hạnh phúc đông đầy, bằng những sung sướng và yêu thương nhất. Riêng con, con không dám đối diện với thời gian vì thời gian là một chứng tích, là một ấn tượng đau buồn ghê gớm nhất đã hằn sâu trong đầu óc. Thời gian đã làm tách lìa, tạo khoảng cách giữa con và mẹ; đã làm chúng con sống với những ngày tháng long đong vất vả, đã làm mất đi tuổi thơ ngây, mất đi những nét hồn nhiên và tiếng cười rộn rã.

Mẹ Oi, ngồi viết những giòng này mà lòng con vẫn chưa nguôi giảm được xúc cảm bồi hồi. Chuyện xảy ra 10 năm rồi mà con cứ ngỡ như mới hôm qua, hôm kia, lúc mẹ vừa chạy thoát ra khỏi nhà và lúc mọi người đổ xô đi tìm mẹ. Một khung cảnh sôi động diễn ra trong nhà mình, một cuộc tranh chấp giữa nội và ngoại mà chúng con là nạn nhân, là mục tiêu là con cò để mọi người dày xéo giành giật. Chẳng ai biết đến lòng chúng con tan nát ra

sao, chẳng ai biết nỗi xót xa đau đớn của một con bé 9 tuổi nghe được những lời nhục mạ mẹ nó ra sao và cũng chẳng ai biết nỗi mất mát thiếu thốn của những con chim non xấp mẹ...

Mẹ Oi, chẳng thà mẹ nằm xuống để con biết chắc mẹ đã an phận với số kiếp ngắn ngủi, bằng lòng nơi nấm mồ hoang lạnh để dù thương tiếc con vẫn thấy lòng con được bình yên chấp nhận. Còn đàn ông này tứ cố vô thân mẹ thoát chạy giữa con khủng hoảng tốt cùng, với một đầu óc không hề toan tính.

Mẹ Oi, mẹ hiền lành và ngay thật quá, ra đi không một mảnh giấy tờ, không một đồng xu dính túi thì cuộc đời sẽ còn dày xéo thân xác mẹ đến đâu. Điều làm con chua xót là mẹ đã phải từ bỏ tất cả những gì cao quý trong cuộc đời kể cả dứt bỏ con mình. Với tuổi đó con chưa đủ trí khôn để tìm hiểu nguyên do nào đã thúc đẩy, đã đánh bật mẹ ra khỏi gia đình nhưng vài tuần sau đó bố ngang nhiên dẫn một người trẻ đẹp về nhà bắt chúng con gọi bằng dì, bắt chúng con phải có những lễ phép tối thiểu với người yêu của bố nó. Đôi mắt con đã có những ánh nhìn xa lạ mỗi khi nội hoặc bố lại gần; các em con cũng tự động tạo khoảng cách ngăn với bên nội, những người mà chúng con tin rằng đã ép buộc mẹ phải ra khỏi nhà. Càng cô đơn bao nhiêu chúng con lại càng thương mẹ bấy nhiêu. Rồi đây trong cuộc đời trôi nổi chẳng biết mẹ phiêu giạt nơi nào, không hiểu mẹ có đủ nghị lực phấn đấu hay lại chọn cái chết để phủ oan trái nợ trần. Hôm chị Tảo xin nghỉ để về quê sinh sống, con có chạy lại ôm lấy chị ấy khóc - hình ảnh cuối cùng còn lại khi mẹ Ở đây - và xin lỗi về chuyện khi xưa. Không có sự thực nào đâu được thời gian nhất là một khi con đã cố tình khám phá. Con hiểu bố đã có bà Liễu, bà Hạnh. Con hiểu giọt nước mắt của mẹ tại sao chảy xuống, chảy mãi hoài và con hiểu căn nguyên mẹ bệnh suốt mấy tháng trời liên tiếp. Mẹ Oi, mẹ còn nhớ có lần bé Ngọc chạy vào phòng hét lên ôm lấy mẹ khi nghe bố mắng chửi quát tháo? Mẹ còn nhớ chúng con đã giang cánh tay non nớt bảo vệ cho

người mẹ khốn khổ? Nào lúc đó chúng con đã biết gì, đã hiểu được những gì mà sao tình mẫu tử như một sợi dây vô hình liên kết - Con ngã mẹ đau và mẹ bị đánh đập con vội khóc thét - Mẹ Oi có phải tại vì mẹ đã mang nặng đẻ đau; có phải vì mẹ đã nhọc nhằn vất vả trong những tháng cưu mang và có phải vì từ trong thịt, trong máu trong xương tủy của mẹ mà chúng con được nặn hình dạng để rồi phải banh da xé thịt để tạo cho con tiếng khóc chào đời, đón nhận một cuộc sống khác nên ngàn đời tình mẫu tử là tình bất diệt?

Mẹ thương yêu, 10 năm trôi qua thoáng như giấc mộng mà sao đã biết bao thay đổi. Tóc ông ngoại bạc trắng rụng gần hết đưa hắt vàng trán hói; bà ngoại hom hem hơn với bộ da bọc xương; cơm không đủ ăn áo không đủ ấm. Vẫn biết cuộc đời lên voi xuống chó là thường nhưng mẹ nghĩ xem cả miền nam đảo lộn từ ngày V.C. chiếm đóng. Ngoại bị đánh tư sản mại bản - dù cả đời chẳng bao giờ biết đến buôn bán là gì - lần đầu thì thoi thóp, thêm lần thứ hai cách đó 6 tháng nên sạch nhẵn. Căn nhà gạch to lớn ngoại tự dâng hiến cho phường để khỏi phải ghép vào tội phản động mà đi vùng kinh tế mới. Tuổi già sức lao động không có với ba đứa cháu nhỏ thì về miền đó chỉ có nước chết. Ngoại dọn lại chuồng chim ở góc vườn nhà dì Phú làm nơi trú nắng mưa, làm nơi quây quần xum họp mỗi bữa cơm tối. Như thế cũng xong, cũng sống qua ngày đoạn tháng. Ông bà nội chết sau khi bố bị bắt tù cải tạo một năm, - Có lẽ vì không chịu nổi cuộc thăng trầm dâu bể. - Nhà mình bị bộ đội tịch thu toàn bộ, giàn thiên lý được thay vào giàn bầu xơ xác lá, vòng rào cây trồng bằng từng cụm hoa lài ngày xưa cắt tỉa tỉ mỉ chạy 4 chung quanh nhà thẳng tắp giờ bị phá sạch để thay bằng những hàng kẽm gai xiêu vẹo cao vượt đầu. Kỷ niệm ấu thơ trong phút chốc bị bàn tay phù thủy biến hình. Ngôi biệt thự hạnh phúc một sớm một chiều biến thành mộ lạnh. Không phải chỉ riêng chúng con mà hầu như tất cả mọi người đều phải sống trong cảnh lâm than đói khổ. Nhìn quanh nhìn quần thấy ai cũng như

ai, cũng những bộ đồ sờn rách, cũng cơm độn cũng bữa đói bữa no. Khi con người sống trong cảnh giàu có đầy đủ thường hay nghĩ đến sự hưởng thụ, đến thi văn thơ phú, đến rượu đến trà hoặc đàn ca múa hát; nhưng khi đói kiệt thì suốt ngày đầu óc chỉ nghĩ đến miếng ăn. Tôi chưa nằm xuống đã lo cho bữa mai đói khát, sáng chưa mở mắt đã buông tiếng thở dài vì thêm một ngày bươn chải để lo cho cái bụng khỏi cào cào hoặc kiếm đồ cái gì nhét cho đầy dạ để giành lấy sự sống.

Việc học cũng chẳng được trau dồi hay khuyến khích vì bụng đói chữ nghĩa nào vào được, cũng chẳng thể mang văn chương mời gọi rao bán đổi chác lấy củ khoai nắm gạo. Tuy nhiên các trường học vẫn được sử dụng và các em nhỏ vẫn ngày ngày ôm xéng cuốc đến trường để lao động, làm công tác vệ sinh ngoài đường phố hoặc những nơi công cộng. Các hố rác, cống rãnh cũng được học sinh chiếu cố nhiệt tình, tranh giành với các mối lượm vỏ chai, bao nylon cũ từ xưa đến nay gây cảnh náo loạn chửi bới ngoài đường phố. Các học sinh nhỏ đã vậy mà người lớn cũng chẳng kém gì, họ có thể ẩu đả chỉ vì giành giật một đồng phân bên vỉa đường. Cũng có kẻ đói lả thân đi không vững cố nhập bọn xếp hàng chờ trước bệnh viện để hiến máu chỉ vì thèm một chén cơm không độn cho ấm bụng mà đâu biết rằng đầu 20 lần ăn như thế cũng không đủ lấy lại lượng máu đã chọ - Con người đã suy ngược càng thêm suy nhược. - Ngoại vẫn thường nhắc nhở mỗi lần xum họp bên mâm cơm tối, bên đĩa rau sam và bên nồi cơm độn khoai như thể tăng cường thêm sinh lực, làm sống lại ý chí phấn đấu giành quyền sống cho tương lai mai sau... Và may mắn sao lần này chúng con vượt thoát sau mấy mươi lần vượt trốn.

Mẹ kính yêu, cuộc đời chúng con chẳng thể kể hết trong một vài trang giấy, nỗi khổ cực cũng chẳng bút nào diễn tả nhất là sự thương nhớ mẹ nó triền miên như giòng máu trong cơ thể. Chỉ khi nào tim ngừng đập, mạch máu

ngưng lại lúc đó con mới thôi nhớ về mẹ. Chính vì vậy nên dù nhận được những tin tức rất mơ hồ, rất mỏng manh về mẹ lòng con vẫn dậy một sự vui mừng và niềm tin mãnh liệt. Con lại cặm cụi những dòng chữ này trải lòng mình trên tờ giấy trắng như những lời thì thầm tâm sự mà chỉ có mẹ mới có thể cảm thông và chỉ có mẹ con mới dám mang ra banh xẻ.

Mẹ Oi, 10 năm chờ đợi trong mỗi mòn tường đã quá đủ để Chúa chấp nhận lời con khẩn cầu và cũng 10 năm trong vất vả khổ sở thương nhớ lẫn thù hận tường cũng quá đủ để mẹ tha thứ cho bố, một người đã nằm xuống nơi đất Bắc xa xôi lạnh lẽo vì tù đầy trong ngục tối. Con nghĩ mẹ sẽ tha cho bố vì làm lỗi nào cũng được hóa giải khi con người đã đi vào lòng đất. Chúng con đã mất bố trong niềm đau tột cùng thì càng tin rằng chẳng thể nào mất được mẹ.

Hồi sáng con nhận được thư cha Hào - mẹ còn nhớ cha ở xứ mình không, qua Mỹ được 4 năm. Bây giờ ngài là phó xứ ở Mobile - Cha cho con biết địa chỉ mẹ nhưng còn bảo không chắc chắn lắm vì có thể mẹ đã dọn đi nơi khác. Lòng con hồi hộp lạ thường, Ly và Ngọc cũng không kém hai đứa chạy lại tượng Thánh Mẫu đọc kinh kêu khẩn với khuôn mặt tràn trề hy vọng. Mẹ Oi, niềm hy vọng của chúng con là những tháng ngày còn lại sẽ kề cận bên mẹ để đền bù những mất mát đau khổ của một người vợ, một người mẹ mà vì hờn ghen vì sự nhỏ mọn ích kỷ của loài người mà mẹ đã phải chôn bỏ...

Lá thư chưa tới đoạn kết nhưng nước mắt đã chan hòa trên khuôn mặt vị linh mục hiền lành. Qua màn lệ mỏng người thấy ánh lửa đang nhảy múa reo vui, tiếng còi khô kêu tí tách như đang hòa tấu khúc nhạc xum vầy. Trên ghế Nhưng khẽ trở mình làm giọt nước mắt lăn dài. Giọt nước mắt lóng lánh sáng ngời và trong như thủy tinh...

Hết

Nguồn: vietmessenger.com
Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003